

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΔΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ
ΑΣΜΑΤΙΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

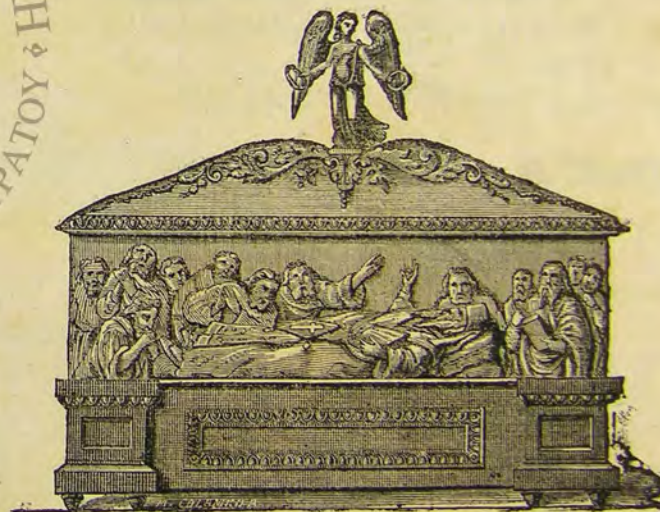
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΜΕΤΑ ΝΕΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΥ

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΕΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ
ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ
ΣΙΓΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

1876

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩ
ΠΑΤΕΡΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΓΓΕΛΟΙΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

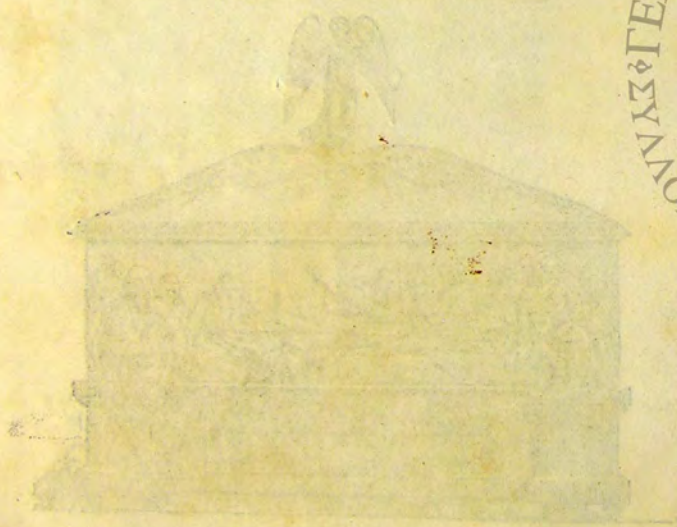
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
1878

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩ

ΠΑΝΤΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩ

ΑΝΑΤΙΘΕΙΝ

Ο ΕΚΑΘΗΣ

ΘΕΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

» **Ο**ί (Ἅγιοι Πάντες) διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο Βασιλείας· εἰρ-
 » γάσαντο δικαιοσύνην· ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν· ἔφραξαν στόματα Λε-
 » όντων· ἐσθεσιν δύναντες πυρός· ἔφυγον στόματα μαχαίρας· ἐνεδύνα-
 » μώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας· ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ· παρεμβολὰς
 » ἔκλιναν ἀλλοτρίων· Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξά-
 » μενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν. Ἐ-
 » τεροι δὲ, ἐμποιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν
 » καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μα-
 » χαίρας ἀπέθανον· περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑ-
 » σπερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ Κό-
 » σμος)· ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀ-
 » παῖς τῆς γῆς· (Ἑβρ. ιά. 33).

» Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.
 (Ψαλ. μθ'. 6).

» Ἄρον κύκλῳ (Σιών) τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ
 » τέχνα σου. (Ἠσα. ξ'. 4).

» Ὁ Θεός, ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ Ἀγίων.
 (Ψαλ. πη'. 8).

» Ἅγιοι ἔσασθε, ὅτι Ἀγιός εἰμι ἐγὼ Κύριος.
 (Λευϊτ. ιά. 14).

» **Α**ἰνέσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδόξους, καὶ τοὺς Πατέρας ἡμῶν τῇ
 » γενέσει· Ἄνδρες ὀνομαστοὶ ἐν δυνάμει βουλευσόντες,
 » ἐν συνέσει αὐτῶν· ἀπηγγελκότες ἐν Προφητείαις. Ἠγούμενοι λαοῦ
 » ἐν διαβουλίαις, καὶ συνέσει γραμματείας λαοῦ διηγούμενοι ἐπὶ
 » ἐν Γραφῇ. Ἄνδρες πλούσιοι κεχορηγημένοι ἰσχύϊ· εἰρηνεύοντες ἐν
 » παροικίαις αὐτῶν. Πάντες οὗτοι ἐν γενεαῖς ἐδοξάσθησαν, καὶ ἐν ταῖς
 » ἡμέραις αὐτῶν καύχημα. . . . Οὗτοι ἄνδρες ἐλέους, ὧν αἱ δικαιοσύ-
 » ναι οὐκ ἐπελήροθησαν. . . . καὶ ἡ δόξα αὐτῶν οὐκ ἐξαλειφθήσεται.»
 » (Σειράχ μδ'. 1.).

ΕΜΠΕΡΙΤΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρτυρίαι ἐκ τῆς Θείας Γραφῆς	Σελ.	6
Πρόλογος	—	9
Ἐγκρισις τῆς Μ. Ἐκκλησίας	—	13
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ Γεωργίου Συ- πάνδρου	—	1
Βίος καὶ θαύματα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ	—	20
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ Ἀγ. Συρμαχίου	—	47
Βίος καὶ θαύματα ἑλληνιστὴ ὑπὸ τοῦ ἰδίου	—	73
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ Γεωργίου Ἰωαν- νούλη Ἱερέως	—	89
Βίος τοῦ Ἀγίου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ	—	111
Ἐγκώμια εἰς τὸν Ἅγιον καὶ θαυματουργόν Διονύσιον, φαλλόμενα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἀχρυπνίας τῆς Ἀγίας μνήμης αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς Λιταῖς	—	127
Εὐλογητάρια	—	135
Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὑπὸ ἀνωνύμου	—	137
Συναξάριον Νέον τοῦ Ἀγίου	—	155
Κανὼν Λιτανευτικὸς καὶ παρακλητικὸς εἰς τὸν μέγαν Ἱεράρχην Διονύσιον παρὰ τινος ἀνωνύμου συντεθεῖς	—	177
Ἄτερος Κανὼν παρακλητικὸς συντεθεῖς παρὰ τοῦ διδασκάλου Ἀντωνίου Μαρτελάου τοῦ Ζακυνθίου	—	185

Κανὼν Διτανευτικός φαλλόμενος τῇ 17 Δε- κεμβρίου ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ Ἱεροῦ Λειψά- νου, συντεθείς παρὰ Στυλιανοῦ Χαλκωμα- τᾶ, Ἱερέως Ζακυνθίου	— 194
Ὑμνοι εἰς τὸν Ἱεράρχην φαλλόμενοι ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ	— 202
Εὐλογητάρια	— 210
Οἱ εἰκοσιτέσσαρες Οἶκοι εἰς τὸν ἐν Ἀγίοις Θαυματοργὸν Διονύσιον Ἀρχιεπίσκοπον Αἰγίνης, ὑπὸ Ἀγγέλου Κονιδάρη Λευκαδίου —	212

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ὁ Ὑμνογράφος Ἀγγελος Συμμάχιος τοῖς ὕμνωδοῖς καὶ φιλεόρτοῖς	— 221
Εὐχαριστήριος ἰταλιστὶ τῆς Ζακυνθίου Ἐκ- κλησίας πρὸς τὸν πλοίαρχον Ἰωάννην Μπά- λοβιτς	— 222
Μετάφρασις αὐτῆς	— 224
Ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ	— 224

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1844 ἐκδοσιν (1) ἐν Ἀθήναις τοῦ Βίου καὶ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, ἐπιμελείᾳ τοῦ μακαρίου τῇ λήξει Αἰδ. Γεωργίου Μάνεση, ἀπεφάσισα πρὸ διατίας ἵνα προβῶ εἰς νέαν ἐκδοσιν πλουσιωτέραν καὶ περιληπτικωτέραν. Ἀγνοῶν ὅμως τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀγίου, καὶ μὴ δυνήθεις ν' ἀρυσθῶ οὐδεμίαν περὶ τούτου πληροφορίαν, καὶ τοι δι' ἐπιστολῆς μου ἀποταθεὶς καὶ πρὸς τὸν ἐν Βενετίᾳ φίλον μου κ. Ἰωάννην Βελοῦδον, ὅπως, εἰ δυνατόν, ἀνακαλύψῃ τι περὶ τούτου ἐν τῇ Μαρκιανῇ, καὶ δι' ἀναφορᾶς μου πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐν Παρχρητήματι, ἐνθα παρέθεσα καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράφα, κατεχωριζομένου πολυτίμου πρὸς με ἐγγράφου τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ, — ἀνέστειλα μέχρι σήμερον τὴν ἐκδοσιν ταύτην, θεωρῶν ὡς ἐν τῶν κυριωτέρων τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀγίου. Οἶα ὅμως εὐδοκίᾳ ἔμαθον τελευταίον παρὰ τοῦ κ. Γεωργίου Ἀνδρικοπούλου, ὅτι μεταβάς οὗτος, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, εἰς Στροφάδας καὶ ἀναδιψῶν βιβλίον τι εὗρεν ἐν αὐτῷ γεγραμμένον ὑπὸ Μοναχοῦ τινος ἐκ τῆς κόμης Κερί, ὅτι πάντοτε πρὸς εἰσφῶν εἰς τὰ διάφορα Συναξάρια τοῦ Ἀγίου, τὴν χρονολογίαν δηλονότι τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Ὅθεν ἀμέσως προέβην εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος βιβλίου, τὸ ὁποῖον κατήρτισα ὡς ἑξῆς:

Ἐπειδὴ ἐξεδόθη τῷ 1844 τὸ ἀπλὴ τῇ φράσει Συναξάριον ὑπὸ Ἀγγέλου Συμμάχου, προσέθηκα νῦν ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ Ἀκολουθίᾳ τὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου συντεταγμένον ἀνέκδοτον, ὡς εὐρίσκεται ἐν τῷ χειρογράφῳ. Εἰς τὰς δύο δ' ἐτέρας Ἀκολουθίας ὑπὸ Γεωργίου Σπανδρου καὶ Γεωργίου Ἰωαννύλη ἀρήθησαν τὰ αὐτὰ Συναξάρια, ὡς εἶχον ἄλλοτε ἐκδοθῆ. Ἐν δὲ τῇ Ἀκολουθίᾳ τῆς Ἀνακομιδῆς, ἥς τὸν συνθέτην ὁ μακαρίτης Γ. Μάνεσης

(1) Ἐγένοντο προηγουμένως καὶ αἱ ἀκόλουθοι ἐκδόσεις: Ἀκολουθία τῆς Μνήμης τοῦ Ἀγίου (17 Δεκεμβρίου) ὑπὸ Γεωργίου Σπανδρου, Βενετία τῷ 1738, 1774, 1781, 1790, 1817 καὶ 1839. Ἐπίσης ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου, τελουμένης τῆς εορτῆς τῇ 24 Αὐγούστου, ὑπὸ Γεωργίου Ἰωαννύλη ἐξεδόθη ὡσαύτως ἐν Βενετίᾳ τῷ 1801. Καὶ κατὰ τὰ 1844 ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ Ἀθήνησιν ἡ ἀνωτέρω ἐκδοσις τῆς Ἀκολουθίας τῆς τε Μνήμης καὶ τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου.

δὲν ἐγνωστοποίησεν ἡμῖν, καὶ ἐν ᾗ οὗτος εἶχε ἡσέει τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰωαν-
νουβλῆ Συναξάριον ἐπικυζημένον μὲ τινὰς συγχρόνων αὐτῷ θαυμάτων προ-
σθήκας, κατεχωρίσθη νῦν νέον Συναξάριον μεθ' ὧν ἡδυνήθημεν νὰ μά-
θωμεν θαυμάτων ἐκ τῶν μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ θαυματουργοῦ Ἀ-
θωμῆν τελεσθέντων, ἐν οἷς καὶ τὸ τελεσθὲν τῷ 1820 κατὰ τὰ ἀποκα-
λύπτῃ τῇ προτομῇ τοῦ Θωμᾶ Μετλκνδίου, ὅπερ ἀνήγγειλεν ἡμῖν
εὐχαρίστως ὁ Κύριος Νικόλαος Ἀναστασίου Ῥάρτης, πρὸς δὲν ἐγένετο
γνωστὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλοτε ἐν τέλει Νικολάου Α. Κανδελίτου. Σημειωτέον
ἐνταῦθα ὅτι κατὰ λάθος ἐγράψαμεν ἐν τῷ νέῳ Συναξάρει, ὅτι ὁ ἅγιος Διονύ-
σιος ἐπέστρεψεν ἐξ Αἰγίνης τῷ 1589 ἐνῶ ἐπικυζήθη κατὰ τὸ ἔτος
1579 ὡς τεκμαίρεται ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων.

Ἐν τέλει τοῦ περὶ τὸν πρὸντος βιβλίου προσέθηκα καὶ τοὺς 24 Οἴκους εἰς τὸν
ἐν Ἀγίοις θαυματουργὸν Διονύσιον Ἀρχιεπίσκοπον Αἰγίνης, τοὺς ὑπὸ Ἀγ-
γέλου Κονιδάρη Ασκαδίου συντεθέντας, περὶ πολλοῦ ποιούμενος ὅπως
ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσις καταστήσῃ ὅσον οὖν τε τελειότερα, καὶ ὅπως μὴ παραλει-
φθῇ οὐδὲν ἐκ τῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου ἐκπονήθέντων ἔργων τῆς δια-
νοίας θεοσιβῶν ἀνδρῶν. Ἄν δὲ ὑπάρχουσι που καὶ ἕτερα καὶ παρελείφθησαν,
τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἑλλειψιν τῶν μέσων πρὸς τὴν τούτων ἀνέυρε-
σιν, οὐδέποτε δὲ εἰς ἐχθυσίαν ἐμοῦ ἢ ἀμέλειαν.

Δὲν ἡδυνήθησαν προσέτι νὰ εὑρῶ τὴν πολὺσιν ἀναφορὰν τῆς Ἐκκλησίας Ζα-
κύνθου πρὸς τὸ Πατριάρχιον Κωνσταντινουπόλεως, δι' ἧς ἡτήσατο τὴν ἐγ-
κρισιν τῆς ἀγίτητος τοῦ Ἀγίου, εὖρον ὅμως τὴν ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀρχιεπι-
σκοπῇ πράξιν τοῦ συμβολαιογράφου Ἀγγέλου Συρίγου τῆς 23 Ἀπριλίου
1703 ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: (Ταύτην φιλοφρόνως καὶ ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Π.
Μακρῆς μοι προσήνεγκε, μὴ ὀκνήσας νὰ ἀναδιφῇ τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογε-
νείας του ἅμα ὡς ἐξέφρασα σὺτῷ τὸν σκοπὸν μου.)

Ἄ'Ερ Χριστοῦ ὀνόματι Ἀμήν—1703 Ἀπριλίου 23. Ἐνεφανίσθη-
σαν κατέμπεροσθέν μου οἱ παροσιώτατοι Οἰκοδόμοι τῆς θείας
Μοῆς τῶν Στροφάδων καὶ ὁσπετέραν νὰ γράψω ὡς κάτω
θεν.—Μέλλοντες νὰ προσδράμουν Πατέρες ἀπὸ τὴν αὐτὴν θείαν
Μοῆν εἰς τὴν ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν διὰ νὰ καλορί-
σῃ συνοδικῶς τὸ τίμιον καὶ σεβάσμιον Λειψάριον τοῦ Πατρὸς αὐ-
τῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τὸ γένος Συγοῦρος, ὅς τὸ
ὅποιον θεάρεστον ἔργον συνακολουθεῖ ἐξόδος πολλῇ, καὶ ἐπειδὴ τις
καὶ τὸ αὐτὸ μοραστήρι τῶν Στροφάδων δὲν ἡμπορεῖ διὰ τὴν φτώ-
χια του νὰ υποφέρῃ τὴν τόσῃν μεγάλην ἐξοδίαν, ἐπρόσδραμεν εἰς
μερικὸν συγγενεῖς τοῦ εἰρημένου σεβασμίον Λειψάρου καὶ εἰς ἐτε-
ρους εὐλαβεῖς Χριστιανοὺς διὰ νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν ἐξοδίαν
τοσοῦτον θεαρέστου ἔργου, οἱ ὅποιοι ἐβοήθησαν κατὰ τὸ δυνάμενον
ὡς καθὼς θέλομεν ἐξεκαθαρίσει (ρήτρα) τὴν ὅτιαν ἔχαμαρ οἱ αὐτοὶ
μὲ τὸ θέλημα τοῦ παροσιωτάτου Ἡγουμένου καὶ ἐτέρων Πατέρων
τῆς αὐτῆς θείας Μοῆς, καθὼς φαίνεται ὅς τὸ χειρόγραφο πρεξερ-

νὰ τὰδο τὴν σήμερον εἰς τὰ ἐμοῦ ἅτα διὰ φθλαξιν. Αὐτοὶ οἱ αὐτοὶ
Οἰκοδόμοι κατὰ τὸ ἀνωθεν χειρόγραφον δοσμένοι εἰς τὰς εἰκοσι Μαρ-
τίου ἀπερασμένον ὑπόσχομαι διὰ τὸ αὐτὸ Μοραστήρι δι' ὅποτε τὸ
ἄνω μελετημένον θεῖον ἔργον δὲν τελειωθῇ καὶ σταφούρ οἱ σταλ-
μένοι Πατέρες ἐλεύθεροι ἀπὸ σκληριὰ καὶ ἀπὸ κλεισθῶν Ἀγίων καὶ
ἐτέρων κακῶν ἀνθρώπων νὰ στρέψουν τὸ ὅτι ἐλαβον ποσὸν ἀπὸ
συγγενεῖς ὡσὺν καὶ ἀπὸ εὐλαβεῖς Χριστιανοὺς ὅπως κάτωθεν, ὡς
ἐίπομεν, θέλομεν ἐξεκαθαρίσει διὰ τὸ ὅποτον τέλος εὐεργετῆται καὶ
ἔδωσαν τὸ ὅτι ἡδυνήθησαν.

Τόσα ἱσοῦρα νὰ γράψω καὶ βεβαιώσω.

Ἀκολουθεῖ ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ καθεῖς.

Σπετάμπιλες Σινιὸρ	Ἰωάννης Μακρῆς τσεκίνα χρυσᾶ	20
»	Παῦλος Μακρῆς » »	20
Λογιώτατος	Γραδεῖτος Μακρῆς δοτόρος δουκάτα	25
»	Ῥεκέρ Σέρρας τσεκίνα	20
»	Ἀγγελος Τομάζος Συγοῦρος δουκάτα	25
Σπετάμπιλες	Νούτσος Συγοῦρος δοτόρος »	25
Σπετάμπιλες Σινιὸρ	Ἀναστάσιος Μινῶτος τσεκίνα χρυσᾶ	6
»	Τζώρτζης Μαρτινέγκος δουκάτα	5
»	Κωνσ. Συγοῦρος τοῦ σ. Γιάκουμου τσεκίνα	4
Εὐγενῆς Κυράτσα	Διαμάντο Μακρῆ ἀδελφὴ τοῦ ἀνωθεν ἑᾶ ζευγάρι μανίνα χρυσᾶ πίζιρον τσεκίνα	14 1/2
»	Ζαμπέλα χίρα Ῥώμα δουκάτα	2
»	Γιουλέτα » » »	2
»	Σινιὸρ Μακρῆς Συγοῦρος τσεκίνα χρυσᾶ	2
»	Κυράτσα Χρυσούλα Μακρῆ ἀδελφὴ τοῦ ἀνωθεν σὲ τόσο χρυσᾶφι πίζο τσεκίνα	10 1/2

† Ματθαῖος Ἱερομόναχος Προηγούμενος καὶ Οἰκοδόμος ὁ
Σκληρὸς βεβαιώσω.

† Νεκτάριος ἱερομόναχος ὁ Βιοβάρδης βεβαιώσω.

» Ἀγγελος Συρίγος Νοτάριος.

Σημειώσαντες ἅπαντα τὰ ὀνόματα τῶν συνδραμόντων πρὸς τὸν ἀ-
νωτέρω σκοπὸν, δὲν κρίνομεν ἄπο σκοποῦ νὰ γράψωμεν ὀλίγα τιὰ καὶ
περὶ τοῦ ἐνταῦθα Ναοῦ τοῦ Ἀγίου. Ὁ Ναὸς οὗτος ἤρξατο οἰκοδομοῦ-
μενος τὴν α' Μαρτίου 1764. Ἀλλὰ καίτοι ὠκοδομήθη τότε οὐχὶ ἀνα-
λόγου μεγέθους καὶ ἐκτάσεως, καίτοι παρῆλθεν ἔκτοτε εἰς καὶ ἐπέκεινα αἰῶν,
οὐχ ἥτιον πλὴν τῆς κατασκευῆς τῶν δύο κωδωνοστασίων, τοῦ μεν μ. τοῦ
τοῦ Ἀγιαστηρίου καὶ τοῦ Κελλίου οἰκοδομηθέντος τῷ 1839, τοῦ δὲ τε-
τραγώνου ἀντικρὺ τοῦ ναοῦ ἰδρυθέντος ἐν ἔτει 1846. οὐδεμία ἄλλη
οὐδέποτε ἐλήφθη φροντίς, περὶ ἐπεκτάσεως αὐτοῦ.

Περὶ τούτου πολλάκις συνεσκεψάμεθα μετὰ τοῦ φίλου μου Κυρίου Ἰωάννου

16'.
Γ. Συγοῦρου, ἐνὸς τῶν ἐπιζώντων ἀπογόνων τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀγίου,
ἐπὶ τούτῳ δὲ τῷ 1862 παρήγγειλα καὶ ἔλαβον ἐκ Σύρου τὸ σχέδιον
τοῦ ἐκείσε νεοδημήτου ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ὅπερ ὁ κ. Συγοῦρος
ἐπέδειξε τοῖς τότε ἐπιτρόποις τοῦ ναοῦ. Καίτοι δὲ ὑπῆρχε τότε πα-
ρακαταθήκη εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν ἐκ δραχμῶν 35,000. οἱ ἐπι-
τροποι ὅμως δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἔργον τοσοῦτον ἐπιθυ-
μητὸν καὶ προὔργιστάτον, ἐνῶ ἂν ἐγένετο ἑναρξίς τότε, καὶ βαθμυδὸν
ἐδαπανῶντο κατ' ἔτος 5—10 χιλιάδες δραχμῶν, θὰ εἴχομεν σήμερον ναὸν
μεγαλοπρεπῆ, ὡς προσήκει τῷ Ἀγίῳ προστάτῃ τῆς νήσου. Ὅτι μέχρι
τουδὲ δὲν ἐγένετο, εὐκτέον εἶνε νὰ γίνη ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἰδρυσιν τρισυ-
ποστάτου μεγαλωτάτου τεμένους, ὅπως τελῇται ἡ θεία μυσταγωγία οὐχὶ
ἄπαξ κατὰ Κυριακὴν καὶ καθ' ἑορτασίμους τινὰς ἡμέρας μόνον, ἀλλὰ καὶ δις
τῆς ἡμέρας καθ' ἑκάστην, ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Μονῇ πολλοὶ ἱερωμένοι.

Πρὶν ἢ περαιώσω τὸν παρόντα βραχύτατον πρόλογον, κρίνω καθήκον μου νὰ
σημειώσω ὅτι ἐκ παραδρομῆς ὁ κ. Π. Χιώτης ἔγραψεν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς
Ἱστορίας τῆς Ἑπτανήσου (Σελ. 403.) ὅτι οἱ εἰς Στροφάδας (τῷ 1716)
εἰσβαλόντες Ἀγαρηνοὶ, οἱ λαφυραγωγῆσαντες τὴν ἐκείσε Μονὴν καὶ
φονεύσαντες τοὺς Μοναχοὺς, κατέκοψαν, πλὴν τῶν δύο βραχιόνων, καὶ
τὸν ἑνα πόδα τοῦ Ἀγίου διότι τοῦτο οὐδόλως ἔχεται ἀληθείας, καθὰ ἔ-
μαθον οὐ μόνον παρὰ τοῦ Αἰδ. Χααραλάμπους Ῥουσελάτου, ὅστις, παρὰστὰς
ὅτε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιερεὺς Κοκκίνης περιέβαλε τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀ-
γίου μὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Τεργέστη Ἀγγέλου Γιαννικέση Ζακυνθίου στα-
λέντα ἀρχιερατικὰ ἄμφια, ἀντελήφθη ἰδίῳις ὅμμασιν ὅτι τὸ ἱερὸν Λεῖψανον
ἔχει καὶ τοὺς δύο πόδας, ἐλλείπουσι δὲ αὐτῷ μόνον αἱ χεῖρες· ἀλλὰ καὶ
παρὰ τοῦ νῦν Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Διονυσίου Παγκρατίου,
τὸν ὁποῖον ἐξετάσας περὶ τούτου εἶδον νὰ ἐγερθῇ ὄρθιος καὶ μετ' ἐμφάσεως
νὰ ἀποκρούσῃ τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν μοι: «ἔχει καὶ τοὺς δύο πόδας, ἐλλεί-
πουσι μόνον αἱ χεῖρες.»

Ταῦτα ἀληθεῖς χάριν καὶ ἐξ εἰλικρινείας ὁρμώμενος ἐνόμισα πρέπον νὰ
σημειώσω ἐνταῦθα.

Παραδίδων ἤδη τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν παντὶ ὀρθοδόξῳ Χριστιανῷ,
πρὸς ὃν καὶ ἀφιερῶ αὐτὴν, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν πάντων ὡς πρὸς τὰς
ψυχὰς ἐλλείψεις τοῦ ἔργου, εὐχόμενος ἵνα ἄλλοι, ἐμοῦ δοκιμώτεροι, τελειό-
τερον αὐτὸ ἀκολούθως κατεργάσωνται.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ ΑΒ'. Δεκεμβρίου 1876.

Ὁ Ἐκδότης
Σ. Χ. ΡΑΦΤΑΝΗΣ.

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Τοῖς κατὰ Χριστὸν πολιτευομένοις χάρις καὶ ἔλεος παρὰ
Θεοῦ Πατρὸς, καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τοὺς ἐπ' ὧμων ἄραντας τὸν τοῦ Κυρίου σωτήριον Σταυρὸν καὶ τρέ-
παιον νίκης κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου λαμπρῶς ἐν-
στησαμένους, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀπητήτοις καμάτοις θριαμβεί-
σαντας, τότε ἄθλον τῆς ἀρετῆς ἐναγωνισαμένους γενναίως, δόσις μνή-
μαις γεραίρειν πάντες ὀφείλομεν, καὶ ἐκθειάζειν τιμαῖς ἐτησίαις, ὡς
τὸν τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας στέφανον ἀναδησαμένους θεόθεν, καὶ
συντάττειν τῷ χορῷ καὶ καταλόγῳ τῶν δόσις καὶ εὐκλεῶς ὑπὸ τῆς
Ἐκκλησίας τὸ εὐαγὲς καρποῦμένων μνημόσυνον, οὐχ ἥττον ὀφείλῃς εἶναι
ἄξιον· αὕτη γὰρ ἡ μέχρι τέλους ἀνδρική καρτερία, τὸ ἀκαταμάχητον
ὄπλον τῆς θείας χάριτος, ὡς Θεουργὸς ἀρετῆς, δι' ἧς τῆς εὐσεβείας ἡ
τελειότης τοῖς νικηταῖς τοῦ Χριστοῦ στρατιώταις χαρακτηρίζεται, σώζειν
οἶδεν εἶτι καὶ ἄλλο τοὺς Θεοφρόνως ταύτην ἐξακησάντας, καὶ πρὸς μα-
κάριον τέλος ἐπάγειν, καὶ ἀειμνήτους ἀποτελεῖν· ἐν γὰρ τῇ ὑπομονῇ
ὡμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν, Χριστὸς φησὶν ἡ ἀλήθεια· οὕτω καὶ
γὰρ οἱ πρὸ Νόμου, καὶ οἱ μετὰ τὴν τῆς Χάριτος ἔλευσιν, δι' αὐτῆς
ἀθλήσαντες παρὰ Θεοῦ ἐδοξάσθησαν, καὶ ὡς Θεοφειγῆς φωστῆρες μέχρι πα-
ράτων τῆς Οἰκουμένης ὑπὲρ λόγον ἐξέλαμψαν, μαρτυρηθέντες ἄνωθεν κρεῖτ-
τον ἢ κατ' ἀπόδειξιν, ὑπερφυεῖς σημείοις, καὶ ἕνεος θαύμασι, διὰ τὴν
ἐν αὐτοῖς πλημμυρήσανσαν τοῦ πνεύματος πλουσίαν χάριν καὶ δύναμιν·
ἀντιδοξάζει γὰρ Κύριος ἀσυγκρίτως τοὺς αὐτὸν δι' ἀθλήσεως δοξάσαν-
τας, καὶ στεφανοῖ μὲν αὐτοὺς ἀειθαλεῖσι καὶ ἀμαράντοις ἄνθεσι τῆς εὐ-
ρανίου δόξης καὶ ἐλλάμψεως· καποπριζομένους τὸ ἀμήχανον κάλλος
τῆς τρισχιλίου Θεότητος, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου ἀξίας, σταθμοῖς

καὶ ἐκτιθεσάμενοι δοθῆναι αὐτοῖς προτροπὴν καὶ ἄδειαν παρὰ τοῦ οἰκου-
 νικοῦ τούτου Θρόνου τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐ-
 χόντος τὸ ἐνδόξιμον ἄνωθεν μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ προνομίων, διὰ βα-
 σιλικῶν καὶ πατρικῶν Θεσπισμάτων, τοῦ συνιστᾶν καὶ κανονίζειν τὰ κανο-
 νισμοῦ δεόμενα, ὅπως ἔχουσιν ἐπ' ἀδείας ἐκκλησιαστικῆς στήσαι τῷ ἁ-
 γίῳ ἑορτὴν ἐτήσιον, καὶ τελεῖν αὐτῷ πανηγυρικὸν μνημόσυνον. Τῆς οὖν
 αἰτήσεως αὐτῶν ταύτης καὶ ἀξιώσεως συνοδικῶς ἐπικριθείσης, καὶ δικαίας
 ὄντως καὶ εὐλόγου ἀναφανείσης, μετ' εὐμενείας ταύτην ὑπεδέξατο ἡ με-
 τρίτης ἡμῶν καὶ δὴ γράψουσα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἱερω-
 τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, ἐντέλλεται καὶ ἐν ἁγίῳ ἀπο-
 φίνεται Πνεύματι, ἵνα ὁ Θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος Κεραιλληνίης καὶ
 Ζακύνθου Κύρ. Τιμόθεος, καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ καταλόγου πρεσβυ-
 τέρων τε καὶ ἱερομονάχων σύλλογος, καὶ ἅπας ὁ τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχο-
 μένων περιώνυμος τοῦ Κυρίου λαός, ἔχῃσι πληρεστάτην ἄδειαν συστήσαι
 τοῦντεῦθεν ἑορτὴν ἐτήσιον καὶ μνήμην πανηγυρικὴν ἐκτελεῖν τοῦ ὁσίου
 καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἱεράρχου Διονυσίου τοῦ θαυματουργοῦ ἐν
 τῇ ὁρισμένῃ εὐσήμῃ ἡμέρᾳ αὐτοῦ, ἥτοι κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ
 Δεκεμβρίου μηνός, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως τῇ κατὰ τὴν νῆσον
 τῶν Στροφάδων, ὅπου καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, ταῖς κανονικαῖς ἀ-
 κολουθίαις, ἄγοντες καὶ ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ πα-
 τρός, τοῦ ἐπιβραβεύσαντος ἐκ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ τὸν
 παῖδον ἀτίμητον θησαυρὸν καὶ ταῖς δυσὶ ταύταις νήσοις, περιγραφο-
 μένης ἐν μόναις ταύταις τῆς ἐτήσιου ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου καὶ πανηγύρεως,
 ἐνθα καὶ ἡ θεία ἐπέσκηψέ χάρις, καὶ διατηρῆται ἀπαραιτήτως ἡ ἐπικυ-
 ρωμένη αὐτῇ τοῦ Ὁσίου τελετὴ μέχρι τερμάτων αἰώνων, παρ' οὐδενὸς δια-
 σπειομένη, ἢ κωλυομένη τὸ σύνολον ὅθεν εἰς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν
 τῆς αἰωνίτης προτροπῆς καὶ ἀδείας ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρ-
 χικὸν καὶ συνοδικὸν προτρεπτικὸν Γράμμα, καὶ ἐπεδόθη τοῖς αἰτησάμε-

Ἐν ἑτα σωτηρίῳ ἀψύ. 1703 μηνὶ Ἰουνίῳ Ἰνδικτιῶνος δεκάτης πρώτης
 ΓΑΒΡΙΗΛ ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας.

Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

- Ὁ Καισαρίας Κυπριανός.
- Ὁ Ἡρακλείας καὶ Ῥαιδεστού Νεόφυτος.
- Ὁ Κυζίκου Κύριλλος.
- Ὁ Νικομηδείας Παρθένιος.
- Ὁ Χαλκηδόνος Κωνστάντιος.
- Ὁ Θεσσαλονίκης Ἰγνάτιος.
- Ὁ Προύτσης Κύριλλος.
- Ὁ Δέρκων Νικόδημος.
- Ὁ Προικονήσου Θεόκλητος.
- Ὁ Ἀγχιουπόλεως Ῥωμανός.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 12' (17)

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἱστῶμεν Στίχος δ'. Καὶ ψάλλομεν
 Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικάι.

Ἐϋτε τῶν Πιστῶν, ἡ Ὁρθόδοξος χορεία, ὕμνους
 καὶ ᾠδὰς, ἐτοιμάζου ὑπηγῆσαι ἰδοὺ γὰρ συγκαλεῖ-
 ται ὁ κλεινὸς Διονύσιος, πάντας τὴν πανέορτον ἡμέ-
 ραν, ἐν ἣ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, τὴν πανίερον, μνήμην
 αὐτοῦ ἐπιτελεῖ, τερπνῶς ἐορτάσοντας.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἀκηλίδωτον ἐσώσω, ἐχθροῦ ρυ-
 παρῶν, μολυσμάτων ἱεράρχα· ὁρμάς τε καὶ ἐ-
 νέδρας σὺ γενναίως κατέφλεξας, τούτου κατὰ σοῦ τὰς
 ἐρχομένας, Θεία δυνάμει Παρακλήτου ὅθεν αἶρει Σοι,
 τῶν Ὁρθοδόξων ἡ πληθὺς, νίκης λαμπρᾶς τρόπαια.

Ὅντως τὸ σεπτὸν, καὶ πανέντιμόν σου Σκῆνος, ὅ-
 περθεν Τριάς, ἀφθαρσίας παραδόξως, στεφθε-

ρεῖ στεφάνῳ, Ἱεράρχα τρισμέγιστε· δῶρον ὡς ὑπέρτιμον καὶ τοῦτο, ἐπιδόθεν τῇ σῇ πατρίδι, νόσων καὶ παθῶν, ἀπολυτροῦται σαῖς θερμαῖς, πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τρουφάς, δόξαν, καὶ πλοῦτον, καὶ πᾶσαν ἄλλην βιωτικὴν ἡδυνάθειαν, σκύδαλα κατὰ Παῦλον ἐκ νεότητος σοφὴ ἡγησάμενος, καὶ τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ἐπάρας ζυγόν, εἰς ὕψος θείων ἀρετῶν σαυτὸν ἀνύψωσας δι' ἀσκήσεως· ὅθεν ἡ τοῦ Πνεύματος ἐν σοὶ σκηνώσασα Χάρις, πολλῶν θαυμάτων παραδόξων, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ πότμον, αὐτουργόν σε καθίστατο, πόθῳ τοῖς προσερχομένοις μετ' εὐλαθείας καὶ πίστεως· ὧν ἡμεῖς καθεκάστην κοινωνοὶ γενόμενοι, ἄσμασιν εὐχαρίστοις τὸν σὲ θαυμαστώσαντα μεγαλύνομεν Κύριον, τὸν παρεχόμενον ἡμῖν τῇ ἐπαγρύπνῳ σου μεσιτείᾳ, λύσιν ψυχῆς παθῶν καὶ τοῦ σώματος, Πάτερ Διόνυσιε.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ' αὐτός.

Πρόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ αὐτὸν ἐπὶ σὲ γεννηῆσαι ἤκει· ἡμεῖς γέλοι θαυμάσατε ἐν Οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς· μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισόκλειον δῶρον προσκομίσατε· ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε· πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Πανουργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πανήγυρις φαιδρὰ, πανεύσημος ἡμέρα· τὰ ἄνω σὺν τοῖς κάτω, ἐνδόξως ἐορτάζει, σοῦ Πάτερ τὸ μνημόσυνον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Δῶματα καὶ ῥῥῶδες, ἡ Αἴγινα φαλλέτω, σὺν Ζακυνθίῳ πόλει, γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὸν μέγαν Διόνυσιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Σκίρτησον ὁ Χορὸς, Πατέρων θεοφόρων, Μουσῆς τῆς τῶν Στροφάδων, καινὸν κρότησιν αἶνον, ἡμῶν τὸ κλέος ὕμνησον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Πάντες σου τὸ σεπτὸν, περικυκλοῦντες Σκῆνος, προσπίπτομεν βοῶντες, σοὺς ὕμνητάς ἐκ πάσης, κακίας ἀπολύτρωσον.

Καὶ νῦν.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, ὕμνήσωμεν ἀπαύστως, ἐξ ἧς ὁ Χριστὸς τίττεται.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον. Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτει τοῦτο ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ ἀπολύεις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους γ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Θεῖῳ ἐκ νεότητος σαυτὸν, ἔρωτι πτερῶσας ἀπέπτῃς, εἰς ὕψος Ἁγίε, ἀπαθείας ἅπασαν ἐπαπώ-

σάμενος, Κόσμου δόξαν χαμαίζηλον· Σταυρὸν δὲ ἐπάρας, ζυγὸν τὸν σωτήριον χαίρων ἐτέλεσας, βίον, ἀμυθήτοις ἀγῶσι, κατὰ τοῦ ἀλάστορος ὄθεν, ἡ Τριάς μεγάλως σε ἐδόξασε.

Κεῦος ἐκλογῆς σε προῖδ' ὢν, Πάτερ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ βλέπων κρύφια, ἄξιον κατέστησεν Αἰγίνης Πρόεδρον· ἦν πανσόφως κατήρδευσας, διδάγμασι θείοις, ἕως οὗ ἐξήντησε καρπὸν τὸν πέπειρον, πάσης ἀρετῆς καὶ ἡσύχως, ἐκβιδῶσαι θέλων μετῆλθες, σῆς πατρίδος ὄρεσιν ἀσκούμενος.

Αύεις ξενοτρόπως τῆς ἀρετῆς, σαῖς εὐχαῖς εἰς κόνιν γυναιίου, δέμας δεινῶς δεσμευθὲν, ῥεῦμα δὲ πολύρροον ποσὶν ἀδρόχοις ὡς πρὶν, Ἰσραὴλ μὲν διώδευσας· καὶ ὁμβροῦ Παμμάκαρ, ψεκᾶς σοῦ οὐχ ἤφατο εὐλαβουμένου σε· πλάνην ἰχθυοβόλων κακίστην, θαύματι ἀπήλεγξας ξένῳ, ἄγρας παραδόξου Διονύσιε.

Θέλων Ἡγουμένου Δανιὴλ, δυσπιστίαν πᾶσαν πιστώσαι φρικτῷ θεάματι, τοῦτον μὲν ἐξέστησας θυτῶν ἐν μέσῳ φανείς, λευκοφόρων ἱστάμενος, αὐτῷ εἰσιόντι, ἔνδον τοῦ πανσέπτου σου τεμένους Ἁγίε· ὕμνοις λειτουργούντων σοι ὄθεν, τρόμῳ συσχεθεῖς ὡμολόγει, εἶναί σε πιστὸν Θεοῦ θεράποντα.

Πάλαι ὡς Ἡλίας ὑετοῦς, Πάτερ οὐρανόθεν κατὰγεις, καὶ διαλύεις αὐχμὸν, σῶμάσου τὸ πάντιμον λιτανευόντων Πιστῶν· καὶ σεισμοῦ προκατήγυιλας, φθορὰν πικροτάτην, ἥς περ καὶ διέσωσας τὴν τῶν Στροφάδων Μοῆν· ἥτις σε προστάτην εὐρεῖσα,

πάσης συμφορᾶς ἐκλυτροῦται, σοῦ τῇ μεσιτείᾳ Διονύσιε.

Υμνον παναρμόνιον ἰδοῦ, ἡ τῶν σῶν πιστῶν αὐτοχθόνων χορεία φάλλει σοι· μνήμη τῇ πανσέπτῳ σου, καὶ τῷ τεμένει τῷ σῷ, ἱερῶς προστιβάζεται, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, σοῦ τὸ θαυματόδρυτον Σκήνος ἀσπάσασθαι· ἥπερ ἀβλαβῇ περιφρούρει, θλίψεως παντοίας καὶ βλάβης, Πάτερ Διονύσιε πρεσβείαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τέρπεται λαμπρῶς πανηγυρίζουσα Ζάκυνθος, ἐν τῇ Ἀγίᾳ σου μνήμῃ Διονύσιε Πάτερ, καὶ ἡ σεπτὴ ὠραίζεται Ἐκκλησία, πεποικιλμένη τοῖς σοῖς παραδόξοις τερατουργήμασι, τοῖς ὡς ἐκ πηγῆς ἀκενώτου καθ' ἐκάστην τοῖς εὐσεβέσιν ἐκχεομένοις ἐκ τοῦ πανσέπτου καὶ μάκαρος Σκήνους σου· ὅπερ Πιστοὶ λιτανεύοντες σήμερον, δοξολογίας προσφέροντες ἱκετεύομεν· τοὺς τὴν σὴν εὐκλεῆ ἑορτάζοντας μνήμην, σπεύσας περιτείχισον τῇ ἀοράτῳ σου ἐπιστάσι, ἐκ πάσης περισώζων ἀνάγκης, καὶ τυχεῖν ἀξιώσον τῶν παισμάτων τῆς ἀφέσεως.

Καὶ νῦν. Προσόρτιον. Ἦχος δ' αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου, ἡ ἀμνὰς γὰρ ἦκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν· φάτην δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς· ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο

τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης; ὁ λυτρωτής μου καὶ Θεός.

Εἰσόδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν Στιχ. Ἰδιόμελ. Ἦχος α'.

Τὸν καρτερόν ἀδάμαντα, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, σήμερον κομπάζει πανηγυρίζουσα, τὸν ὄντως κατὰ τὸν Ἰώβ γνωριζόμενον δίκαιον καὶ ἀληθινόν, ἀκακόν τε καὶ ἀμεμπτον, καὶ παντὸς ἀπεχόμενον πράγματος πονηροῦ· τὸν τοῦ δυσμενοῦς καταπαλαίσαντα πονηρὰς παρατάξεις, δολίως τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιφερομένας, τὸν θαυματόδρυτον φημι Διονύσιον, τὸν μέγιστον Ἱεράρχην, καὶ μαθητὴν Χριστοῦ γνησιώτατον· οὗ ταῖς πρεσβείαις ψυχῆς παθῶν καὶ τοῦ σώματος περισωζόμενοι, ὕμνοις αὐτὸν ἐπαξίαις μεγαλύνομεν.

Ἦχος β'.

Κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου, ἐκ νεότητος Πάτερ ἀπαρνησάμενος, ἀρρήτῳ Κόσμῳ ἀρετῶν μεγίστων σεαυτὸν ἐπεκόσμησας· ὅθεν ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων βολίσιν, Ἰλίου δίκην ἀκτίνων, δαδουχῶν ἡμᾶς ὡς φοῖνιξ μετὰ πότμον ἐξήνθησας, τοὺς ἀπλέτῳ πότῳ παναρμονίους ἐπικροτοῦντας σοι ὕμνους, καὶ τῷ σὲ θαυμαστώσαντι Θεῷ, πολλῷ τῷ ᾄδει ἀσιγήτως βοῶντας· μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς Ἀγίοις σου δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγῆς ἀνέτειλε μνήμη σου, Τρισμέγιστε Ἱεράρχα, φωτίζουσα τὰς τῶν Πιστῶν

διανοίας ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου· ἐν ἧ τῷ πανσέπτῳ σου συναθροισθέντες Τεμένει, καθικετεύομεν κράζοντες· λῦσον ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνούντων σε πότῳ πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πνευματικὴν χορείαν, Πιστοὶ σήμερον συστησώμεθα, τῇ πανενδόξῳ κοιμήσει τοῦ Ποιμενάρχου Διονυσίου· προσκαλεῖται γὰρ ἡμᾶς πρὸς τὸν ὕμνον ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ τὴν Προφητικὴν ἐπανακροῦει λινύραν τὸ Δαδτικὸν μουσουργοῦσα μελωδήμα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων θεοπρεπῶς αἰνεσάτωσαν· δεῦρο δὴ πᾶσα τάξις συμπανηγυρίζουσα συγχωρεῦσαι τῷ προφητικῷ μελωδήματι, ἄσμασιν ἐπαξίαις τὸν ἡμέτερον προστάτην καὶ πιστὸν κηδεμόνα γεραίρουσα· ἢ νεότης τὸν παιδαγωγόν· τὸν νυμφαγωγόν αἱ παρθένοι· τὴν βακτηρίαν ἢ πολιὰ· οἱ ἐν εὐθυμίαις τὸν χαλινόν, καὶ οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παράκλησιν· οἱ ἐν θαλάσῃ τὴν ὀξυτάτην ἀντίληψιν· οἱ ὀρφανοὶ τὸν πατέρα· οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον· οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρὸν· οἱ ὑγιαίνοντες τῆς ὑγείας τὸν φύλακα· οἱ Ἱερεῖς τὸν ποιμένα· τὸν ὀδιγόν οἱ Μονάζοντες· οἱ πάντες τοῖς πᾶσι τὸν πάντα γινόμενον· καὶ τὸ πανσέβαστον αὐτοῦ Σκῆνος περικυκλοῦντες, συντετριμμένη καρδίᾳ βοήσωμεν· πανάγιε Διονύσιε πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς χειρὸς τῆς τοῦ ἀντικειμένου, παντοίας ἀεὶ περισώζων ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ ἀνάγκης, πιστῶς τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου. *Ἄν' ἄραν*
 Εἰς τὸν στίχ. σιγηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. α'.
 Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ἀρχιερεῦ τοῦ Χριστοῦ. Χαίροις Ζακύν-
 θου τὸ περίβλεπτον καύχημα. Αἰγίνης χαῖρε
 τὸ κλέος, τῆς ἐκλογᾶδος Χριστοῦ, λογικῶν προβάτων
 Ποιμὴν ἄριστε. κανὼν Μοναζόντων τῆς ἀρετῆς καὶ
 ἐκτύπωμα, Στροφάδων χαῖρε, ὁ φρουρὸς ὁ ἀκοίμη-
 τος. χαίροις ἐνδοξεῖ Ἐκκλησίᾳς εὐπρέπεια. κράτος τὸ
 ἀπροσμάχητον. λιμὴν ὁ σωτήριος, πιστοῦ λαοῦ σου
 τρισμάκαρ. χαίροις δι' οὗ καὶ σωζόμενοι, Τριάδα Ἁ-
 γίαν, μεγαλύνομεν ἀπαύτως τὴν σέ δοξάσασαν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς ὄργανον Θεῖον, Ἐκκλη-
 σίας τὸ σύστημα, εὐφραίνων, ἀρετὴν πᾶσαν,
 μελωδικῶς ὑπηχοῦν. Πνεύματος Ἀγίου ἡ μυρίπνοος,
 καινὴ μυροθήκη, ἡ μύρις πάντας μυρίζουσα, ἐπου-
 ρανίων χαρισμάτων Μακάριε. σκεῦος φάρμακα ἐπι-
 φέρον σωτήρια, πίστει τοῖς προσιούσί σοι, Πατὴρ Διο-
 νύσιε, καὶ αἰτουμένοις σου πόθῳ. ὅθεν καὶ γὰρ ἰκετεύω
 σε, ψυχὴν μου ποικίλαις, μολυσμοῖς ἐκκακωθεῖσαν
 σπένσας θεράπευσον.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πάντη καθυποτάξας σαρκὸς, στάσει παννύχῳ προ-
 σευχῇ καὶ τοῖς δάκρυσιν, εἰς γνόφον εἰσέδυς Πά-
 τερ, τῆς ἀπαθείας σου τὸν, ἀρεταῖς παντοίαις κοσμη-
 σάμενος. ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας, τὰς προσβολὰς καὶ
 τοὺς λαίλαπας, ἐνθέῳ σθένει καρτερῶς τε κατέρρῃξας,
 εἰς αἴσαρκον ἐν σαρκὶ μετερχόμενος. ὅθεν ἐπαφθας-

τίσας σου, φθορὰς τὸ πανάσπιλον, σῶμα Θεός Ἀρ-
 χεγόνου, πιστοῖς παρέσχε σωτήριον, παθῶν πολυτρό-
 πων, ἱατῆρα καὶ προστάτην ἀκαταμάχητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οὔτε σου τὴν πανάσπιλον Μάκαρ ψυχὴν, ἀπέδω-
 εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κτίστου σου, τότε τῇ πανεντί-
 μῳ ἀνόδῳ τὰ τῶν Ἀγγέλων περιτρέχοντα πλήθη πρὸς
 ἀπάντησιν ἔσπευδον. ὁ δὲ τῶν μοναζόντων χορὸς σὺν
 Ὁρθοδόξων τῇ ὁμηγύρει, τὸ πανάγιον περιεκύκλουν
 σου Σκῆνος, ὕμνους ἐπιταφίους ἐξάδοντες. διὸ καὶ περι-
 δεῶς αὐτὸ ἀσπαζόμενοι, πικροῖς κατέβρεχον δάκρυσι,
 καὶ ῥήμασι γοεροῖς ὀλογύζοντες ἐπέβῳ. μὴ ἐγκαταλί-
 πης τὰ τέκνα σου Ἀγίε. μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς τῆς
 σῆς προστασίας. ἀλλ' ἐπίσκεπτε ἡμᾶς οὐρανόθεν, κα-
 ταβάλλων αἰετὰς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων πολεμίων
 ἐπιβουλὰς καὶ ἐπαναστάσεις τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ
 σου. Σὲ γὰρ πρὸς αὐτὸν προβαλλόμεθα πρέσβυν, Πά-
 τερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἤκει; τίς ὁ τελών σε;
 τίς καὶ ἡ μήτηρ σου; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις
 ἐν ἀγκάλαις; πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων
 παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν μυστηρίων, ἐπὶ γῆς τε-
 λουμένων, ὁρῶμεν Παναγία, καὶ προευντρεπίζομεν, ἐ-
 πάξιόν σοι χρέος ἐκ τῆς γῆς τὸ σπήλαιον. καὶ Οὐ-
 ρανὸν αἰτοῦμεν παρασχεῖν τὸν ἀστέρα. καὶ μάγοι
 δὲ προέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς Δυσμὰς
 θεάσασθαι, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ἀγκάλαις θαυμά-
 χούμενον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.
(Νικολάου Γαβριηλοπούλου ἱερέως ποίημα.)

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν Πρό-
εδρον, τὸν φρουρὸν Μονῆς τῶν Στροφάδων Δι-
ονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί,
βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς, σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν
σὴν μνῆμην ἐπιτελοῦντας σῶζε, καὶ βοῶντάς σοι
δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σέ θαυμα-
στῶσαντι· δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν πρέσβυν
ἀκρίμην.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριήλ. καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος.

Τροπάριον τοῦ Ἀγίου, δῖς, καὶ Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Επέλαμψεν ἰδοὺ, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἔαρ· ἐπέφα-
νε Πιστοί, ὁ πιστὸς Ἱεράρχης, Πατὴρ Διονύ-
σιος, Οὐρανόις χαρίσμασιν, ὡς Οὐράνιος, πεποι-
κيلμένος Νυμφίος· νυμφευθεῖσαν γάρ, θείαις αὐτῷ
Ἐκκλησίαν, αὐγάζων ἐλλάμψεσι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Οκλίνας Οὐρανοὺς, καὶ Παρθένῳ οἰκήσας, προέρ-
χεται σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν σπηλαίῳ, τεχθῆναι κα-
θὼς γέγραπται, ὁραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζω-
ογονῶν ἐν τῇ Μήτρει· τούτῳ χαίροντες, νῦν ὑπαν-
τήσωμεν πάντες, καρδίας εὐθύτητι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Ἦχος δ' αὐτὸς.

Σκιρτᾷ πνευματικῶς, καὶ χορεύει τὸ πνεῦμα,
λαοῦ σου τοῦ πιστοῦ συνελθόντος ἐν ὕμνοις·

αἰσίως εὐφημῆσαί σε, καὶ σεπτῶς περιπτύξασθαι, σοῦ
τὸ πάντιμον, σῶμα Χριστοῦ Ἱεράρχα, θαυματό-
βρυτον· οὐ προστατεύων μὴ παύσῃ, πρὸς σέ κατα-
φεύγοντος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Τῆς ἑορτῆς.

Αγγέλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ. εὐτρεπίζου· ὁ πάντων
συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν
ἄμετρον, ἐαυτοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουνσι,
τῶν Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, ὥτως τίκτεται, ἐκ τῆς
Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθ. Ἦχος γ'. Τὸν ὠραϊότητα.

Σήμερον τέρεται πόλις ἡ Ζακύνθος, κατατρουφῶ-
σά σου Σκῆνος τὸ πάντιμον· δῶρον ὑπέρτιμον
αὐτό, εὐροῦσα ὡς Ἱεράρχα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐκκέχυται
ἀευνάως τὰ θαύματα· πίσει τοῖς προστρέχουσιν ὀ-
χλουμένοις παθήμασι, δεινοῖς ἢ γηθομένη κραυγᾷ
σοι, χαῖρε Χριστοῦ πιστέ θεράπων.

Δόξα.

Σταυρὸν ἀράμενος ζυγὸν σωτήριον· χαίρων ἐπέ-
φθασας δυσβάτοις ὄρεσιν· ὄγκον τοῦ γένους
καὶ κενῆς, δόξης τε ἀφιστάμενος, Πάτερ Διονύσιε,
καὶ νεκρώσας τοῦ σώματος, πάθη κακουχίμασιν,
ἐβιώσω ὡς ἄσαρκος· διὸ καὶ Θείας δόξης τετύχη-
κας, ὕμνοις Θεῷ αἰεὶ λατρεύων.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Χαρὰς πεπλήρωται, πάντα τὰ πέρατα· ἡ Θεοτό-
κος γὰρ γεννᾷν ἐπείγεται, τὸν Βασιλέα τοῦ παν-
τός, ὃ θαύματος ἀνερμηνεύτου· ἄρχεται ὁ Ἄναρχος,
καὶ σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος· σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν

συνέχοντα ἅπαντα· ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ χόρευε,
ἡ κτίσις Χριστοῦ τὰ προσέορτια.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ν'. Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελ. πρὸς Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τοῖς ἐκ πόθου τὴν παιδράν, μνήμην τιμῶσί σου
Ἱεράρχα, ὁρμᾶς δολερᾶς, ἀποτειχίζων αἰεὶ, δο-
λίου πάρεσο.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ς'. Ζήτηε εἰς τὴν Ἑορτήν
τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Καὶ τοῦ Ἀγίου, εἰς ἡ. Οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Γεωργίου Ἱεροδιακόνου τοῦ Συπάνδρου. Ἦχος β'.

Ἐν θυῷ κατέστρωσε.

Γεωργός καθάπερ νουνεχῆς, Θείαις γεωργήσας σου,
ἀρεταῖς παντοίαις τὴν ψυχὴν Ἁγίε, οὕτω νῦν γε-
ώρησον, ἰκευτεύω σε, τὸ τῆς γλώττης μου ἄμου-
σον, ὅπως ἐπαξίως, μέλψω σου τὰ ἐνδοξὰ τεράστια.

Εγκωμίων ἅπας ἀληθῶς, ὕμνος οὐ δυνήσεται, σοῦ
εὐφημεῖν ἀγῶνας καὶ τὰ σκάμματα, ἅπερ ἐ-
νηγώνισαι, ἐκ νεότητος καταξίαν ἀοίδιμε· ὁμως μοι
τολμῶντι σύγγνωθι, καὶ δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Ος ἐχέρρων Κόσμου τὰ τερπνὰ, ὡς ἐπιβλαβέστα-
τα, καταφρονήσας χαίρων ἀνεπτέρωσας, ὅλην

σου τὴν ἔφρουν, καὶ διάνοιαν πρὸς τὸ ὄντως ἀκρό-
τατον, κάλλος ὀρεκτὸν πανάγιε, οὗ νῦν τρυφᾶς γη-
θόμενος.

Θεοτοκίον.

Ρευστὴν φύσιν βρότειον ἡμῶν, δι' ἄφατον ἔλεος,
Θεὸς ἀφθαρτίων ἐκὼν κατέρχεται, Λόγος ὁ προ-
ἀναρχος, ἐκ Θεόπαιδος, σεσωματωθησόμενος· ὅνπερ
ἐν βραχεὶ τικτόμενον, σπηλαίῳ κατοπτεύσομεν.

Ἐτερος Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Αἰσχροῦ βίου με σῶσον τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. (Ποίημα τοῦ αὐτοῦ)

Αγνὸν ψυχὴν με συντήρησον, παμμάκαρ Διόνυσιε
σπεύδοντα, ἀγνοῖς σε αἰνέσαι χεῖλεσιν, αἴγλη
τῇ ἀπροσίτῳ ὡς παρεστῶς, Θείας φρικτωρίας, ζο-
φωθεῖσαν μολυσμοῖς ἀθέστοις λάμπρυνον.

Πὸν προσκρούσας ἀλάστορι, ἐμμέσαι σου καρδίᾳ ἐ-
θέλουντι, τὸν νοῦν ἀπαθῆτε σέσωκας, ὁρμῆς τῆς
τῶν βρόντων ὡς νουνεχῆς, ἀρετὴν καὶ πᾶσαν, γυ-
μνασάμενος Θεοῦ, δόξης τετύχηκας.

Σαρκὸς δουλώσας τὸ φρόνημα, τῷ πνεύματι με-
τῆλθες ἰσάγγελον, ζῶν ἐπὶ γῆς τριτμέγι-
στε, ἀγνεία καὶ ἀσκήσει ὠραῖσθεις, σκεῦος ἀνεδεί-
χθης, καὶ δοχεῖον καθαρὸν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Κρυπὸν καὶ σμῦρναν καὶ λίβανον, οἱ βασιλεῖς
Περσῶν προσκομίζουσιν, Υἱῷ ἐκ Πατρὸς ἀ-
μήτορι, ἀπάτορι δὲ πάλιν καὶ ἐκ Μητρὸς, κόρης
Παναμώμου, τικτομένῳ Βηθλεὲμ Θεῷ βουλήματι.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ὡδή γ'. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Γενναίως κατεπάλαισας, στοργὴν γεννητόρωντε, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐκλειαν, Σταυρὸν δ' ἄρας τὸν τοῦ Κυρίου σου, πρὸς τὰς ἐρήμους χαίρων ὑπομόλησας.

Ιχνη τῶν τῆς ἀσκήσεως, φεγγοδόλοις λάμψεσι, τετληαυγότην Ὅσιε, στενὴ τρίβω ἐκμιμησάμενος, Ἀσκητῆς ἐπεφάνης διαπρύσιος.

Θλὸς ἐν σοί ἐπέπνευσεν, ἦχος θείου Πνεύματος, καὶ χαρισμάτων ἔδειξε, Θεῶν εὐδοξον οἰκητήριον, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀνεξάντλητον.

Θεοτοκίον.

Ῥόδῃσαι τὸ σπήλαιον, Μαριὰμ τὴν ἄχραντον, ἀποτεκεῖν γὰρ ἔρχεται, ἀπειράνδρως Χριστὸν τὸν Κύριον, μεσότοιχον τῆς ἔχθρας λύσαι θέλοντα.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ρῶσιν τοῖς ἐν πίστει, προσιοῦσιν ἐκχέεις πρεσβεΐαις ταῖς σαῖς, παθὼν ποικίλων θουομένοις, τῷ σὺ Θεῷ τεμένει, ἔνθα Σκηνὸς σου τὸ πάντιμον, ἀναπηγάξει θαυμάτων πηγὰς, ἀφθόνως τοῖς χρήζουσιν.

Θ ἐν τοῖς Ὑψίστοις, Ποιμενάρχης Αἰγίνης προβάλλεται, φωτολαμπῇ ἐπὶ λυχνίας, σὲ Παμμάκαρ ὡς λύχνον, ὁδὸν πρὸς ζωὴν τὴν ἄγουσαν, ὑποδεικνύοντα πᾶσι ταῖς σαῖς, φωτιστικαῖς λάμψεσι.

Ῥψίκομον Πάτερ, καθωράτης ὡς δένδρον τοῖς σοῖς ὄχετοῖς, ἐπαρδευόμενον δακρύων, δαψιλῆς ἐπιφέρων, καρποὺς ξένων τεραστίων σου, εἰς σωτηρίαν παντοίων δεινῶν, τῶν πιστῶς τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Βυθῷ πτερνισθέντα, παγγενῇ τὸν Γενάρχην θανάτου ἄρας, Υἱὸς ὁ Λόγος πεπτωκότα, νῦν ἐπέστη ζωώσας, τοῦτον ὅλον οὐσιούμενος· παρβενικῆς ἐκ νηδύος ὃν Μαριὰμ, ἀπειράνδρως τέξεται.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἦ ἱερά σου καὶ πανέντιμος μνήμη, πεποικιλμένου ποικιλίᾳ χαρίτων, πάντας Πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνέτειλεν ἰδοὺ· οὗς περ συνεισάγουσα τῷ σὺ Θεῷ τεμένει, πίστει σοι παρίστανται ἐντροφῆσαι ποθοῦντες, ἀειθαλεῖς καρποὺς ὑπερφύων, θαυμάτων θύτα Χριστοῦ Διηγύσι.

Δόξα. Τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νῦν περαιοῦνται Προφητῶν αἱ προρρήσεις· ἡ Θεοτόκος Μαριὰμ γὰρ ἐπέστη, ἀποτεκεῖν βροτῶν τὴν ἀπολύτρωσιν· ὑπερθεν προτρέχουσιν Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, δόξαν ἀναπέμπουσαι δι' ἡμᾶς τῷ τεχθέντι· καὶ βασιλεῖς προέρχονται Περσῶν, αὐτῷ σὺν δώροις προσπέσαι γηθόμενοι.

Ὡδή δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἦ κέσιον, ὕμνον δέχου λαοῦ σου Πανάγιε, πίστει σοι προσάγοντος συντετριμμένῳ καὶ πνεύματι τοῦτον οὖν περισώζε, παντὸς ἀπήμονα ὀλεθρίου μηχανήματος.

Εγένου μὲν, Ἀγγελάρχης παμμάκαρ πανάριστος, σὺ τοῦ Ἀρχιποίμενος τῶν Μοναστῶν τὰς ἀγέλας τε, μάνδραν πρὸς Οὐράνιον, ὁδηγησάμενος, τῇ πανιέρῳ πολιτείᾳ σου.

Ρ 'υόμενος, καταδίκης Θανάτου τὸν κτείναντα, ἀδελφὸν σου φίλτατον σοὶ γεγονότα καὶ ἔσωσας, συμπαθῶς ἀλώβητον· δεσμούς τῆς φύσεως, ξενοπρεπῶς βαβαὶ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ο ἱ βασιλεῖς, τὸν Ἀστέρα περσόθεν σκοπούμενοι, τυχεῖν οὐπὲρ σπεύδουσι, ταῖς ἡγεσίαις τὸν Ἀνακτα' ὃν Πάρθενος τέξεται, ἀλόγων φάτνη τε, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς σώσοντα.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ι σχὺν ἐνδυσάμενος σοφὲ, Χριστοῦ τοῦ σὲ ἰσχύσαντος, ὡς χοῦν γενναίως κατεπάτησας, τῆς εὐκηνάτου ζωῆς, δόξαν τὴν ἐπικηρὸν· πᾶσαν ἡδυπάθειαν καὶ πλοῦτον, τοῦ Κόσμου καταλιπὼν, δόξης Οὐρανίου μετέσχηκας.

Ο ρμῷ προσωρμίσθης γαληνῷ, καινὴν ἐπαπασάμενος, δόξαν Μονῆς τῆς Θεομήτορος, πατρώαν ἐπανεληθὼν, εἰς γῆν παρμακάριστε· ἔνθα σου τὸν βίον ἐκτέλεσας, ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς, πνευμά σου τῷ Κτίστῃ παρέδωκας.

Υ ψεσιν αὐλῶν ἡ πληθὺς, Ἱεραρχῶν ὁμήγουρις, Ὀσίῶν ἅμα καὶ δικαίων τε, ἐόρτιον σὺν ἡμῖν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, αἶνον συγκροτοῦσιν Ἱεράρχα, ὑμνοῦντες χαρμονικῶς, τὸν σὲ μεγαλύναντα Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μ ἡ στύγναζε ἔγκυον ὀρῶν, Κόρην τὴν μνηστευθεῖσάν σοι, Μαριάμ Ἰωσήφ δίκαιε· τὸ γὰρ αὐτῇ γεννηθὲν, ἐξ Ἀγίου Πνεύματος τέξεται Υἱὸν τὸν

πρὸ αἰώνων, ἐλθόντα σῶσαι βροτῶν γένος, τυραννίδος ἀλάστορος.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Ὡδὴ εἰς Μεσίτης Θεοῦ.

Δ ἰέθης σοφὲ, Θεῷ σθένει ἀνῶθεν ῥωσθεῖς ἀληθῶς, ἀπροσκοπτῶς ἅπασαν, βίου τὴν σκοτόμαναν καὶ εἴληφας, ἐν ταῖς ἐπουρανίοις, σκηναῖς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ι δού σοι λαμπράν, ἐκτελεῖται Ζάκυνθος τὰ νῦν ἐορτὴν· μνήμη τῇ πανσέπτῳ σου, τῷ σὲ θαυμασώσαντι ἐκπέμπουσα, ἄσματα ἐν Ὑψίστοις, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι.

Α βρόχοις ποσὶ, σὺν ὁδίτῃ χεύματα ποτὲ ποταμοῦ, διέθης πολύρροα, λαὸς καθάπερ τὰ Ἰορδάνεια, πάλαι Ἰσραηλῆτης, Χριστοῦ θαράπων Ὅσις.

Θεοτοκίον.

Κ ασμείσθω ἡ γῆ, καὶ τὰ ὄρη ῥάνατε χαρὰς γλυκασμὸν, ἄνθρωποι σκιρτήσατε, βουλῆς πατρώας ἤκει τὸ πλήρωμα· Χριστὸν γὰρ τὸν Σωτῆρα, τεκεῖν Παρθένης ἔρχεται.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ε ὑχῶν νεκρὸν δέμας Παρμάκαρ τῶν σῶν, δεσμευθὲν ξενοτρόπως διέλυσας· ἀρᾶς δευνῆς ἀλύτῳ τε δεσμῷ ἀφορισμοῦ· ὅθεν ταῖς παρεστῶσι, σιγᾷ ἐτι σοῦ ζῶντος, ἐπετάξω τὸ θαῦμα, ἐκπληττομένοις Διονύσις.

Σ εισμοῦ τῇ Στροφάδων μεγίστην φθοράν, πανενδόξῳ Μονῇ προκατήγγειλας, κατ' ὄναρ Διονύσις

πιστῶ σου μαθητῇ· τὸν δὲ κατωλισθέντα, ὑψόθεν θαυμασίως, Μοναχὸν διεσώσω, σὲ ἀρρώγῳ ἐπικαλούμενον·

Κ'δὰς παννυχίους ἐπάδει λαμπρῶς, γηθομένη σοι Πάτερ γεραίρουσα, τῶν ξένων τεραστίων σου ἐσμὸν ἢ σὴ πατρίς· ἦν φρούρει πάσης βλάβης, ἀβλαβῇ σαῖς πρεσβείαις· σὲ προβάλλεται πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Σμικρῷ ἀξιῶσας πτωχεῦσαι Θεός, ἀνθρωπίνην πτωχείαν δι' ἔλεος τεχθῆναι νῦν ἐπείγεται σπηλαίῳ δι' ἡμᾶς, Κόρης ἐξ ἀπειράνδρου, ὃν Ἀστὴρ παραδόξως, προμηνύει τῷ Κόσμῳ, φθορᾶς θανάτου λυτρωσάμενος.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης Πατήρ.

Ὡδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ο'λοτρόπως Παμμάρκαρ ἐνούμενος, Θεῷ τῷ Παντάνακτι ἐχθρὸς συλῆσαί σου, ψυχῆς τοῦς Θεῖους ἔρωτας, πειρασμοῖς συνεχέσιν οὐκ ἴσχυσε.

Νοσημάτων ποικίλων πανάριστον, ἱατρὸν σὲ εὐρομεν φρουρὸν καὶ φύλακα, ἐχθρῶν πάσης φαυλότητος, ἀβλαβεῖς διασώζων Πανάγιε.

Ουρανόθεν ἱέσιον δέησιν, σῶν ὑμνητῶν πρόσδεξαι, ἡμῖν καὶ φάνηθι, ἐν ᾧ ῥα τελευτῆς ἡμῶν, δυσμενοῦς τὰς ἐφόδους τροπούμενος.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν ἐστὶ τὸ τελούμενον, Κόρη ἀπειρόγαμε, Θεὸς ὁ Ἀναρχός· ἐκ σοῦ γὰρ ἀρχὴν δέχεται, μορφωθείς μορφὴν δούλου δι' ἔλεος.

Ἄλλος. Σπλάγγνων Ἰωάνν.

Ο'ντως τὴν φρικτὴν, Θεῷ καὶ ἀναίμακτον, ἀγνῶς λογικὴν Οὐσίαν ἔθυσες, μετὰ σώματος, ἐπὶ γῆς βιοτεύσας ὡς ἄσαρκος· ὄντως ὁλος τοῦ Θεοῦ Νάος πανάγιος, ὡφθης ὄργανον καὶ Πνεύματος, ἡχοῦν πάσης, ἀρετῆς μελώδημα.

Νέφους ζοφεροῦ, τὸν νοῦν ἀπενάθηρας, νεφώδη ποτὲ ἀμφιγνοοῦντά σου, Διονύσιε, Δανιὴλ συνεργεῖα ἀλάσφορος· φανεῖς ἐκτός σῆς λάρνακος αὐτῷ Θεοῦ Ναοῦ, ἔνδον εἰσελλόντι Ἀγίε, θυτῶν μέσῳ, ὕμνοις λειτουργούντων σοι.

Τάξεις νοεραὶ, ὁρῶσαι ἐξέστησαν, σὲ Μάρκαρ τοῦ σοῦ ἐναποκρύπτοντα, τὸν ὁμαίμονος, διωκόντων ὀργὴν δραπετεύοντα, φονέα ὅνπερ ἐσώσας θανάτου τοῦ πικροῦ, τοῦτον συμπαθῶς δεξάμενον, πεφρυγότα ἐν σοὶ ἀγνοοῦντά σε.

Θεοτοκίον.

Μ'δὴ τῆς ἡμῶν, ἐκλάμψαι προέρχεται, Παρθένου Ἀγνῆς τῆς ἐξ ὀσφύος Δαβὶδ, ἡ ἀνάκλησις, σωτηρίας ὡς ὥμοσε Κύριος· ἡχήσωμεν οὖν ᾠσματα καὶ ᾄσωμεν ᾠδὰς· ὕμνον ἅπαντες κροτήσωμεν, γενηλίους, Χριστοῦ προσόρτιον.

Καταβασία. Σπλάγγνων Ἰωάνν.

Κόντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εὐχαρίστοις ᾠσμασι τῶν Ζακυνθίων ἡ Πόλις, ἀνυμνεῖν προτρέπεται πάντας Πιστοὺς συγκαλοῦσα, μέγιστον τὸν ἐν ἀνάγκαις θερμὸν Προστάτην, ῥύσιν δὲ τῶν τοῖς κινδύνοις συνεχομένων, καὶ γεραίρουσα κορυφαίει, τὸ κλέος χαῖρε Πιστῶν Διονύσιε.

Ταῖς πρὸς Θεὸν εὐδιαλλάκτοις πρεσβείαις σου, μὴ ἐπιλάβῃ Πιστοῦ λαοῦ σου Πανάγιε· ἀλλὰ τῇ ὀ-
ξυτάτῃ σου καὶ θερμῇ προστασίᾳ, ἴλεων ἡμῖν γε-
νέσθαι δυσώπει τὸν εὐσυμπάθητον καὶ εὐμενέστατον
Κύριον· ὅπως δι' αὐτῆς τῆς τε ἐπικειμένης καὶ ἐπερ-
χομένης τῶν ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν πολεμίων ἐπιβου-
λῆς καὶ κακώσεως περισώζῃται ἡμᾶς, τοὺς μετ' εὐ-
μενείας σεμνυνομένους τῇ σῇ κραταίᾳ ἀντιλήψει, καὶ
γεραίροντάς σε πανυμνήτοις καὶ ψαλμικοῖς ἐγκωμίοις,
τὸ κλέος χαῖρε Πιστῶν Διονύσιε.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Τῇ ιζ'. Δεκεμβρίου. Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς
ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ Ζακυνθίου.

Τρυφὰς παριδὼν φθαρτὰς Κόσμου καὶ δόξαν,
Ἀφθάρτους κεκλήρωσαι τὰς Οὐρανίους.

Αξιοδάκρυτός ἐστιν ἡ πλάνη, εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ θυ-
στυχῆς ἄνθρωπος, ἐκπεσμένος, διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τῆν πρῶ-
την αὐτοῦ δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθορὰν· δι-
ωγμένος ἀπὸ τῆν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα
εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι εἰς τοῦ ψευ-
δοῦς καὶ προσαίρου Κόσμου τὰς ἀθλιότητας· δὲν κλαίει τοιαύ-
την ἐξορίαν δυστυχιστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τοῦ κόσμου
τὸ μῦταιον, ἐλησμόνησε τελείως τὰς πρώτας τιμὰς του καὶ ἀ-
γαθὰ, καὶ ὥς νὰ μὴ εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ ὁλότελα τοιαύτην
ἀπώλειαν, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βίβαν, καὶ ὥς
ἀλογὸν ζῶν ἀφίνει νὰ σύρεται εἰς τὰς ὁρέξεις τῆς ἰ-
δίας του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη, τὸσον ὅπου κατὰ τὴν Προφη-

τικὴν φωνὴν “Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ
ὁμοιώθη αὐτοῖς”. Δὲν ἐματαιώθη ὁμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμέ-
νην πλάνην ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἑορταζόμενος Ἅγιος, ὁ λαμπρὸς
τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστός οὗτος λέγω
Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀπ' αὐ-
τὰ δηλ. τῆς ζωῆς τὰ προαίμια, ἐφθασε καὶ ἠννόησε τὴν ἐ-
λεεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν
κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρόνησας μετ' γενναιότητα, ἠθέ-
λησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ πᾶσαν τρυφὴν, πλοῦτον, δόξαν καὶ ἀ-
νάπαυσιν, τὰ ὅποια τοῦ υπέσχετο ὁ Κόσμος καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ
γένους του· οὕτω δὲ ἐλαφρὸς ἀπὸ τσαῦτα βάρη, ἐπέτρεψεν εἰς
μόνην τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ τὸν νοῦν, τὴν ἐφείν καὶ τὸν
φῶτα τῆς ψυχῆς του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μετ' οὗτον τρό-
πον τὴν ἀρχαίαν του δόξαν, τὴν ἀθανασίαν καὶ θεῖαν τρυφὴν, ἀ-
πὸ τῆν ὁποίαν ἐξέπεσε μετ' τὸν Προπάτορά μας Ἀδὰμ. Καὶ μο-
λονότι νὰ τοῦ ἡγέρθη ἀπὸ τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ
ἀνθρώπου ἰσχυρώτατος πόλεμος, ἀπὸ τὴν Σάρκα λέγω, τὸν Κό-
σμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσωσι καὶ αὐτὸν
εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην των, αὐτὸς μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρι-
εῦθη καὶ ἡγωνίσθη κατ' αὐτῶν τὸσον, ὅπου τέλος πάντων ἐδείξεν
ἀνωφελεῖς καὶ νεκρὰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπανα-
στάσεις, τὰς καθ' ἑκάστην κατ' αὐτοῦ ἐγειρομένας· ὅθεν καὶ ὁ
πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ
θάνατον, χαρίζων αὐτῷ τὴν ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακα-
ριότητα, ἀφθαρτίζων προσέτι καὶ τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα, ἀπὸ
τὸ ὅποιον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως, εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας
καὶ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτόν, ἐξαίσια τερατουργήματα, τὰ
ὅποια νὰ διηγηθῇ τις ὅλα καταλεπτῶς εἶναι ἀδύνατον· πρὸς δόξαν
ὁμως τοῦ Ἱεράρχου καὶ προστάτου ἡμῶν Διονυσίου, καὶ διὰ τὴν
κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ τινα καὶ ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμασίος οὗτος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον
νῆσον Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους καὶ ἐν-
δοξοτέρους ἀρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατὴρ του Μάκιος
ὠνομάζετο, τῷ γένει Σηκουρός, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἦτον ἀπὸ
τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶν Βαλβίων, ἀρχόντων τῆς γαληνο-
τάτης Ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετιῶν. Ἀπογαλακτισθεὶς καὶ φθά-
σας εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς
του εἰς θεοσεβεῖς καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους

διδασκόμενος ὄχι μόνον τα γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἦθη, ὡς εὐφυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν εἰς ὁλίγον καιροῦ διάστημα ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ Κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν· καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκοπτε καθημερινὰ εἰς πράξεις ἐναρέτους καὶ θεοσέβειαν, ἐσκέφθη νὰ γίνῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς Πίστεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων τοῦ ἔργων, διὰ νὰ δυνηθῇ οὕτω νικῶν τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιωθῇ νὰ ἀπολαύσῃ, ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος, τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῶν βιωτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεοφιλῆ αὐτοῦ σκοπὸν καὶ ἔνθεον ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὰς συγχύσεις καὶ παραχᾶς τοῦ Κόσμου τούτου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζεται τὰ Οὐράνια, καὶ νὰ λατρεύῃ ὁλοψύχως τὸν Ποιητὴν τοῦ καὶ Σωτῆρα Θεόν. Θεωρῶν λοιπὸν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε, γονέων ἀγάπην, πλούτου ὄγκον, γένους περφίνειαν, ἀξιώματων τιμὰς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν καὶ ἡδυνάθειαν, καὶ φεύγων ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ ὡς αἰετὸς ὑπόπτερος ἔδραμεν, ὡς εἰς καλιὰν ψυχωσωτήριον, εἰς τὴν τῶν Στροφάδων βασιλικὴν Μονήν, κειμένην ἀντικρὺ τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα φθάνων δὲ ἐκεῖ πλήρης πνευματικῆς εὐφροσύνης, ἀφ' οὗ ἔκτιμε τὴν διατεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα, γενόμενος οὕτω Καλόγηρος. Ἀγκαλὰ νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁμως ὑπερέβαινεν εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πλεόν γέροντας καὶ ἐναρέτους Πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης Μονῆς· ἡγρύνει τὸ περισσύτερον τῆς νυκτός, δαπανῶν τὸν καιρὸν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν πνευματικῶν βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν· τῆς σαρκὸς τὰς ἐμπαθεῖς ὁρέξεις ἐχαλιναγώγει καὶ κατεδάμαζε μὲ πολυημέρους νηστείας, στοχαζόμενος δὲ τὴν οὐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνίκα τὸν Δαίμονα τῆς ὑπερηφανείας μὲ ἄκραν ταπεινώσιν· καὶ μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ ἔκλαμπρον κατήγετο γένος, ἔκρινεν ὁμως τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτελέστερον ἀπὸ ὅλους καὶ ἀναξιώτερον, διὰ τὰ ὅποια καὶ οἱ Πατέρες ὅλοι

τῆς Μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ εἰκόνα τῆς ὁσιότητος· ἔπασχε δὲ καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῆται, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοὺς Προεστώτας ἀνέβιδάσθη βαθμὴδὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστηρίου εὐχὰς καὶ ἀναιμάκτους θυσίας πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδέκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Κόσμου. Ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκρινε, μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος, νὰ περάσῃ εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ πλοῖον τι, νὰ ταξειδεύσῃ πρὸς τοὺς ῥηθέντας Ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἐφεσιν τῆς καρδίας του. Ὄθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας καὶ ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκεῖ δὲ, κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἱερατικῆς πολιτείας, ὑπῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Μητροπολίτην τοῦ τόπου, ὁ ὅποιος ἔχων ἀκούσει τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου, τὸν παρεκίνησε πολὺ νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ἥτις ἦτο τότε χηρεύουσα. Αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινῶρων καὶ μέτριος ἐπροφασίζετο λέγων, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἀξιώματος, δεχόμενος τόσην φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω του· ἀλλ' ὁ συνετὸς Μητροπολίτης, ὅστις δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀπὸ τὸ σεμνοπρεπὲς τοῦ εἶδος ἐβεβαίωτο εἰς τὴν ἀψευδῆ φήμην, ἣ ὁποία τὸν εἶχε προεκτεταγμένον, τὸν ἐδίδασκε τόσον, ὥστε τὸν ἔκαμε καὶ συγκατένευσε, διὰ νὰ μὴ φανῇ παρήκοος εἰς τὰ τοῦ Ἀρχιερέως προστάγματα. Τότε ἀναφερθεὶς δι' ἐπιστολῆς καὶ φανερώων πρὸς τὸν Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἄνωθεν Ἀθηνῶν Πρόεδρος τὴν ἀξιοσύνην τοιοῦτου ὑποκειμένου, καὶ ὅτι βιαίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλὰς παρακλήσεις καὶ πνευματικὰς παρακινήσεις, ἵνα δεχθῇ τὴν αὐτῶν ἐπιστάσιαν· ὁμογνώμονες τότε ὅλοι διὰ κοινῆς ψήφου τὸν ἐξέλεξαν διὰ Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον αὐτῶν, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, τὸν πέμψαντα αὐτοῖς διὰ κυβερνήτην καὶ ὁδηγὸν τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ Ἁγίον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν, μὲ ἔκδοσιν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν Μητροπολίτην, Αἰγίνης Ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χαρὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινήτας, κάθε εὐσεβὲς ἄς τὸ στοχασθῇ. Ἐμπιστευθεὶς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου Ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ τὸ διδάσκῃ μὲ νοουθεσίας, μὲ ἱερὰς λόγους καὶ μὲ ψυχωρελῆ παραδείγματα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν

ἐκέρυττε, καὶ ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον ἔσυρεν ὅλους πρὸς ἐκυτόν διὰ τὴν ἀκούσιν τοὺς μελιρρύτους καὶ θεοσόφους αὐτοῦ λόγους, ὕστερον ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως, φοβηθεὶς μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὁ τοσοῦτον αὐτὸν ὑψώσας, τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, ἐστοχάσθη νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίνων διάδοχον ἀξίον εἰς τὸν θρόνον του, ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ποθητὴν του πατρίδα Ζάκυνθον. Τότε εὐλογῶν τὸ ποίμνιόν του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἀβλαβὲς ἀπὸ ὁρατοῦς καὶ ἀοράτους ἐχθροῦς καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταθύμια ἀνεχώρησεν, ἀφήσας εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέμετρον. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην του πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τὸν Ἀρχιερατικὸν χαρακτῆρα, ἀνεκδιήγητον χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶται του, σεβόμενοι αὐτὸν ὡς νοητὸν Ἥλιον τῆς Ἀγιωσύνης· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτο χηρεύουσα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τοὺς α φ θ'. (1589) διωρίσθη ὁ Ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς, ἕως οὗ νὰ γίνῃ νέα ἐκλογὴ, ὡς καὶ ἐγένετο, πατριαρχεύοντας τότε τοῦ αἰοδήμου Πατριάρχου Ἱερεμίου. Ἐπειδὴ ὅμως ὄχι μὲ εὐχαρίστησιν του, ἀλλὰ δι' ἀγάπην τῶν συμπατριωτῶν του, ὅτινες τόσον τὸν προσέκαλεσαν, καὶ διὰ νὰ δευχθῇ εὐπειθὴς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· ὅμα ἐγένετο ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησεν πλέον νὰ διαμείνῃ συναναστρεφόμενος τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρευρίσκηται νοερῶς μὲ τὸν Ποιητὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λεπτύνη τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ θεϊκὴν κατανόησιν, ἔχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἡτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται οἰκοδομημένον τὸ περιβόητον Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπωνομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἴκοσι, κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐαγὲς Μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κτητορικὸν δίκαιον, (ius patronatum della serenissima signoria di Venezia) ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην Αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ εἶχε λάβει πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν. Καθὼς λοιπὸν ἀνέβη μὲ τὸ σῶμα ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψέστατα ἐκεῖνα ὄρη, τοιοῦτοτρόπως ὑψώσε καὶ τὸν νοῦν ὅλως δι-

όλου εἰς τὰ Οὐράνια· δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο εἰμὴ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καὶ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς νοερὰς θεωρίας, ὥστε δύναται νὰ εἰπῇ, ὅτι ἐγένετο ὅλος Οὐράνιος. Ἀφίνω διηγούμενος τὰς παθοκτόνους νησεῖας, τὰς νυχθημέρους προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρητικὰς χαμευνίας, (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατεσκευασμένην μὲ πέτρας ἀγκυλωτάς, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔσπεργε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐμβαίη εἰς τὸ κελλεῖόν του, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος τὴν κλίνην του ἐκυβέρνη)· δὲν λέγω τὴν ἀσχόλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μὴ θρύσις ἀένναος, ποτίζουσα δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων τὴν συνήθειαν κάθε χρόνον, πρὸς τὸ Ἅγιον Πάσχα τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως, νὰ στέλλῃ μίαν μεγάλην λέμβον τοῦ Μοναστηρίου εἰς τὴν πόλιν φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὁσπρία, ἄρνια, ἐρίφια καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ Καλογήρους τῆς Μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζωσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς τοῦ ἀρετὰς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος, ὄντως Ἀγγελος σαρκοφόρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατ' ἀλήθειαν γνωριζόμενος. Ἐνουθέτει καθημερινὰ διδάσκων τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν τοῦ παραδείγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πρακτικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ Γραφὴ λέγουσα, «Ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν»· τοὺς παρεκίνει νὰ φυλάττωσι ἀπαρallάκτως τὰς τάξεις καὶ ἡθῆ τῆς Μοναδικῆς πολιτείας καὶ νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ νὰ παραβῶσι κάμμιαν ἀπὸ τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις αὐτῶν ὁπότε τὸ Ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα. Ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν αἵτινες τὸν ἐστόλιζαν, πλέον ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη, ἥτις ῥίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται, ἡ κατὰ Θεὸν, λέγω, πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ ὁποία τόσον ἦτο ἐρριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως· ἀκούσατε δὲ σὰς παρακαλῶ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θαυμάσητε.

Ἀνθρωπὸς τις ξένος τολμηρὸς καὶ αὐθάδης, μὲ χεῖρα παμμίαρον ἐτόλμησε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφόν τοῦ Ἁγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περὶ βλεπτον τῆς πατρίδος ἄρχοντα· οὗτος ἀφροῦ ἐπραξέ τοιαύτην

μιαιφονίαν, φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφρευε διὰ τὴν σωτὴν τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβύτους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω, ἢ κατὰ τύχην, ἢ κατ'οικονομίαν μᾶλλον Θεϊκὴν, διὰ τὴν φανερωθῆ ἡ μεγάλη καὶ παρὰδοξος ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου) ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημένον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐνθα ὁ Ἅγιος ἡγουμένους καὶ μὴ γνωρίζων, ὅτι ὁ Ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἐντρομος καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς ἡμιθανὴς, μὲ δάκρυα γονυπετῆς πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἤθελε κάμει ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυτον. Βλέπων αὐτὸν ὁ Ἅγιος οὕτω τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ τῷ εἰπῇ τὸ αἷτιον τοιοῦτου φόβου· ἀκούει δὲ πρὸ αὐτοῦ, ὅτι ἐφρευεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἐπήγαιναν τρέχοντες νὰ τὸν εὗρουν καὶ θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσει ἓνα ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον. Ἀπὶνῶ ἐνταῦθα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν ἀναγνώσται νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον ἡσθάνθη ὁ Ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μῆνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἡλλαξεν ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θολερὰς βρύσεις εὐθὺς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔδραμον, καὶ μὲ βαθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· «ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπταίει ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀρχων καὶ τὸν ἐθιναίτωτες ἄδικοι;» τῶρα ὡς ἄνθρωπος ἐδιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν Θεϊκὴν ἐντολὴν, ἣτις προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς κακοποιῶντας ἡμᾶς, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ, ὁποῦ διὰ τοὺς σταυρώσαντας αὐτὸν παρεκάλει τὸν ἀναρχόν του Πατέρα, ἔλαβε τὸν φονέα ἐκεῖνον καὶ, μὲ παρηγορητικὰ λόγια ἐνθαρρύνων αὐτόν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυτον, καὶ τὸν ἐφίλευεν μὲ πᾶσαν φιλοφροσύνην καὶ εὐσπλαγχνίαν, ὡς νὰ ἦτο ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλὰ εὐεργέτης του. Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἐκ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἁγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμμένοι, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων ὀπλισμένων, τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ Ἅγιος ὑπεκρίθη ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε, ἀλλὰ τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰποῦν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ τῆς πολλῆς αὐτῶν θλίψεως. Αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφανέρωσαν

τὴν ἔλσειν ἡν ἐκείνην τραγωδίαν καὶ φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, ἂν εἶδε διελθόντα ἐκεῖθεν τὸν φονέα, τὸν ὁποῖον ἐπήγαιναν ζητοῦντες διὰ νὰ φονεύσωσι, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν τὸν ἡγαπημένον του ἀδελφόν Κωνσταντῖνον ὑστέρησεν. Ἐκλαυσεν ὁ Ἅγιος ἐθρήνησεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς του τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἀναχωρήσουν ἐκεῖθεν τὸ ταχύτερον, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ σώσῃ τὸν ἐλσεινὸν ἐκεῖνον φονέα, τὸν ὁποῖον εἶχε κρυμμένον, τοὺς αὐγαλὲν ἐκεῖθεν μὲ συμβουλευτικούς λόγους, στέλλων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβὴ ἐξέτασιν τοῦ φονέως· ὅθεν καὶ ἐπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του· ἐπειδὴ παρευθὺς ὁποῦ ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν (ἐπειδὴ τοῦ ἐφανέρωσεν ὅτι ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ) καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτῷ τὸ ἀμάρτημα, τότε δὲ συνοδεύων αὐτόν ἕως εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὄντα πλησίον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸς ζωοτροφίαν καὶ ταξίδιον εἰς ἄλλην χώραν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του τὸν ἐπεμψεν.

ὦ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφυές! ὦ κατόρθωμα ὑπεράνθρωπον! τὸ ὁποῖον ἀκούοντες ὅχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτησε μὲ ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν εἰπεῖ τινά.

Βουλόμενος ὁ Ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν Μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν πόλιν διὰ τινα ὑπόθεσιν, εἶπε τοῦ Διακόνου του Δανιὴλ (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα τῆς Πελοποννήσου, ἀνατραφεὶς καὶ χειροτονηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον, τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του) «ἐτοιμάσου Δανιὴλ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν» ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη· «Δέσποτα Πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν,» ὁ δὲ Ἅγιος τοῦ ἀνταπεκρίθη, «ἂς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον» πορευόμενοι λοιπὸν δὲν ἦσαν πολὺ μεμακρυσμένοι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ὅτε ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ Διάκονος, «Δέσποτά μου δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ ὅτι βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν, ἐπειδὴ ἡ βροχὴ αὐξάνει.» Αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, «ἂς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε» ὅσον ὁμοῦς, ἐπέρνα ἡ ὥρα, τόσον ἡῴξανε ἡ βροχὴ

ἀλλ' ὦ τῶν θαυμασίων σου Κύριε ! μολονότι καὶ τόσοι πολλοὶ
 νὰ ἦτον ἡ βροχή, ὅπως οὔτε εἰς τοῦ Ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ
 Διακόνου τὰ φορέματα παντελῶς ἡγγίσε· φθάνοντες δὲ παρ' ἐμ-
 πρὸς εἰς ἓνα πολυῶρον ποταμόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη
 νὰ διέλθουν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην
 βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ Διάκονος λέγει πρὸς τὸν
 Ἄγιον· «καὶ τώρα Δεσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν
 ποταμόν τοῦτον;» Τότε ὁ Ἄγιος θαρσαλέως τοῦ ἀπεκρίθη· «ἀκο-
 λούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δισταῖς ὁλό-
 τελα» ὑπακούων λοιπὸν ὁ Διάκονος ἠκολούθει· πλησιάζοντες δὲ ἐκεῖ
 (ὦ τῆς παραδόξου θαυματουργίας) ἐστάθη τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ
 ἀκίνητον, εἰς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ὁποῦ ἐπέ-
 ρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσῶς νὰ βραχῶσιν οἱ πόδες των· τότε
 θεωρῶν ὁ Ἄγιος τὸν Διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ἐξαιρέτα
 ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴ φανερώσῃ
 ζῶντος τοῦ Ἀγίου τὰ ὅσα εἶδε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγίου
 κρίνων δι' ἁμάρτημα ὁ Διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τοιαῦτα ὑπερ-
 φύθ' θαυμάσια, τὰ ἐφανερώσεν εὐκρινῶς, διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εἰρискόμενος ὁ Ἄγιος εἰς τὴν πόλιν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν
 ἓνα τάφον εἰς τὸν Ναόν τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῶν ξένων (οὗ-
 τω καλούμενον, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι
 καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς πόλεως Ζακύνθου) διὰ νὰ ἐνταφιά-
 σουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένου. Ἐκεῖ εὗρον ἓνα σῶμα γυ-
 ναικός, ἡ ὁποία πρό καιροῦ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον
 μετὰ τὰ ἐνδύματα, διότι ἀπέθανε μετὰ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ τὰ
 λαΐκωρος. Ἐπῆγαν οἱ συγγενεῖς αὐτῆς καὶ προσέπεσαν εἰς τοὺς
 πόδας τοῦ Ἀγίου παρακαλοῦντες αὐτὸν μετὰ δάκρυα, νὰ ἤθελεν
 ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀνθρῶπιν Ναόν τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ Εὐ-
 χὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ἵως καὶ ὁ
 Κύριος ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του· βλέπων ὁ Ἄγιος τὰ
 δάκρυά των καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναόν νύκτα βα-
 θεῖαν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἀνθρῶπιν Διάκονόν του καὶ τὸν
 ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ Ναοῦ, θεωρῶν δὲ τὸ πρᾶγμα προστάσσει
 νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο καὶ νὰ τὸ
 στήσουν ὀρθόν, ὡς ὁλόκληρον ὅπου ἦτον, εἰς ἓνα στασίδι τῆς
 Ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτραχηλιόν του καὶ τὸ ὠμοφόριον,
 κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν προσευχόμενος ἐδέετο
 τῷ Θεῷ μετὰ θερμὰ δάκρυα, ἵνα λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ

ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα, τοῦ ὁποίου διαβάων τὴν συγ-
 χωρητικὴν Εὐχὴν, ὡς νὰ ἦτον ἐμψυχωμένον τὸ ἄπικτον ἐκεῖ-
 νο σῶμα, κλίνον τὴν κεφαλὴν μετὰ σχῆμα τι προσκυνήσεως
 πρὸς τὸν Ἄγιον, τάχα δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος,
 τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ διελύθη παντελῶς εἰς γῶ-
 μα καὶ κόκκαλα· ταπεινότητων δὲ καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος
 ὧν ὁ Ἄγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ πα-
 ρεσῶτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντος αὐτοῦ τὸ γεγονός. Παρό-
 μοιοι θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς
 ἓνα χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου, καλούμενον Καταστάριον.

Αρχὼν τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, προσεκά-
 λεσε τὸν Ἄγιον μίαν φορὰν, μετὰ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρη-
 σίμων Ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ
 θαλάσσης μετὰ τὰ δίκτυα, πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νήσου
 εἰς τὸ νησιδίων Βόιδι, ἐν ᾧ εὕρεσκεται μικρὸν Μοναστήριον ἐπ' ὀ-
 νόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐμβαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ προσ-
 κεκλημένοι μετὰ τοῦ προσκαλέσαντος, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ τὴν
 δεισιδαίμονά των πλάνην οἱ ἀγροῖκοι ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ἁλι-
 εῖς, νὰ γογγύζουν κρυφίως ἐναντίον τῶν Ἱερωμένων ἐκείνων προ-
 σωπῶν (ὡς συνήθως κάμνει ὁ μωρὸς αὐτός καὶ ἀπαιδευτός λαός)
 νομίζοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, ὅτι ὅταν ἴδουν Ἐκκλησιαστικόν
 ἄνθρωπον, δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ ἔργον αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ
 μάλιστα ζημιούται, τὸ ὅποιον πολλάκις παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαί-
 νει διὰ τὴν κακοπιστίαν των καὶ προπέτειαν. Φθάσαντες λοιπὸν με-
 τὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βόιδι, τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ ἐξελθόντες
 εἰς τὴν γῆν, ἐπῆγαν εἰς τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον διὰ νὰ ἀναπαυ-
 θῶσι καὶ ἐτοιμώσῃ τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ἁλιεῖς κατὰ τὴν διατα-
 γὴν τοῦ προσκαλέσαντος ἀρχόντος ἐπῆγαν νὰ ἁλιεύσῃ· ῥίψαν-
 τες δὲ τὰ δίκτυα καὶ ἐπιστρέψαντες μεθ' ὥραν ἱκανὴν κενοὶ ἀπὸ
 ἰχθύας, ἐβάρυναν περισσότερον οἱ θηριογνώμονες, αὐξάνοντες τὸν
 γογγυσμόν κατὰ τῶν Ἱερωμένων τῆς συνοδίας ἐκείνης· ὅθεν ὁ
 ἀρχὼν ἐκεῖνος, ὅστις τοὺς εἶχε προσκαλεσεῖ πρὸς ἀναψυχὴν, ἐ-
 γένετο περίλυπος διὰ τοιαύτην ἀποτυχίαν. Βλέπων αὐτὸν ὁ Ἄ-
 γιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἀρχὼν
 τῷ εἶπεν αὐτὴν ἀπλῶς, προσθέτων περιπλέον τὴν κακὴν δόξαν
 τῶν ἁλιέων, οἵτινες νομίζουν ὅτι δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ ἔργον των
 ὅταν μετὰ Ἱερωμένων ἢ κληρικῶν ὁδοιποροῦσι. Ὁ Ἄγιος λυπού-
 μενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τοῦ ἀρχόντος, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος

διὰ τὴν σφαλερὰν γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν ἀλιέων, προστάσσει νὰ φέρωσι τὰ δίκτυα ἐξω εἰς τὴν γῆν, καὶ φορῶν ἐπιτραχήλιον καὶ ἀναγινώσκον εὐχὴν ἐπ' αὐτῶν, τὰ ἡυλόγησεν ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς εἶπεν· «Ὑπάγετε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς θαλάσσης (δεικνύων αὐτό), καὶ ἐκεῖ ρίψατε τὰ δίκτυα καὶ θέλετε πιάσει ἰκθύων αὐτό), καὶ ἐκεῖ ρίψατε τὰ δίκτυα καὶ θέλετε πιάσει ἰκθύους πολλοὺς.» Αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, «ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν νὰ σὰς ὑπηρετήσωμεν σήμερον· ἀλλ' ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν εἶναι ψαρότοπος, διότι ἐκεῖ ποτὲ ψάρια δὲν ἐπιάσαμεν, ἀλλ' ἡμεῖς ἤξεύρομεν τὰς ἐδῶ τοποθεσίας τῶν ὁψαρίων, καὶ θέλομεν ρίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ κάλλιον.» Ὁ Ἀρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετὴ αὐτῶν ἀντιλογίαν, τοῖς λέγει ἐπιτιμητικῶς· «Θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ρίψητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ σὰς λέγω.» Λέγει καὶ ὁ Ἀρχων· «ὡς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ μὴ ἐναντιοῦσθε εἰς τὸ πρόσαγμά του.» Οὕτω λοιπὸν ὑπῆγαν ἀκουσίως καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀπειλησμένων· ἀλλὰ ρίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν ἐπιδειχθέντα τόπον, ἐπιάσαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν ἰχθύων, ὥστε μετὰ βίας ἠμπούρεσαν νὰ τὰ σύρῃσι καὶ βάλλωσιν εἰς τὸ πλοῖον· τότε ἐκθαμβοὶ γενόμενοι, εὐθὺς μετέβηλιν τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν γῆν, φέροντες τὴν ἀγραν τῶν ἰχθύων ὡς βράβειον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μὲ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου, ὡμολόγουν μεγαλοφῶνως τὸ σφάλμα τῶν, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος καὶ θεῖος Ἀνὴρ, συγχωρῶν καὶ εὐλογῶν αὐτοὺς, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, καὶ νὰ διώκωσιν ἀπὸ τὴν διάνοιαν αὐτῶν τὰς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Οὐ μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἁμαρτήματα, ὡς ἐφάνη εἰς τινὰ Ἱερομόναχον, ὅστις ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον Ἱερὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος Ἀρβανιτάκης, ὅστις ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἀγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα καὶ τὴν ἰσαγγέλον πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν· ἀποὺ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐξομολόγησιν, τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἅγιος ἂν ἐνθυμῆται τίποτε ἄλλο νὰ τῷ εἰπῇ· αὐτὸς δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται· λέγει αὐτῷ ὁ Ἅγιος· «Πρόσεξε καλῶς τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειαν σου ἔφυγε κανὲν ἁμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν

εἴσους ὀλίγον σκέφθῃ μήπως ἐνθυμῆθῃ κανὲν ἄλλο ἁμάρτημα, διότι μοὶ φαίνεται βεβαίως ὅτι δὲν ἔκαμες τελείαν τὴν Ἐξομολόγησιν.» Σέκεται ὁ Ἱερομόναχος, σκέπτεται, συλλογίζεται ἐπὶ τινὰ ὥραν, καὶ ἐπειτα ἀποκρίνεται· «Δέσποτά μου Πανιερώτατε, δὲν δύναμαι παντελῶς νὰ ἐνθυμῶμαι ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ δὲς μοι τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν Ἀρχιερωσύνην σου.» Τότε βλέπων ὁ Ἅγιος, ὅτι ὁ ἐξομολογούμενος ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερῶσιν τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσα ἁμαρτήματα εἶχε πράξει ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μὲ αὐστηρότητα· «Δὲν ἐνθυμεῖσαι ταλαιπώρε, ὅτι ἐνῷ ἱερούργεις τὴν δεῖνα ἡμέραν, εἰς τὸν δεῖνα Ναόν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου καὶ ὀλίγην προσοχὴν, ἐπέσε κατὰ γῆς ὁ Τιμιος Μαργαρίτης;» ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀγίου ὁ Ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμῆθη, καὶ ἔμεινεν ὅλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος διὰ τὸ διορατικὸν τοῦ Ἀγίου, βλέπων ὅτι τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παράπτωμα, τὸ ὁποῖον ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ Ἅγιος μὲ τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισε· πίπτων δὲ εἰς τοὺς πόδας καὶ καταβρέχων αὐτοὺς μὲ δάκρυα μετανόιας, τοῦ ὡμολόγει τὸ πταίσμα καὶ τοῦ ἐζητεῖ τὴν συγχώρησιν. Ὁ δὲ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος, ὡς μνηστὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτὸν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἔξῃς, καὶ ὅτι ἱεουργῇ τὴν ἀναίμακτον Θυσίαν, μὲ φόβον πολὺν καὶ τρόμον καὶ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν νὰ πλησιάζῃ εἰς τοιοῦτον Ἐπουράνιον Βασιλέα, εἰς τὸν ὁποῖον οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίσαι ἰσχύουσι. Μὲ τοιαύτας νοουθεσίας καθοδηγῶν αὐτόν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιήγητα τοῦ Ἀγίου θαυματουργήματα, ἅτινα ζῶν ἐτέλεσε, καὶ τὰ ὁποῖα σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σὰς ἀκρόασιν διὰ τῆς μακρολογίας τοῦ διηγήματος, ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἰπῶμεν καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε· καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ θξιώτερα, διότι πολλὰ καὶ ὅλα εἶναι θαυμαστά καὶ ἀξιώματα.

Πολιτευόμενος ὁ Ἅγιος μὲ τοιαύτην διαγωγὴν ἰσαγγέλον βίου θεακρέστου, καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, πεφορτωμένος ὡς ἄλλο πολύφορον δένδρον μὲ τοὺς καρποὺς τῶν φαινῶν του ὁρεγμάτων, ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μεταφυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πραγμάτων· προγιγνώσκων δὲ τὴν ὥραν τῆς μετοικήσεώς του, ἐφανέρωσεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς, τὰ πνευματικὰ του καὶ περιπόθητα τέχνα, οἵτινες ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερὸν μήνυμα, μὲ

δάκρυα πολυστάλακτα ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν ζήτησιν τοῦ καλοῦ των Πατρὸς καὶ Διδασκάλου, τοὺς ὁποίους παρηγορῶν ὁ Ἅγιος, νουθετῶν, εὐλογῶν καὶ τὸν τελευταῖον ἀσπαζόμενος ἀσπασμόν, παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Πλαστοουργοῦ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ α χ κ δ'. (1624) ἔτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ιζ'. (17). Τὸ σεβάσιμον καὶ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον, κατὰ τὴν παραγγελίαν του, ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περίφημον Μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνδυσθῆ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, καὶ εἶχε δώσει τὴν μετάνοιάν του· οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες τῆς εὐαγθοῦς ἐκείνης Μονῆς, τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολυτίμον, καὶ εὐσεβοπρεπῶς τὸ ἐνεταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐντὸς τῆς μάνδρας τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου.

Ἐν παρῇλθε πολὺς καιρὸς ὅπου πλεονάκεις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς, καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς λέγων· «τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; ἐκβάλλετέ με ἔξω» συγκοινωνοῦντες μεταξύ των ὁ Ἠγούμενος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν τὸ ὄραμα τοῦτο, ἔκριναν ὅτι εἶναι Θεϊκὴ ἀποκάλυψις· καὶ οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακομιδὴν, ἤνοιξαν τὸν τάφον, εὐρόντες δὲ ὁλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπές τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ Ἱερὸν Λείψανον, μετὰ τῶν Ἀρχιερατικῶν αὐτοῦ ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνεταφιάσθη, πνέον καὶ εὐωδίαν θαυμασίαν, μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπίδειξιν ἐκβάλλοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ μετέθεσαν εἰς ἡτοιμασμένην λάρνακα ἐντὸς τοῦ νάρθηκος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας τῆς Θείας τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον Λείψανον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης Μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματοουργῇ καθημερινῶς, ἱατρεῦον πᾶσαν ἀσθένειαν τῶν Πατέρων· διώκει τὸ πλῆθος τῶν καρποφόρων ἀκρίδων, αἵτινες πίπτουσιν ἐκεῖ συχνάκις, ζημιώνουσαι τὰ γεννήματα τοῦ Μοναστηρίου· διότι ἅμα λιτανεύσωσιν οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μὲ τὸ Ἅγιον Λείψανον γύρωθεν τοῦ Μοναστηρίου, εὐθὺς ὡς ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδες ἐνωμέναι εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται. Πολλάκις ἐν καιρῷ ὀνομβρίας, λιτανεύουσιν οἱ Πατέρες κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ὅσον καὶ ἂν ᾔῃαι ὁ καιρὸς

εὐδὺς καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος, εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανὸς καὶ, διὰ πολλῶν βροχῶν ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τοὺς Μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μὲ πολλοὺς καρπούς.

Ζῶν ὁ Ἅγιος εἶχεν ἐν τῇ πόλει μέγα ἀνώγειον οἶκημα, ἐν ᾧ κατώκει, ὅτε ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Ἀναφωνητρίας ἤρχετο εἰς τὴν χώραν τοῦτο, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, τὸ ἔλαβεν εἰς ἐνοίκιον ὁ εὐσεβὴς ἄρχων Μιχαὴλ Σουμάκης, γνωστὸς τοῦ Ἀγίου ἐν τῷ βίῳ· καίτοι δὲ διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτο σχεδὸν χαλασμένον καὶ ἡ κατάσασίς του κατετρόμαζε τοὺς ὄρωντας, ἔσεργε νὰ κατοικῇ ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν ἣν πρὸς τὸν Ἅγιον εἶχεν, εὐφημίζων μετὰ σεβασμοῦ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ Θεῖα προτερήματα. Κατὰ δὲ τὸ ρ χ ξ α. (1661) ὅτε ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς νήσου Ζακύνθου τὸν ἐπαίδευσεν μὲ καταστρεπτικωτάτους σεισμούς καὶ κίνδυνον ἀφανισμοῦ, ἐκρηννίζοντο δὲ πλεῖσαι παλαιαὶ οἰκίαι, φοβούμενος κατὰ πολλὰ ὁ ἐνοικὸς ἐκεῖνος ἄρχων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, ἔνεκεν τῆς κατασάσεως τῆς παλαιότητος ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἐτοποθετήθη μετὰ τῆς οἰκογενείας του, εἰς μέρος τι τοῦ κατωγαίου τῆς βηθείσης οἰκίας, διὰ νὰ δύνανται εὐκόλως νὰ ἐξέρχωνται εἰς κάθε κλονισμόν τῆς γῆς. Εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ οὐζυγος αὐτοῦ βλέπει καθ' ὕπνον ἓνα Ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ μετρίας ἡλικίας, ὡς ἦτον ὁ Ἅγιος, ὅστις ἀναβὰς μὲ τὸν Διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας ἐκείνης καὶ φορέσας ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον ἔκαμεν εὐλογητὸν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Δεσπότη τοῦ Χριστοῦ, ἡτις εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ· ἔπειτα ραντίζων μὲ τὸ ἁγίασμα ὅλον τὸν οἶκον, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν καὶ μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τῇ εἶπε· «Γύναι μὴ φοβοῦ πλέον». Ἐκείνη ἐξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μὲ φόβον ἅμα καὶ χαρὰν τῷ ἐδιηγήθη τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος, ὡς θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ἐσχέθη ὅτι ἄλλο δὲν ἦτο, παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου, ὅστις ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φόβητρα μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτῆμα ἰδικόν του, καὶ διεφύλαττε σῶους καὶ ἀβλαβεῖς τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ, ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ ἄρχων πανοικί διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου, κατώκει μὲ θερμὴν πίστιν ἀφόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, χωρὶς νὰ λάβῃ ποτὲ βλάβην ἢ ζημίαν, καὶ εἰς ἄλλους σεισμούς μετὰ ταῦτα οὔτινες κατὰ καιροῦς

συνέβησαν· ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ Ἁγίου) μίαν νύκτα εὕρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε· «Ματθαῖε, εἰπέ τοῦ Ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττεται προσεχῶς μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Πατέρων, διότι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ γίνῃ σεισμὸς μεγάλος, καὶ θέλει γίνῃ μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ Μοναστήριον». ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς μοναχός, καὶ νομίζων αὐτὸ ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὠμολόγησε κανενός τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἁγίου, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐγίνε σεισμὸς τόσον μέγας, ὥστε αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ Μοναστηρίου ἐπεσαν κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγησαν· ὁ δὲ θαυμαστὸς ἐκεῖνος πύργος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσκόπευε ἄλλος τις Μοναχός, κατὰ τὴν συνήθειαν ὁποῦ ἔχουν νὰ κάμνουν καθημερινὰς φυλακὰς διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ποντοπόρων ἀλλοπίστων πειρατῶν, ἐκρημνίσθη ἐν μέρει συμπαρασύρων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Καλόγηρον κάτω εἰς τὴν μάδραν, ἐπικαλούμενον εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μὲ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου· ὦ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ Παντοδύναμη! ἂν καὶ τόσον ὑψηλὸς ἦναι ὁ πύργος, μ' ὅλον τοῦτο ἔμεινεν ὁ πεσὼν σῶος καὶ ἀβλαβής εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἔπαινον τοῦ Ἁγίου, ὅστις ταχέως προφθάνει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Τὸ ἀρχμὲ. (1645) ὅτε τῶν Τούρκων ὁ στόλος ἔμελλε, ὡς ἐλέγετο, νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Στροφάδων, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ Πατέρες μὴ τοὺς κακοποιήσωσιν οἱ Ἀγαρηνοὶ, λαμβάνοντες τοῦ Ἁγίου τὸ Λεῖψανον μὲ τὰ λοιπὰ πράγματα τοῦ Μοναστηρίου, ὁμοῦ δὲ καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ κτήνη, ἐπῆγαν εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον Ζάκυνθον διὰ νὰ φυλαχθῶσι· ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ μετόχιόν των, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐτυφλωθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· καὶ τοῦτο, ἢ κατὰ βασκανίαν τοῦ μισοκάλου Δαίμονος, ἢ κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπερμέτρως οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὑρουν ἄλλην θεραπείαν ὠφελιμωτέραν, εἰμὴ μόνην τοῦ Ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ, κάμνοντες ἁγιασμὸν καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου Λειψάνου εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρράντισαν

μὲ αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα, καὶ ὅλα κοινῶς ἐν τῷ ἅμα ἐφωτίσθησαν καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία Ἀρχόντισσα συγγενῆς τοῦ Ἁγίου, ἐν Ζακύνθῳ, ὀνόματι Ἀγγελὰ ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὄχι μόνον ἡμίξηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βωβὴ καὶ ἀλαλος, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἐλείψαν οἱ ἐμπειρότεροι ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπισήμης· μάτην ὅμως ἐκοπίασαν, διότι ὄχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενής, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα, ἀπηλπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγείαν της· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτῆς ὅτι ἐν Ζακύνθῳ εὕρισκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀσθενοῦς, ἐγγίζοντες δὲ αὐτὸν σαυροειδῶς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας, διὰ χειρὸς Ἱερατικῆς, εἰς τὸ σῶμα καὶ τὰ ἀπονενεκρωμένα αὐτῆς μέλη, ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν ὡς καὶ πρότερον.

Ὁ ἄνωθεν δάκτυλος τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τῶν Στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμὸν τῆς πατρίδος τοῦ Ἁγίου, καὶ παραμυθίαν καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του. Ἐπειδὴ Χριστιανός τις ἐλθὼν ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως καὶ ἀσπαζόμενος τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ἔκοψε κρυφίως δι' εὐλαθείαν του ἐκεῖνον τὸν δάκτυλον ἵνα τὸν λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ· ἀλλ' ἐνῶ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν Νάρθηκα, ἐνθα ἔκειτο τὸ Λεῖψανον, ἐμποδίζετο ἀοράτως· ὥστε βλέπων τὸ θαῦμα ὠμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς· ὁ δὲ Ἡγούμενος λαβὼν αὐτὸν τὸν ἐπεμψεν, ὡς εἵπομεν, εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ οὕτως, ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἄνωθεν προσκυνητὴς καὶ ἀνεμποδίστως ἐξῆλθε τοῦ Νάρθηκος.

Εὕρισκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων Μεθόδιος Ἱερομόναχος ὁ Παντόγαλος, ἀπὸ τοῦ Ρέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Τούτῳ (ὅτε ἦτο σκευοφύλαξ τῆς Ἐκκλησίας) ἔδωκεν εἰς προσκυνητὴς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου· οὗτος δὲ, ἀμελῶν τὴν παραγγελίαν, εἶδε κατ' ὄναρ, ὅτι ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν Νάρθηκα, ἐνθα ἦτο τὸ τίμιον Λεῖψανον, ἐσφράφη ὁ Ἅγιος καὶ θεωρῶν αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν τῷ εἶπε· «Φύγε ἐντεῦθεν!» ἐξυπνῶν δὲ

ὁ Ἱερομόναχος ἔντρομος διὰ τὸ δράμα ἐκεῖνο, στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει τὴν λαμπάδα ἣτις ἐκρέματο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κελλίου του· ὅθεν εὐθὺς ἐγερθεὶς τῆς κλίνης ἔλαβε τὴν λαμπάδα ἐκείνην μὲ φόβον καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἤναψεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, ζητῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· τὴν δὲ ἐρχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον του, ὅστις ὑψώσας τὴν ἁγίαν του δεξιὰν μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τὸν ὑλόγησε.

Ἐν δὲ ἐπέστρεψε τὸ πλοῖον τοῦ Μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, εὐλαβῆς τις Χριστιανὸς, ὀνόματι Ἀναστάσιος, ἔδωκε τῶν ἐν αὐτῇ Πατέρων μίαν ἄλλην λαμπάδα, διὰ νὰ τὴν ἀνάψωσιν ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου Λειψάνου. Ἡ λαμπὰς αὕτη, χωρὶς νὰ τὸ ἐννῆσῃ, ἔπесεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνῶ ἐταξίδευον· ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασάν εἰς τὰς Στροφάδας, ἀναζητήσαντες αὐτὴν καὶ μὴ εὐρόντες ἐνόμισαν ὅτι τὴν ἐλησμόνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Μετ' ὀλίγον δὲ σύροντες εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουσιν αὐτὴν προσκεκολλημένην εἰς τὴν τρύπιν (καρίναν) πλησίον τῆς πρύμνης, θαυμασίως, ὡς φαίνεται, ἀκολουθοῦσαν καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον. Ὅθεν οἱ Πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου.

Εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον ἔτυχεν ἀνθρωπὸς τις ξένος, ὅστις ἐφάνη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· βλέποντες τοῦτον οἱ Πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον καὶ εὐσπλαγχνισθέντες αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ἔχρισαν, ἀναγιγνώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλεῖου· οὕτω δὲ ἐλυτρώθη θαυμασίως καὶ ἐγράφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκον του, ὕμνων τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ὅσιον.

Ἄλλη τις σεμνὴ καὶ εὐσεβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην πόλιν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ ὀνομαζομένη, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν ὑπέρμετρον· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μὲ τινὰς εὐλαβεῖς γυναῖκας συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου, ἤκουσε παρ' αὐτῶν τὴν θεάρεστον πολιτείαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ἅτινα ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἔκαμε, καὶ κάμνει εἰς ὅσους μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας τὸν ἐπικαλοῦνται πρὸς βοήθειαν.

πίσσει ὅθεν ἀδιστάκτω ὀπλισθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν Ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπικαλέσθη μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ τῇ χαρίσῃ, διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του πρεσβειῶν, τέκνον ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν τῆς. Μετὰ πολλὰς δὲ δεήσεις, ἔλπει μίαν νύκτα καθ' ὕπνον ἓνα Ἀρχιερέα, ὅστις τῇ λέγει· «Τί θέλεις» ἀπ' ἐμὲ, καὶ συχνάκις μὲ παρακαλεῖς; ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψον εἰς τὰς Στροφάδας νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος (μαντζουράνα) μὲ ἕτερον βότανον, τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὀπισθεν τοῦ ἁγίου Βήματος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνα λαμβάνουσα, πῖε ἐξ αὐτῶν, καὶ θέλεις ἐγγασθῶθαι καὶ γεννήσῃ τέκνον ἀρσενικόν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου· ταῦτα λέγων τὴν ὑλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Αὕτη δὲ ἐξυπνήσασα καὶ συλλογιζομένη τὸ δράμα εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἄλλο δὲν δύναται νὰ ἦναι τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου ἢ ἐπίσκεψις, εἰμὴ ὅτι πολλάκις παρεκάλεσα αὐτόν διὰ τέκνον ἀρσενικόν καὶ ἴσως ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ μοῦ ἐνεθύμησε τὰς Στροφάδας, ἔνθα εἶναι τὸ τίμιον αὐτοῦ Λειψάνον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν ἔστειλεν εἰς τὰς ἀνωθεν Στροφάδας ἓνα ἀδελφὸν αὐτῆς, ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῇ ἔφερε μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὅποια μετ' εὐλαβείας καὶ θερμῆς πίστεως πίνουσα, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἁγίου, μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἐγγυος καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομασθέντα ἐν τῷ Θεῷ Βαπτίσματι, χαρίεσάτον τε καὶ εὐφύεστατον, εἰς αἶνον Θεοῦ καὶ εἰς τιμὴν τοῦ Ἱεράρχου αὐτοῦ, τοῦ ἀκριβῶς ἐκπληροῦντος τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτόν ἐπικαλουμένων.

Ἦγουμένευεν εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων Δανιὴλ Ἱερομόναχος τοῦπικλῆν Γουράτος ἐκ Μαίνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπὴς, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα Ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του. Οὗτος λίαν ἀμφιβάλλων διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου, πολλάκις ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἀγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; Τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος ἐνὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος Ἦγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα, κοιμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, ὅτι τάχα ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου του ὁ Ἐκκλησιάρχης, ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν Ὀρθρον· εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ Ἦγούμενος, καὶ νομίζων ὅτι πράγματι

ἔδωκε θέλημα τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο εἰς κάποιον τρόπον ἑαυτὸν ὡς φιλόπουν, λέγων· ὦ πῶς με ἐνίκησεν ὁ ὕπνος! εἶναι τόση ὥρα ἀφ' οὗτο εἶπα τοῦ Ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνῃ, καὶ οἱ Πατέρες θὰ ᾔναι συνηγμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, περιμένοντές με νὰ ἀρχίσωσι τὴν Ἀκολουθίαν· ὅθεν ἐνδυνόμενος μὲ σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλ' ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! φθάνων εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ Νάρθηκος, ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρὺ τῆς λάρνακος τοῦ Τιμίου Λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν Μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον, ἱστάμενον ὀρθιον ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερῶν ἐνδεδυμένων ἱερατικῶν στολῶν λευκῶν, ἔχοντα ἐστηριγμένας τὰς χεῖρας τοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο Διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐνέδουε τὸν Ἅγιον· ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν κατ' ἀνατολὰς μεσαίαν θύραν τοῦ Νάρθηκος, ὡς εἰς ὠραίαν Πύλιν τοῦ βήματος, θυμιάζων τὸν Ἅγιον ἔλεγε τὸ, Ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου καὶ τὰ ἐξῆς· ὁ δὲ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ἱεράρχου ἱστάμενος Ἱερεὺς, θεωρῶν ἐκτενῶς τὸν Ἡγούμενον Δανιὴλ καὶ σείων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τῷ εἶπεν· «Ἐπληροφορήθης τώρα, ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;» Εἰς τοιαύτην ὑπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος καὶ ἑξαλλος ἀπὸ τὴν ἀμετρον ἐκπληξιν ὁ Ἡγούμενος, μὲ φόβον πολὺν ἀπεσύρθη ἡρέμα, σκεπτόμενος νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς· ἀλλ' ἐξερχόμενος μετεμελήθη καὶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ πάλιν ἂν ἀκόμη διαρκῇ ἡ φοβερά ἐκείνη ὄρασις· φθάνων δὲ εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Νάρθηκος θεωρεῖ τὸν Ἅγιον ὅστις θαυμασίως ἐπιστρέφων εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ λάρνακα· εὐθὺς δὲ ἐσβέσθησαν αἱ λαμπάδες καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία, γενόμενοι ἅμα ἄφαντοι καὶ οἱ δύο Ἱερεῖς μὲ τοὺς Διακόνους, οἵτινες πρότερον ἐφάνησαν· ὅθεν ἐπιστρέψας μὲ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελλίον του, ἵστατο σοχαζόμενος ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἴδῃ ἵνα πληροφορηθῇ τὴν τοῦ Ἱεράρχου ἀψευδῆ ἀγιότητα. Μετ' ὀλίγον ἔρχεται πραγματικῶς ὁ Ἐκκλησιάρχης διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ θέλημα νὰ σημάνῃ τὸν Ὅρθρον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμοῦ ὑπῆγεν εὐθὺς καὶ ὁ Ἡγούμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γνωρίζων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, τοῦ ἐδιηγῆθαι αὐτοῦ μόνου τὴν ὁπτασίαν, ὄντος καὶ συμπατριώτου του, καλουμένου Ἰωνᾶ· μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, ὑπῆγαν ὅλοι μετὰ τοῦ Προεσώτου εἰς τὴν λάρνακα, ἐνθα εἶναι τὸ πάντιμον Λείψανον, καὶ ἑψάλλον καὶ ὕμνουν τὸν Ἅγιον μετὰ πολλῆς κατανύξεως, βεβαιῶ-

θέντες περισσότερο, ὅτι ὁ Ἱεράρχης Διονύσιος συνευφραίνεται μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀγίων, ὡς ὄντως Ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου· μάλιστα δὲ ὁ ῥηθεὶς Ἡγούμενος, ὅστις ζητῶν μὲ ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἅγιον διὰ τὴν προτέρον του δυσπισίαν, ἐγένετο ἔκτοτε μεγαλόφρονος κήρυξ, μὴ παύων νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου πρὸς Θεὸν παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμάσιον πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τοῦ Ἱεράρχου ἡμῶν Διονυσίου συντόμως, ὡς ἡδυνάμεθα, ἐδιηγῆθμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, εἰς αἶνον τοῦ Ἀγίου καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν· ἂν δὲ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους οἵτινες μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν εἶναι πάμπολλα, ἡμεῖς ὁμως, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαιρέτα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν· ὅθεν περαίνομεν τὴν διήγησιν, εὐχαριστοῦντες ὀλοφύχως τὸν Κύριον, τὸν δοξάζοντα τοιοῦτοτρόπως τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας· πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς ἔχωμεν μεσίτην εἰς κάθε ἡμῶν ἀνάγκην τοῦτον τὸν Θεὸν Ἱεράρχην ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν τὸν Θεὸν λέγοντες·

ὦ Πάτερ σεβασμιώτατε, Ἀρχιεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς Σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν καὶ παρακαλοῦμεν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους, τοὺς ὁποίους σοὶ προσφέρομεν, εἰ καὶ ἀπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων· γενοῦ προστάτης πρὸς Θεὸν καὶ πρέσβυς θερμότητος, εἰς ὅλους, οἵτινες μετ' ἀκραίφνου πίστεως προστρέχουσι, εἰς τὴν κραταίαν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουσι ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου Πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ τρισόλβιον σου ἀπόκειται Λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς καὶ χαρμοσύνως κατὰ χρέος ἐορτάζουσα χορεύει, σιριτᾷ καὶ ἐπαγάζεται μυστικῶς εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, κοινήν δὲ χαρὰν ἀπολαμβάνουσι ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ἀξιοθέντες εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσωσι τοιοῦτον προστάτην καὶ φύλακα. Ἐπὶ δὲ οὐρανῷθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ Ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε, καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου πρὸς τοῦτοίς δὲ καὶ τὴν Βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν τῶν Στροφάδων Μονὴν διατήρει, καὶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εὐκρινεῖ ἀγάπῃ περιφύλαττε τοὺς ἐν ταύτῃ ὁσίως ἀσκουμένους, παρακαλῶν τὸν πανοικτίρμονα καὶ

παντοδύναμον Θεόν διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου ἰκεσιῶν ἐδῶ μὲν νὰ λυτρώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην παροιχίαν νὰ μᾶς κάμῃ μετόχους τῆς Οὐρανίου αὐτοῦ Βασιλείας, ἧς γένοιτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Τυχεῖν ἐφιεμένος τῆς ἄνω δόξης, πανσόφως διώδυσσας Χριστοῦ τὴν τρίβον Ἀγίε, ἐν ἣ τῆς ἀσκήσεως σαυτὸν ἀγῶσι δεινοῖς θλίψας ἐκαρτέρησας, δι' ὧν ἐπαπολαύεις χαρὰν τὴν ἄληκτον.

Οὐ νόσω τηκόμενοι κακῶν παντοίων, συνδράμειτε σπεύσαντες Τεμένει τοῦ Παμμάκαρος· ἐν ᾧ γὰρ νῦν πρόκειται Διονυσίου Πατρός, σῶμα τὸ πανέντιμον, ἐξ οὗ παθῶν ἐκβρύει τὰ ἰάματα.

Υμνεῖ καυχωμένη σε Μονὴ Στροφάδων, ὡς πάλαι πλουτήσασα τὸ Ἱερόν σου Λείψανον, ἥνπερ καὶ κατεύθυνον πρὸς μετανοίας ὁδὸν, Πάτερ τὴν σωτήριον· φρουρῶν τῆς τῶν βαρβάρων πικρᾶς ἀλώσεως.

Θεοτοκίον.

Σαρκεῖται Θεόνυμφε ὁ θεῖος Λόγος, ἀγνῶν ἐξ αἱμάτων σου, ἵνα ἐξαναστήσῃ με, ψευδεῖ ψιθυρίσματι ἐξολισθέντα κακῶς, τοῦ δολίου ὄφους· ὁ ὧν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Σωτήρα συμφορῶν παντοίων Μάκαρ, σὲ Ζακύνθου ὁ δῆμος εὗρεν ὀξύτατον, Θεῷ τὰς θερμὰς ἀεὶ προσφέροντα, ἰκεσίας σου· διὸ αὐτῷ συμψάλλει σοι, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Η Θεῖά σοι Τριάς τῶν σῶν καμάτων, ἀντιδόσεις ἐνδόξους ὑπερθεν δίδωσι πολλῶν καρτερῶς ὧνπερ ἠγώνισαι· ὡς πλουτοῦντες εὐλαβῶς αὐτῇ κραυγάζομεν· εὐλογημένη Τριάς εἰ εἰς αἰῶνας.

Πλουσία σοι τεκταίνεται δαπάνη, ἡ πατὴρ Πα-νάγιε, Νάον πανέντιμον, ἐν ᾧ συνερχόμεναι κραυγάζομεν, μεγαλύνοντες φαιδρῶς τὸν σὲ δόξασαντα, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ρανάτω εὐφροσύνην καὶ σκιρτάτω, πᾶσα τάξις λογικῇ, Θεὸς κατέρχεται, βροτῶν τὴν φθαρῆσαν ἐπενδύσασθαι, ἐξ αἱμάτων Μαριὰμ σάρκα δι' ἑλεος· βροτοὺς τῆς πάλαι, ἀρᾶς ἐξαναστήσων.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Υδὼρ τῇ γῇ ὁ Οὐρανὸς, ὑετίζει τῶν Πιστῶν λιτανευόντων, τὸ σὸν Σκῆνος Παμμάκαρ, καὶ δι-αλύει αὐχμὸν· ἀκριδὸς τὰ νέφη ἀπόλλυται, κάκωσις· καὶ πᾶσα, καρποὺς λυμαινομένη.

Πλουτίζεις πάντας ἀληθῶς, ὀξύτατοις ταῖς ἰάσε-σί σου Πάτερ· σῶ διὸ ἀψαμένων δακτύλῳ μὲν γυναικὸς, ἀνέστη χρωτὸς ἀκινήτου τε, καὶ τῆς ἀφωνίας, δεσμῶν διαλυθέντων.

Ατρώτους φύλαττε λιμοῦ, καὶ λοιμοῦ τε τοῦ δει-νοῦ τοὺς σεβομένους· τῆς βαρβάρων μαχαί-ρας, σεισμοῦ τε καὶ τοῦ πυρός, παντοίας ὀργῆς καὶ ἀλώσεως, σοῦ θερμαῖς πρεσβεῖαις, Χριστοῦ πιστὲ Θεράπων.

Νέον Παιδίον ὁ Θεός, ἐκ Παρθένου νῦν ἐπέστη γεννηθῆναι, τῆς Ἑδὲμ πεπτωκότας, ἀνακαλέσαι βροτούς· ἥς πάντες, τὸν Τόκον τὸν Ἀχραντον, σπεύσωμεν προφθάσαι, ἀγνεία, καὶ αἰνέσει.

Ἄλλος. Θαύματος.

Εἴτρωσας τοῖς βέλεσι τῆς ἐγκρατείας, πανσθενῶς τὸν πειρασμοῖς σε Πάτερ, πικροῖς ἐπισπεύδοντα τραυματίσαι καὶ τοπλισθεῖς· ὅθεν ἔκραζες ἐπάδων ἀγαλλόμενος, ὥδην σέ Θεῷ τῷ ἐνισχύσαντι· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωμά σου ἀμόλυντον ὥς περ ἐσώσω, ἐκ νεότητος κηλίδος πάσης· οὕτω μὲν καὶ σέσωκε φθορᾶς τοῦτο Παμβασιλεύς, ἀγιάσας, ὃ ὁρῶντες ἀναμέλπομεν, τῷ σέ θαυμασιῶς ἐπαφθαρτίσαντι· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοχίον.

Βλάστημα τῆς τῶν βροτῶν ἥκει βλαστῆσαι, σώτηρίας ἡ Πάντιμος Κόρη, Θεὸν τὸν Παντέλειον ἀγεωργήτως ἐν Βηθλεὲμ, ἡ σκιρτῶντες ἐπαξίως προσκυνήσωμεν, τερπνῶς ὕμνον εὐσεβῆ κραυγάζοντες· εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ὡδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Διήλθες τὸν βίον σου, πολλοῖς ἰδρωσιν Ἀγίε· ἀρετῶν ἐκλερίσας τοὺς καλοὺς στάχους· ὅθεν ἐκ

Θεοῦ σὺ τὰ γέρα, πόνων τῶν σῶν νῦν ἐπαπολαύεις, μετὰ τῶν συνάθλων σου, αἰωνίως ἀγαλλόμενος.

Ραπίσματι Ὅσιε, Θεοφυλάκτου ἡλεγκας, τὴν Πατὴρ ἐν ὀνείρῳ δεινὴν προπέτειαν· ἀλλ' οὖν καὶ νῦν σύνθλασον μύλας, Μοῆν τὴν σὴν τῶν ἐκταραττόντων, καὶ παῦσον τὰ σκάνδαλα, χειρὶ τῇ παναλκυστάτῃ σου.

Θβίος μου ἄσωτος, ψυχὴ μου δὲ παμβέβηλος, ὑπάρχει Πανάγιε, φεῦ καὶ ἀπόλλυμαι· σπεύσας ἱκετεύω σε σῶσον, χειρὸς Δαιμόνων ἐξάρπασόν με, γυνοῦ μοι ὑπέρμαχος, Ἱεράρχα Διονύσιε.

Θεοτοχίον.

Φήλιος ἅπαντα φαιδρῶς κροτεῖτω σήμερον· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος Μαρία πάρεστι, τοῖς κεκρατημένοις ἐν ζόφῳ, τῷ τοῦ θανάτου ἐπανατεῖλαι, Ἰησοῦν τὸν Ἥλιον, τὸν ζῶν πᾶσι παρέχοντα.

Ἄλλος. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ενθα αἱ θεῖαι χορεῖαι, Πατριαρχῶν, καὶ Ὀσίων, καὶ τῶν Δικαίων ἀληθῶς αἱ λαμπρότητες Μάκαρ, σκηνούμενος ἐκ πειρασμῶν, ποικίλων τὸν Κύριον ἱκέτευσον, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν σεπτὴν σου κοίμησιν.

Δε ψυχῆς μου τὴν λύπην, δεδουλωμένης τῷ πλάτῳ, λόγοις καὶ ἔργοις ῥυπαροῖς. καὶ προφθάσας με ῥῦσαι, ἐλάσας σκότος ζοφερόν, δεινῆς μου πωρώσεως ἰλέωσαι, σαῖς πρεσβεΐαις τὸν Κτίστην ὅπως τύχω, παρ' αὐτοῦ ἀφέσεως.

Αφλεκτος μείνασα πάλαι, σὲ φλεγομένη ἡ βά-
τος, προδιετύπου μυστικῶς Μαριάμ, Θεομήτορ·
καὶ γὰρ αὐτὴ ξενοπρεπῶς, ἀφλέκτως συνέλαβες τὸν
Κύριον, ὃν ἐν δούλου μορφῇ καὶ ἐπὶ φάτνης, τέξεις
ὑπὲρ ἔννοιαν.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ Θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἄσμασι,
τὸν μέγιστον Ποιμενάρχην, αἰνοῦμέν σε ἐκ-
βοῶντες, πρόφθασον Πάτερ πρόφθασον, σαῖς προ-
σευχαῖς πρὸς Κύριον, λιμοῦ, πυρὸς, καὶ μαχαίρας,
καὶ αἰφνιδίου θανάτου, πάντα Πιστοὺς διασώζων.

Θεοτοκίον.

Εγγίζει τὰ Γενέθλια, Πιστοὶ προετοιμάσθητε, νῦν
τὰς ὁδὰς ἀλαλάξαι· ἡκεῖ ἰδοὺ ἡ Παρθένος, τε-
κεῖν Χριστὸν τὸν Κύριον, τὴν τῶν βροτῶν ἀνάκλη-
σιν, Μάγοι σὺν δώροις σπεύσατε, ταῖς ἡγεσίαις Ἀ-
ξέρος, θεοσεβῶς προσκυνῆσαι.

Εἰς τοὺς αἶνους. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Εὐρο εὐσεβῶν ὁ θίασος, πνευματικὴν Ἑορτὴν,
ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Μάκαρος, ἐπαξίοις ἄσμασι,
γηθοσύνως ἐόρτασον, Διονυσίου τοῦ ἀνατείλαντος, Ἡ-
λιος ὥσπερ ἐκτὸς τῆς Λάρνακος, ἐπαυγαζόμενος, ἀ-
κηράτοις λάμψεσιν ὑπερφύων, θαυμασίων ἅπαντας,
αὐτῷ προστρέχοντας.

Χάριτά σοι οἶδεν Ἄγιε, ἡ τῶν Στροφάδων Μο-
νῇ, θλιβωθεῖσαν ἦν ἔσωσας, δεινотάταις μάστιξι,

καὶ κακῶς κυνδυνεύσασαν, σεισμοῦ καὶ ἄλλων δει-
νῶν κακώτεων, πάντιμον σῶμά σου λιτανεύσασα ὁ-
θεν κραυγάζει σοι, Πάτερ Διονύσιε ταῖς σαῖς εὐχαῖς,
πάντοτε περισώζε, παντοίας βλάβης με.

Στεφηφορεῖσθω ἡ Αἴγινα, περικοσμεῖσθω λαμπρῶς,
καὶ καινὸν καὶ χαρμόσυνον σὺν ἡμῖν μελόδημα,
ὑπηχεῖσθω γεραίρουσα, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύ-
σιον, καὶ Ποιμενάρχην αὐτῆς πραότατον, ἄκακον ἀ-
μεμπτον, ἣν καλῶς ἐξέθρεψε τῷ ἀληθεῖ, εὐσεβεῖας
γάλακτι, ἐκγαλουχήσας αὐτήν.

Κιρτὰ χορεύει καὶ τέρπεται, σὺν αὐτοχθόνων κλει-
νῶν, πᾶσα τάξις θαυμάσιε, Ζακυνθίων σήμερον
ἐκτελοῦσα τὴν μνήμην σου, ὁδὰς καὶ ὕμνους Θεῷ ἐ-
πάδουσα, σοῦ ὀξυτάτην ἀεὶ ἀντίληψιν τοῖς αἰτουμέ-
νοις σου, πίστει ἀδιδάκτω τε παντοδαπῶν, ἐφαπλοῦν-
τι Ἄγιε, ἐνοχλουμένοις κακῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Επέστη ἡμῖν ἡ εὐσημος ἡμέρα, τῆς πανιέρου Ἑ-
ορτῆς τοῦ κοινου ἡμῶν προστάτου Ἱεράρχου Δι-
ονυσίου, καὶ συγκαλεῖται πρὸς εὐωχίαν τοὺς φιλεόρ-
τους ἡμᾶς· σπουδῇ μὲν οὖν πάντες ἐπισπεύσωμεν
ὑπαντῆσαι τῷ καλῷ ἐσιάτορι· χεῖλεσιν ἀρρῦπῶτοις
καὶ ἀσπίλῳ ψυχῇ, τὸ πανάσπιλον αὐτοῦ σῶμα κα-
τασπαζόμενοι πόθῳ, ὕμνοις αὐτὸν ἐγκωμίων κατα-
στέψωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ
γνησιώτατος Μαθητῆς, καὶ Ἀρχιερεὺς αὐτοῦ Ἱερώ-
τατος· χαίροις ὁ παθὼν πολυτρόπων, καὶ ἀνιάτων
νόσων Ἰατρός ὁ πανάριστος· ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις τῶν
χειμαζομένων, καὶ τῶν θλιβομένων πληρεστάτη πα-

ράλλησις· ὄντως σὲ Χριστὸς ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς μεγάλως ἐδόξασεν· ὃν μὴ παύσῃ ἀδιαλείπτως ἐκδυσωπῶν, ὡς παρῤῥησίαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὅφη γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς Μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν· ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Κεχαριτωμένη μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου.

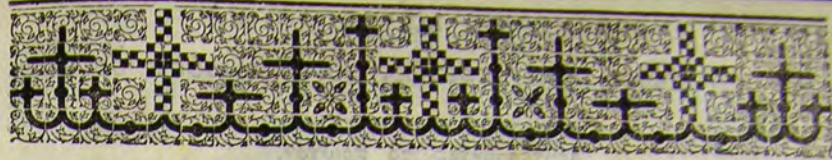
Ὡδὴ γ'. καὶ ς'. Ἀπόστολος. καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον. Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αἰ- γίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρός· χαί- ροις Ἐκκλησίας Φωστήρ νέος Τρισμάκαρ· Ἀρχι- ερέων κλέος, ὦ Διονύσιε.

Πατὴρ λιταῖς δίδου μοι Σῶτερ τὴν λύσιν Ἀμαρτιῶν μου, τῷ πολλὰ ἐπταικότι.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΖ'

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκκέκραξα ἱστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευε, σκίρτα, εὐφραίνου, σήμερον Ζακύνθος· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἱεράρχης, ἥλιος καθάπερ, λάμπων φαιδρῶς, εἰς ὑψήλιον ἄπασαν, καὶ Ἐκκλησί- αν· φαιδρύνων τὴν τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἑνδοξος.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνύνου, καὶ αὐτὴ Αἶγινα, ὁ- ρῶσα σου ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει, εὐ- βοντα ἐνθέων, νῦν ἀρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ αὐθις πιστοῦ, σοῦ ποιμανίου αὐ- τοῦ πάντοτε.

Η' ἱερὰ τῶν Στροφάδων Μονῆς ὁμήγυρις, ὑπερ- βαλλόντως κόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, Δείψανον τὸ θεῖον καὶ θαυμαστὸν, οὐρανόθεν ὁ ἔλαχος, Διону-

σίου καὶ τοῦτο σεμνοπρεπῶς, νῦν κυκλοῦσα δοξολόγησον.

Δευτεροὺντες τὸ πρῶτον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ προθύμως ἐπλήρωσας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχῇ τῇ ὑπ' αὐτοῦ διδαχθείσῃ, εἰλικρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρησας· διὸ τὰ σὰ ἀφειθῆναι ὀφλήματα ἐφίεμενος, τὰ τοῦ ἐτέρου ἀφῆκας συμπαθέστατα· ὅθεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν ἀψευδῆ Διονύσιε, βασιλείαν τὴν ἄνω, κληρωσάμενος αἰοίδιμε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ησαΐα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἀνοιγε πύλην ἢ Ἐδὲμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀσὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου, ζωοδότῃν Κύριον, τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν σίχον προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τῷ σῷ ὑποδείγματι, χριστομιμήτως παρώτρυνας, ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθρεύοντας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας καθὰ ὁ Κύριος φησί, τοῖς ἁμαρτάνουσι καθὼς ἄνθρωποι ἐὰν κληθῇναι γλίχωνται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασιλεία, σὺν αὐτῷ δοξαζόμενοι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εξῆλθεν εἰς σύμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες ἐθαύμασαν, τὰ σὰ προτερή-

ματα, καὶ πνεύματος Θείου, ἐν σοὶ ἐνεργείας, σὺπερ καὶ σκεῦος ἐκλογῆς, σὺ ἐχρημάτισας παναοίδιμε· διὸ καὶ ἐστεφάνωσεν, ὁ Τεφοδότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶνας δοξάζων σε.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ηστραφας Θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεσι, καὶ τὴν κτίσιν ἐφαιδρυνας, λαμπρῇ Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις, τοὺς πίστει μολοῦντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναῷ, τοῦ προσκυνῆσαι τὸ θεῖον Σκηνός σου· καὶ τοῦτο μὲν προσπτόξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουσαν, καὶ ἰάσεις παρέχουσαν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα. Ἦχος α'.

Ολος ἀγάπῃ γενόμενος, πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδήλωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταισμένα, οἰκεῖον σοι· καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρκεῖν δεομένοις, ἀδιάλειπτον. Ἐνόμιζες μὲν ἓνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι· διὰ τοῦτο εἰκότως, ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν ἀποκλήρωσιν, τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀπολαύων· ὧν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς, τῇ μεσιτείᾳ σου ποιήσον, Διονύσιε ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοὶ, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατίδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπείγομένην τίκτειν ἐν σπηλαίῳ, τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· ὃν Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν, ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπεννόει δὲ ἐκ

τῶν πραγμάτων, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον. Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτηι τοῦτο ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν σίχους ἡ· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα σιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὰ τρία.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰγυπτῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμ-
φώνως, ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμ-
pron, ὑμεῖς ποιμένα καλόν· καὶ σκιρτῶντες ἐν πνεύ-
ματι, Θεῷ δῶμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι, ἅμω
πλουτῆσαι λαμπράν, σκέπην, τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου,
νῦν Διονυσίου, καὶ τοῦτον, θεοῖς ἐγκωμίοις κατα-
στέψωμεν.

Δίς.

Εφης Παγκρατίῳ ἱερεῖ, πτώσιν ἐκ χειρῶν θεοῦ
ἄρτου, ἱεουργοῦντι ποτὲ, σρόδρα νουθετῶν αὐ-
τόν, θεοῖς προσέχειν καλῶς· ὁ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε,
πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι, ἀνακαλύ-
ψεως, χάριν ἀρετῶν σου ἐνθέων· ὅθεν καὶ τοῦ πνεύ-
ματος ὄντως, σκευὸς σὲ ἠγήσατο θεόπνευστε.

Δίς.

Οτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτόν, ἄμεμπτον τῷ κτί-
στη ἀπέδωκε, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τότε σου τὸ
ἄγιον, Σικῆνος κατέλιπε, ἐπὶ γῆς θαυματόβρυτον. Καὶ

νῦν ἐν Ζακύνθῳ, θαυμαστῶς ἀπόκειται, τῷ θεοσέ-
πτῳ Ναῳ, αἰ πολίων προστατεύον, τούτων ἐκπλη-
ροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πάσιν, ὃ πανθαύμασε.

Δίς.

Ωφθης ἡγουμένῳ Δανιὴλ, ὀφθαλμοφανῶς ἐν τεμέ-
νει, ἐκτὸς σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ,
τὸν δισταγμὸν τῆς ψυχῆς· αὐτοφεί γὰρ ἐώρακε, θυ-
τῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἰσάμενον, καὶ διακόνων
λαμπρῶν, οἷα λειτουργούντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιε-
ρεῖ ἐν τῷ βίῳ, θεοπρεπεστάτῳ Διονύσιε.

Δίς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας
λέγοντος, Ἐν τούτῳ γνώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ
μαθηταὶ ἐσε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις, εὐκαί-
ρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δοκιμὸς, ὁγιώτατε
Πάτερ· τὸν γὰρ πικρῷ θανάτῳ τοῦ βίου στερήσαν-
τα, Κωνσταντῖνόν σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυ-
τάτοις σου τρόποις ὑπεδέξω γλυκύθυμε, θυμοῦ δικ-
κόντων τόνδε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας, καὶ
ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας. Ἔργον ὄντως
παράδοξον, καὶ ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθες, τοῖς
πέρασι πολυθρύλλητον, καὶ ψυχῆς γενναίας καὶ φι-
λοθέου ἀντάξιον· διὸ παρρῆσίαν ἔχων πρὸς Κύριον,
Ἱεράρχα πανεύφημε, ἐκτενῶς ἰκέτευε, εἰρήνην πλου-
σίαν δωρηθῆναι τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτε-
λούσῃ, τὴν λαμπράν καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἔμβρυον
φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ

λόγω λύσαντα, τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτὸν καὶ μάγιο ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε, ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου μητρός· ὅνπερ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐν-εφύης, ὁ λυτρωτής μου καὶ Θεός;

Εἰσοδος. Τό, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, (εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ) πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν· ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέχνα, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θείησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο πκρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοίαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμοὶ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Νοήτατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. Οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθεᾶ ἐστί τοις νοουσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσιν γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμᾶς ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολοίται. Χεῖλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτος, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστραφήσεται. Ζυγὸς δόλιος βδελυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ ἐστίν. Οὐκ ἐάν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ σοφῶν μελεῖ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσῃ αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀσέβειᾳ ἑαυτῶν ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' οὗτο δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, οἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῳρῶνται πόλεις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψώθησεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαρῆσεται. Μυκτηρίζει πολιτας ἐνδοξὸς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἐσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπῳ, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀηλιδωτός. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκακία γὰρ φαυλότητος θμαυροὶ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμος ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλά-
νου κόσμου ἔξω ἐγένου θεόληπτε, καὶ ἀπλῆστον

πόθῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ πο-
 θύμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Διὸ ἐρημι-
 κῶς τὸν βίον ἄγειν ἠρέτισας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀ-
 σώματος πολιτεύεσθαι· ἡμῖν δὲ ἀστήρ νεοφανὴς τυγ-
 χάνεις, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων, καὶ ψυ-
 χὰς τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, φωτίζων ἐν πνεύμα-
 τι ἀξιόμνητε.

Ἦχος β'.

Αρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα, εὐσεβῶς σου
 ἐδέετο· ἥς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν ὁ-
 ράματι ὑπέσχου τὰ καταθύμια, εὐελπιν ἐργασάμε-
 νος· διὸ περιχαρὴς γενομένη καὶ συλλαβοῦσα τα-
 χύ, ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφεσιν, ἐν χάριτι τέτοκεν· ὅ-
 θεν εὐχαρίστως ἀνύμνησε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν
 παρρησίαν, παρρησίᾳ ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παρμακάρι-
 στε.

Ἦχος γ'.

Πάθῃ ἀποπληξίας ποτὲ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰ-
 κείων σου Ὅσιε, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἄ-
 λαλος μείναςα, ἡμιθανὴς καὶ ἀκίνητος, τῇ μόνῃ ἀφῇ
 τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοροῦ, ἐπὶ τοῦ
 στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νεναρκωμένων μελῶν, τὴν
 λαλίαν αὐτίκα (ὦ τοῦ θαύματος) σὺν τῇ τελείᾳ ῥώ-
 σει ἀνέλαβε, καὶ τὸ θαῦμα κηρύξασα, τὸν σὲ μεγα-
 λύναντα Κύριον ἐμεγάλυνεν· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, θαυ-
 ματουργῇ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων καὶ
 εὐφημούντων, τὰ ἀξιαγαστά σου θαυματουργήματα.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ Στροφάδων οἰκηταί, ἐν εὐσῇ-
 μῳ ἡμέρᾳ τῆς σεπτῆς σου κοιμήσεως, Ἱεράρ-

χα πανέντιμε· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα, κανόνα ἀ-
 ρετῶν ἐκαρπώσαντο, εὐσεβείας τε καθηγητὴν καὶ σε-
 μνότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πότμον ἀκλεστήν ἀλγεινῶν,
 ῥύστην ἐν κινδύνοις, καὶ τῆς μονῆς φρουρὸν, τὸν ἀ-
 κοιμητὸν κέκτηνται. Ἦς ἄνωθεν εὐστόχως προϊστά-
 μενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σει-
 σμοῦ καὶ φθεροποιῦ, δι' ὀπτασίας ποτὲ ἐλυτρώσω
 πανθαύμαστε· καὶ τὸν ἐν ἡλιθάτῳ ἐκεῖ Πύργῳ μο-
 ναστὴν, ἐξ ἔθους τότε σκοπεύοντα, ἄφνω σὺν τῷ κλό-
 νῳ, καὶ τῷ τοῦ πύργου τείχει φθαρέντι, αἰνῶς κατα-
 λισθήσαντα, καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκα-
 ρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμὴ διέσωσας· διὸ εὐχαρίστως
 μέλπουσι κράζοντες, τὸ θεοσύλληκτον σύστημα, τῶν
 ἀπαύστως τιμώντων σε, Ἀγιε περιφύλαττε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρόρειαν ἀνενεγχείς, πολλῶν ἡξιώθης
 παρὰ Θεοῦ χαρισμάτων, Πάτερ Ὅσιε· ἀνθ' ὧν
 καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνηκυῖαν ἀφορισμῷ δεσμευθεῖσαν
 ἀλύτῳ, προσευχῇ ἐκτενεῖ σου διέλυσας, καὶ τὸ πᾶ-
 ρμα κατέλυσας. Θράσος ἀλιέων δυσπίστων, παραδόξου
 ἄγρας κατεύναςας θαύματι. Ποταμοῦ ῥοὴν κατέστει-
 λας, καὶ ἀβρόχως διώδευσας· ὑετὸς καθ' ὁδὸν ἐπαν-
 ελθὼν, οὐδαμῶς τὴν ἐσθῆτά σου ἱκμασε. Τὸ διὰ λή-
 θης πρεσβυτέρου παράπτωμα, νουθετικῶς ἀπεκάλυ-
 ψας. Πολλά σου τὰ ἐν βίῳ τεράστια, πυκνὰ τὰ μετὰ
 θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε θαυματοφόρε
 Διονύσιε, μὴ διαλείπης δυσωπῶν τὸν εὐδιάλλακτον
 Θεόν, ἐκ δεξιῶν παραστῆσαι, τοὺς εἰλικρινῶς εὐφη-
 μοῦντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὅση γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς Μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις Εὐχαὶ τῆς Λιτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ανθος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστήσαν, εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνόους, ταῖς διανοίαις πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων Διονύσιος. Πηγὴ τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε· πέλαγος θεῖον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον· Ἐκκλησίας δὲ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φέγγων τὸ ἄδυτον ταῖς πέρασι σήμερον, ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν· Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, τὸν δοξάζοντα τοὺς τοῦτον, θερμῶς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Εστερξας συμπαθῶς σπλαγχνισθεὶς, τὸν μαιφόνον, σοῦ ὁμαίμονος δέξασθαι· καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας, μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχαῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυσόμενος, τῶν ζητούτων τὸν ἄνθρωπον, θειῶς σπαράξαι, ἀπηνῆ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῇματι, ᾧ κατῴκεις πανόλβιε. Τοῦτο δὲ ὅλον ἐπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος, τὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότου, κακοποιῶντας κελεύοντας, φιλεῖν ὁλοφύχως, καὶ πολλὴν ἀμνησικακίας, χάριν παρέχοντας.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χ

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τ

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον, ἐπὶ σέ γεννησάι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν Οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς· μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισόκλειον δῶρον προσκομίσατε· ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν Τρισάγιον ὕμνον μελωδῆσατε· πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντουργάτην.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον, καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, τὸν φρουρὸν μονῆς τῶν Τροφάδων Διονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ Πιστοὶ, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς, σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶζε, καὶ βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σέ θαυμασῶσαντι· δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκρίμην.

Δόξα, Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγεμένου. Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Δόξα Το αὐτό. Καὶ νῦν. τοῦ Γαβριὴλ φθεγγεμένου.

Εἰς τὴν πρώτην Στιχολογίαν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάπης τῷ δεσμῷ συνδεθεῖς θεοφόρε, διέλυσας τραυλῶς, τὴν κακίαν τῆς ἔχθρας· φονέα γὰρ συγγόνου σου, περυσυγῶτα τῇ σκέπῃ σου, μὴ εἰδότα σε, τὸν ἀδελφόν. αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσας, ἐπικειμένου θανάτου, καὶ σῶον ἀπέστειλας.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπη ὑπάρχει, ὃ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, ὃς πλησίον τυγχάνει. Διόπερ καὶ ἐπλήρωσας, ἐντολὴν θείαν Ὅσιε· καὶ τὸ ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνῳ, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτιρῶν, Θεῷ τ' εὐηρέστησας.

Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν Ἀγγελὸν βουλῆς, ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν, εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ,

ἐκ τῆς Ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ· ταχὺ δὲ δοξάσομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεῖς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε Πάτερ, θυσία ὄντως γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ. Κλέος ἐχρημάτισας τῶν ὁσίων Τρισμάκαρ, θεῖον ἐγκαλλώπισμα ἱερέων ἐφάνης· καὶ νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐσεβῶν, ἑορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι Πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὸν σε καὶ ῥύσταν, καὶ ἱατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν ἅει, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα, ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀκοίδων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθόν, μάκαρ ἐκπέμποντα γῇ μεσιτείᾳ σου.

Καὶ νῦν.

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν Υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγνου ἄσπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον, αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιῶσαι γέννησιν υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνή ποτε ἀφορισμῷ, διελύθη σοῦ πιστοῦ, ὑπὸ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα, ἐξ ἧς ἐλήφθη καὶ πάντες

Θεαταί, ἔπτηξαν πάνυ σεπτέ· σὺ δὲ ὡς ταπεινός, καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονὸς μηδόλως σαφηνίσαι, βιοῦντός σου ἐπειμήσας, ἀλλὰ σε χάρις, πηγὴν θαυμάτων τοῖς πᾶσι, **Μάκαρ** ἀνέδειξε.

Δόξα. ὁμοιον.

Γυναικὶ Θεοσεβεῖ, ὥρθης κατ' ὄναρ, καὶ αὐτῇ, ἔφης οἶκον μὴ πεσεῖν, ἐν συσσεισμῷ, ἀλλὰ θάρσειν, τῇ ἐπισκέψει τῇ σῇ μέγιστε **Ἱεράρχα**· ἐστήριξας δ' αὐτὸν, ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς, καὶ πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς ἐνοικοῦντας πισῶς. **Ἐκ**τοτε δὲ ὁ οἶκος καθωράθη, Πάτερ τρανώς ἀκατάπτωτος· καὶ ἦν οὖν θαῦμα, φθίμενον οἶκον, στήναι πάντων στερρότατον.

Καὶ νῦν.

Ετοιμάζου Βηθλέεμ, ἥνοικται πᾶσιν ἡ **Ἐδέμ**. **Εὐ**τρεπίζου **Εὐφροάδα**, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου· Παράδεισος καὶ γὰρ ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοιτὸς, ἐν ᾧ τὸ θείον φυτὸν ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν· οὐχὶ δὲ ὡς ὁ **Ἀδάμ** τεθνησκόμεθα. Χοιστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Οἱ **Ἀναθαμβοί**. Τὸ α. **Ἀντίφωνον** τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. **Ἀκούετε** ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Το **Πᾶσα** πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ **Ἰωάννην**. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ **Ν'**. Δόξα. Ταῖς τοῦ **Ἱεράρχου**. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς **Θεοτόκου**.

Καὶ τὸ **Ἰδιόμελον**. **Ἦχος** πλ. β'. **Ἐ**λεῆμον ἐλέησόν με ὁ **Θεός**.

Αγάλλεται σήμερον ἡ **Ἐκκλησία** **Χριστοῦ**, καὶ πανηγυρίζει φαιδρῶς, καινὸν **Ἱεράρχην** ὁρῶσα, ἐν ἐ-

αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τὸν σεπτὸν **Διονύσιον**· ὃς ἀδιαλείπτως προσεύξει, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν ἱεράν αὐτοῦ κοιμήσιν.

Σώσον ὁ **Θεός** τὸν λαόν σου, καὶ τὰ ἔξῃς.

Οἱ **Κανόνες**. Ὁ παρών τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν **Εἰρμῶν** εἰς ζ'.

Ὡτὴ α. **Ἦχος** α. Ὁ **Εἰρμός**.

» **Ω**δὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, **Θεῷ** τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν **Ἰσραήλ**, ὅτι δεδόξασται.

» **Ω**ς μόνη τὸν ἄχρονον **Υἱόν** ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκούμενον, **Παναγία** ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, πάλη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάντα γνε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀράνισον ὡς συμπαθής, ταῖς σαῖς θεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ βαπτάνων ἄχραντε, τῶν αἰώνων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν, τὰ μεγαλεῖα σου.

Νοός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλατον, ἡ τὸ φῶς κυήσασα, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν· καὶ δώρησαί μοι ἀγαθὴν, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ **Κανὼν** τοῦ **Ἀγίου**, ἤχος καὶ εἰρμός ὁ αὐτός,

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς, **Νικολάου** ἱερέως **Γαβριηλοπούλου**,

Πλὴν τῆς **Ἐνάτης**.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν φωτὶ τῷ θείῳ, λαμπρύνας ἱκάνωσον, εὐφημῆσαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου, σαῖς **Διονύσιε** λιταῖς, **Αἰγίνης** πρόεδρε.

Ιδοὺ συνευφραίνονται τοῖς Ζακυνθίοις, Πατέρες σε-
βάσμιοι, τῶν Τροφάδων ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγι-
νης λαὸς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ, αὐτῶν προστά-
του Θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητόρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν
καὶ ἐνδόξων τε· ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπες, ὡς νου-
νεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῆς, γηϊνῆς σχέσεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ μάχοι σκοπούμενοι ἄσρον περσόθεν, αὐτῷ ἐρεπό-
μενοι, ταχυδρόμως σπεύδουσιν, εὐρεῖν τὸν Ἀνα-
κτα' ὃν ἐν σπηλαίῳ σαρκικῷ, τεκεῖν Παρθένος μολαί.

Ἐτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου,

ἤχος ὁ οὐτός, Πρὸς τὸ Χριστὸς γεννᾶται.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς, Γέρας Ζακύνθου Ζακύνθιος γεραίρει.

Πλήν τῶν δύο ἐσχάτων Τροπαρίων τῆς Ἑννάτης.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε ἱεράρχην
τὸν ἑνδοξόν, Χριστὸν παρρησίᾳ αἰτησαι, ἰσχὺν
δωρήσασθαι μοι, σὺ ὑμνωδῷ, ὅπως κατὰ χρέος, εὐ-
φημήσω σε ἀξίως Διονύσιε.

Εκ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλας, ὡς ἥλιος λαμπρὸς ἱ-
ερώτατε, Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἅπασαν, αὐγάζων
ταῖς ἀκτίσι, σὺν ἀρετῶν. Διὸ νῦν συμφώνως, ὑμνω-
δίαις οἱ πιστοί, σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ρητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, λαλῆσαι ἱκανῶς
προτερήματα, τὰ σὰ πρὸς ἀξίαν ἑνδόξε· καὶ γὰρ
ὑπὲρ τὴν φύσιν, ὥφθης ἐν γῇ, Μάκαρ τοῖς Ἀγγέλοις
ὁμιλῶν θεοτερπῆς, καθάπερ Ἀγγελος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὀρῶντες ἐπὶ γῆς ἀφικό-
μενον, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν ἄχρονον, υἱὸν σου γεν-
νηθέντα, χρόνῳ σεμνῇ, καὶ Παρθένου αἵθης, σὲ φυ-
λάξαντα ἀγνὴν, ὥσπερ τὸ πρότερον.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χρι-
στὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν
εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδοξασται.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

» **Χ**αῖρε ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄν-
θος ἀμάραντον· χαῖρε ἡ τράπεζα ἐν ἧ ἄρτος
ἅγιος πρόκειται, οὗ οἱ τρώγοντες πανύμνητε, οὐ θνή-
σκουσι πώποτε.

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀ-
πέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου
ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πεισῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαί με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκαν-
δάλων τοῦ ὄψεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ
τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡ-
μῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραιτήτον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἁ-
σθεσον, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνὴν, τὴν φοιτητὴν ὁ-
λως δέδοικα· σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ
τὸν ἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε
πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ
ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, κοινωνοὺς χάριτι θείᾳ, ἀφθαρ-
σίας κατέστησεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Αμπρόνας Πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐτέλεσας, δοχεῖον θείων ἀρετῶν, κατὰ γόγιον πνεύματος· καὶ ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ανεπιστρόφως τρίβον Ὅσιε, τὴν ξενὴν καὶ λίαν ἐτίπονον, βαδίσας ἐφθασας αὐτὸ, ὁρεκτὸν τὸ ἀκρότατον· καὶ πρὸς πλάτος Παραδείσου, κατοικεῖν εἰσελήλυθας.

Ο τὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέγραπται, προσγνώκως γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθὲς καὶ ἀκέραιον, σὲ Ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριον.

Θεοτοκίον.

Υπερηνικά οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστὲ βάθος τὸ ἄπειρον· Θεὸς γὰρ ὢν σὰρκα δούλου, ἔργῃ νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοῦ τελούντας Μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίας τὴν κοίμην, ἐν τῇ λαμπρᾷ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, φωτοφόρῳ ἡμέρᾳ, τυχεῖν τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης παιδρῶς, εἰς αἰῶνας Ἁγιε.

Σωῆς ἀκηράτου, κληρονόμος γενόμενος Ὅσιε, νῦν ἐν τῇ γῇ τῇ τῶν πραέων, εὐφροσύνῳς ἀγάλλῃ· ἔνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευε, σὼν αὐτοχθόνων πρεσβεύων θερμῶς, σωτηρίας τεύξασθαι.

Δόξα.

Αΐοντων Πάτερ, ἐκ δωμάτων τῶν ἄνω προκύψας τανῦν, τῇ ἐνεγκούσῃ δὴ παράσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν, τροφῇ οἷα σὴ Μακάριε· καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, Ἁγιε περισώζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κλεινὸν Τόκον Κόρη, σοῦ Προφήται οἱ Θεοὶ προέφησαν· ὃν ἐν βραχεῖ ἐν τῷ σπηλαίῳ, προσκυνήσουσι μάγοι Περσῶν βασιλεῖς οἱ ἐνδοξοὶ· καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τρανώς, τὸ θαῦμα κηρύξουσιν.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως υἱῷ, καὶ ἐπασχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθῶμεν, ὃ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγήρω ποθήσας ὄντως ζῶν, καὶ γνίνων τὸν βίον μεμισηκώς, ἀγίων ἐζήλωσας, πολιτείαν τὴν ἔνθεον· ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα, συνέσει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νοῖ καθυπέταξας· ὅθεν καὶ τὸν ὀλβον, σκυβαλίσας γονέων, ἀπέβαλες ὀλβιε, Διονύσιε ὅσιε, καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας· σπεῦσον οὖν πρεσβείαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ρύσασθαι, τοὺς ἐσπράζοντας πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκοώς, ἀγαπᾷ ἐχθροὺς φάσκοντας ἀκραιφνῶς, θερμῶς συνετήρησας, ἐν ᾧ σὶ τῆς καρδίας σου. Διὸ καὶ ἀδελφόν σου, κακῶς τὸν φονεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἰχθυόντων, εὐσπλάγγνως δι-

έσωσας· εἶτα νουθετήσας, συμπαθῶς τοῦτον Μάκαρ, μακρὰν ἐξαπέστειλας, τῆς πατρίδος μακρόθυμε, καὶ ἐφόδιον ἔδωκας, πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι τῷ ἀθλίῳ ἄφροισιν, τετολμηκότι τοιαῦτα, συνεργεῖα δαίμονος.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Η' πηγή τῶν χαρίτων σὺ ἀληθῶς, Θεομήτωρ ὑπάρχεις γένει βροτῶν, Θεὸν ὡς ἡ τέξασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτώνυμε Κόρη, διὸ δυσωπούμέν σε, εὐσεβῶς προσκυνῆσαι, ἡμᾶς καταξίωσον, πίστει προσιόντας, τῷ σπηλαίῳ, καὶ φάτνῃ, τὸν ὑψιστον ἄνακτα, δι' ὑμᾶς ἐνδυσάμενον, σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρῃ, καὶ θείωσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀλισθήσαντα φθόνῳ, ἀρχεκάκου ὀφείας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε'**ν πνεύματι προβλέπων, προφήτα Ἀββακούμ,
» τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν, ἐν
» τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρῆναι
» τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Παρθένε Παναγία, ἀμολυντε σκηνὴν, μολυθέντα
πταίσμασι, καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρμῶν
σου ῥανίσι καθαρωτάταις· καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας,
ἵνα κράζω, δόξα σοι Ἀγνὴ Θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ
οἰκήσαντος, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν· αὐτὸν δυσώπει,
ἀμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι, ὅπως οἶκος γνω-
ρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον πνεύματος.

Ε'λέησόν με μόνῃ, ἐλέους ἡ πηγὴν, Θεοτόκε τέξασα,
καὶ λύσον τὴν δεινὴν, ψυχῆς μου νόσον,

καὶ πώρῳσιν τῆς καρδίας, δακρύων ρεῖθρα, καὶ κα-
τάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης, ἐν πνεύματι Θεοῦ, ὅρος σε
προέγραψε, κατάσκιον ἀγνῇ, τοὺς ἐκτακέντας
φλογμῷ, πολλῶν ἐγκλημάτων, κάθαρων Κόρη, με-
σιτείαις σου Παρθένε, μόνῃ τῶν βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός..

Γ'έρευσας Παμμάκαρ, ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν
ἀναίμακτον θυσίαν ἀκραιφνῶς· ψυχὴν καθάρας,
μελέτη συνεχεῖ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς δουλαγωγή-
σας τὰς αἰσθήσεις, ὥφθης οἰκητήριον πνεύματος.

Ε'πήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖ-
κα θνήξασαν δεσμῷ ἀφορισμοῦ, εὐχῇ σου ταύ-
την, διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅσα τε ἅμα μετεποίησεν
ἀθρόως, ὡς ξενοπρεπεὺς θεωρήματος!

Ρ'ητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φθογαί, τῆς
ἀμνησικάκου σου ψυχῆς τὸ εὐγενές, ἐγκωμιάσαι·
τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγονόν σοι οὐκ ἡ-
μύνω, ἀλλὰ μάλλον, τοῦτον φιλοφρόνως εἰσδέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Ε'ξέστησαν ὁρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαί, ἄνθρωπον
γενόμενον τὸν πάντων ποιητὴν· ὃς μετ' ὀλίγον
τεχθήσεται ἐν σπηλαίῳ, ὑπὸ μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ
ἐν φάτνῃ, νήπιον καθάπερ ὁφθήσεται.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Υ'μνοῖς μεγαλύνωμεν πισοί, νῦν πάντες Διονύσιον,
τὸν ἐκ Ζακύνθου ἀνατείλαντα, φωστῆρά τ' Αἰγι-
νητῶν, ἐν Κυκλάσι λάμψαντα· ἔνθα φρυκτωρίαις τῶν

Θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζῶπον τε κακίας ἐσκέδασε.

Νέμων τὸ σὸν ποῖμνιον καλῶς, θεηγορίαις πάνσοφε, τὸ τάλαντόν σου ἀνεπλήρωσας. Διὸ καὶ θείας φωνῆς, καλούσης ἀκήκοας· εἰσελθε προθύμως Πιστὲ δοῦλε, καὶ σκίρτα θεοτερπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Δόξα

Θέλων τρικυμίας τῶν παλῶν, βιωτικῶν ἀπώσασθαι, τῷ σῶ ποιμνίῳ χαῖρε ἔρησας· καὶ ἄλλον μὲν ἀντὶ σοῦ, ποιμένα εἰσήγαγες, λέγων λάβε ποῖμνιόν μου τόδε, καὶ ποίμαινε ὡς καὶ γὰρ, διδασκαλῆς ἐκτρέφω ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν.

Οὕτως μέγα θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύριον, ἐπὶ τῆς γῆς καταπτωχεύσαντα, δι' οἴκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς· ὅθεν κατὰ χρέος νῦν, πάντες ἐν σπηλαίῳ προσδραμόντες, βοήσωμεν τῇ Σεμνῇ· χαῖρε βροτῶν γένους ἀνάπλασις.

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοῦ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας ἐξ ὅρους ὁ αἰνετὸς κατασκήνιον δασέως ἡλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὐλὸς καὶ Θεὸς δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ἐ. ὁ Εἰρμός.

Τὴν σὴν εἰρήνην ὅς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐ γνώσκομεν· τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου, διάνοιξον ἀγνή, βλέπουν με τραυῶς τὴν θείαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν, τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Εν δύο ταῖς θελήσεσι, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, τέτοκας Τριάδος πανάχραντε, φέροντα μίαν τὴν ὑπόστασιν· ὃν ἐκτενῶς δυσώπει, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, Σωτῆρα καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶσον συντηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κράζοντας· χαῖρε Παρθένε παναμώμητε, εὐλογημένη μόνη, τοῦ κόσμου προστασία.

Τοῦ Ἀγίου. ἄλλος. Τὸ φαινόν.

Ως Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν Ἐρυθρὰν, οὕτω καὶ σὺ διέβης αἰοδίμε, ἀβρόχοις ἔχουσι ποταμοῦ ρεῦμα· οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαί σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ ὑετὸς οὐδὲ ὡς τετόλμηκε, βαδίζοντας Παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδροῦ καὶ πάντες, οἱ παρόντες ἐκθαμβοί, ὁρῶντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν οἰκητῶν αὐτῆς πιστῶν Τρισμάκαρ, οὓς φροῦρει δεήσεσι, ταῖς σαῖς Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Αστήρ μηνύει μάγοις τὸν Κύριον, σπηλαίῳ νῦν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρός Παρθένου ἀπειράνδρου, οὗ προεορτάζομεν, τὴν ἑνσαρκον γέννησιν.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατήρ.

Υἱὸν τὸν Ὑψίστου Πατρός Ἰησοῦν, ἀγαπήσας ἐξ ὅλης καρδίας σου, τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτήρησας αὐτοῦ· διὸ καὶ τὸν φονέα, ὁμαίμονος φιλά-

του, παραδόξως παρειῶδες, συγγνώμην τούτῳ παρεχόμενος.

Σωὴν τὴν ἀμείνω Θεόφρον ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἡλόγησας· καὶ πάντα οἷα σκύδαλα ἡγήσω τὰ ἐν γῇ· διόπερ ἐπαξίως, τὰ ἄνω κεκτημένος, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἰκέτευε.

Δόξα.

Αρκαὶ τῇ Τροφάδων, νῦν Θείᾳ Μονῇ, πλουτησάσῃ τὸ Θεῖον σου Λεῖψανον, κομπάζειν γηθοσύνης τε σκιρτᾶν πνευματικῶς· ὅτι θερμὸν προστάτην, καὶ ἄρωγόν ἐν πᾶσι, σὲ γιγνώσκει ταχέως· ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε.

Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἡσαΐας τὸν σὸν τοκετὸν, προῖδὼν φωτισθεὶς Θεῖῳ πνεύματι, ἰδοὺ Παρθένος, ἔφησεν, ἔξει Θεὸν γαστρί· καὶ τέξεται Σωτῆρα, τοῦ γένους τοῦ βροτέϊου· ὃν περ ἀλόγων φάτνη, σπαργανησόμενον ὀφόμεθα.

Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ οἰκτιρῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν Ἀγγέλον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὃθεν θεογνωσίας πρὸς σὲ ὁδηγηθέντες ἐκ νυκτὸς ὀρροῖζυντες, δοξολογοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ· τὴν ζω-

» τὴν μου ἀγαθὲ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν

» με, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἀμαρτίαις δυσωπῶ, σὲ τὴν ὄντως ἀγαθὴν, καὶ ἀμόλυντον σκηνὴν, ἀπόπλυνον, παντοίου ῥύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενεῶ, θαλαττεύοντος αἰεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὄρμον, ἰθύνασα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι· βοήθησόν μοι, Ἀγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖά σοι αἰεὶ, ἐποίησατο Χριστός· ὃν ἰκέτευε αἰεὶ, μεγαλύναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐτοῦ ἐλέη, Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιοῦται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲ, μύστην εἶναί σε Θεοῦ· πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἵρηκας, τὸν Θεῖον ἄρτον, ἱεουργοῦντι ποτέ.

Ρωμαλαίως τὴν ἰσχύν, συμπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῇ, νῦν τρυφᾶς ἐν οὐρανῷ, τὰ ἐπαθλα, τῶν σῶν ἀγώνων, Μάκαρ δρεπόμενος.

Ικέτεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείπης ἐκτενῶς, Διονύσιε Χριστὸν, τὸν Κύριον· σὲ γὰρ προστάτην, πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν σπηλαίῳ Βηθλεὲμ, τὸν ἀχώρητον παντὶ· ὃν Ἀγγελοι, μετὰ ποιμένων δοξολογήσουσι.

Ἄλλος. Σπλάγχχνων Ἰωάνν.

Υμνεῖς τὸν Θεόν, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν, θυσίαν ἔθυσες, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίας λαοῦ πισοῦ ἔνεκεν, ἄρτον οἶνον τε προσφέρων ὡς Με-

χισεδὲκ· νῦν δὲ καθορᾶς τὸν Κύριον, τῶν ἐσόπτρων
λυθέντων Μακάριε.

Νέος Μωϋσῆς, ἐδείχθης Πανάγιε, χειμάρρου σφο-
δροῦ, ῥεῦμα συστειλας ποτέ· καὶ διώδευσας, συν-
οδία ἀβρόχῳ ποδὶ θαυμαστῶς, ὥσπερ πάλαι Ἰσραὴλ
θαλάσση Ἐρυθρᾷ· ὅθεν οἱ ὁρῶντες ἐπτηξαν, σὲ εἰ-
δότες Κυρίου θεράποντα.

Δόξα.

Θέλων ἀλιεῖς, εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγραν και-
νὴν, σοφῶς ἀπέστειλας· καὶ ἐκέλευσας, τοῦ χαλά-
σαι τὰ δίχτυα ῥήματι σῶ, καθὰ πρῶην Σίμωνα Χρι-
στὸς ἐκέλευσε· καὶ πληθύν ἰχθύων εἴλκυσαν, δυσπι-
στίαν τε πᾶσαν ἀπῆλασαν.

Καὶ νῦν.

Ιδε πῶς Ἀμνὰς, τεκεῖν κατεπείγεται, ἐν μήτρᾳ ἀ-
γνῇ, ἀμνὸν βασιτάζουσα· ὅνπερ βλέποντες, θεοφό-
ροι Πατέρες ἀγάλλονται· σὺν αὐτοῖς τε τῶν Πιστῶν
πάντα συστήματα, πόθῳ προσκιρτῶσι σήμερον, σω-
τηρίαν κοινὴν ἐκδεχόμενα.

Καταβασία.

Σπλάγχων Ἰωάν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θῆρ οἷον ἐδέξα-
το, τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ Λόγος καὶ σάρκα λαβὼν, δι-
ελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη βεύσεως, τὴν
τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Εορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἐορτὴν
χαρμόσυνον σὺν τῇ μονῇ τῶν Τροφάδων, Αἰγι-
ναν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἅσματος ἀξιο-

χρέως συνευφημῆσαι, καὶ παιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ
κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Ὁ οἶκος.

Σιγησάτωσαν ἡδὴ σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφα-
λερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσώστῃ Ζακύν-
θῳ τὸν οἰκεῖον προστάτην, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυν
θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πό-
λεων, καὶ χωρῶν ὀρθοδόξων. Ἐνεστι γὰρ καὶ μάλα
καλῶς, ὁ σεπτὸς ἐν Ἱεράρχαις Διονύσιος, ὁ θαυμα-
στὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς, καὶ
θρέμμα ἀξιεπαινον. Οὐκ ἔτι λοιπὸν Ζηλοῦ Ζακύνθος,
ἡ εὐδαίμων Κεφαλληνία, καὶ Κέρκυρα, τὰς φίλας
γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύεσθαι ἐπὶ ταῖς
θεαῖς καὶ ἱεραῖς λειψάνοις Γερατίμου τε καὶ Σπυ-
ρίδωνος, ἄλλοδαποῖς τυγχάνουσιν· ἀλλ' ἐκείνας μὲν
προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς παιδρὰν πανήγυριν τοῦ
ιδίου αὐτόχθονος· ὥσπερ δὴ καὶ προσφόρως τὴν ἐν Κυ-
κλάσι προσφωνεῖ Αἰγίαν, σὺν τῇ παντέπῳ τῶν Τρο-
φάδων Μονῇ, τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ Σκηνὸς
εὐτυχῶς θησαυρισάτῃ, τοῦ ἀξίως εὐφημῆσαι, καὶ παι-
δρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν, Διονύσιον.

ΒΙΟΣ καὶ ΘΑΥΜΑΤΑ.

Τῷ αὐτῷ μηνί, δεκάτῃ ἐβδόμῃ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡ-
μῶν Διονυσίου τοῦ νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης.

Ἐχει μὲν ἡ γῆ σῶμα Διονυσίου

Στίχ. Νέου, πόλος δὲ τοῦδε τὴν ψυχὴν φέρει.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ θάνειν. Διονύσιος ὁ κλεινός

Οὗτος ὁ αἰδίδιμος Πατὴρ ἡμῶν νέος Διονύσιος· ἐκ πόλεως ὑπέλαβε τῆς
ἐν τῇ Ἰονίᾳ περιφήμου νήσου Ζακύνθου, τῇ· κατέναντι Πελοποννήσου.

ἔτι δὲ τοκῆς τῷ γένει περιφανεί, πλούτῳ κομῶντας, καὶ δόξῃ οὐ τῇ
 τυχοῦς διαπρέποντας, τὸν μὲν πατέρα Μώκιον ἐκ φύλης λαμπρᾶς τῶν
 Σακούρων, εὐπατρίδην περιβλεπόν, τὴν δὲ μητέρα Παυλίναν ἐκ τῆς ἐκ-
 λαμπροτάτης γενεᾶς τῶν Βαλβίων, τῶν ἐκ τῆς γαληνοτάτης τῶν Ἐνε-
 λαμπροτάτης γενεᾶς τῶν Βαλβίων, τοῖς τε ἱεροῖς ἐνδοθεῖς γράμ-
 τιθων ἀριστοκρατίας· ὅς τις εὐσεβῶς ἀνατραφεὶς, τοῖς τε ἱεροῖς ἐνδοθεῖς γράμ-
 μις, πᾶν τῇ θεοσεβείᾳ προέκοψεν· ὅθεν τὰ γένη αὐτοῦ σκύβαλα ἡγησά-
 μενοι, καὶ τοῖς τοῖς, χαίρετε εἰπὼν, τὸν ἀγγελικὸν βίωσαι βίον ἡρέ-
 πουν. Ἀνθ' ὧν τὴν ἐν Στροφάδων ἀσκητικὴν Μονὴν σπουδῇ μετελθὼν,
 Τούνεκα εἰς Κυκλάδας διέπλευσεν, εὐρεῖν ἐκεῖ οἰόμενος πλοῖον ἐξοδωτέ-
 ρον διὰ τὸν εἰς Παλαιστίνην πλοῦν τὸν ποθοῦμενον· ἀκρίβητι παραπλη-
 ρον εἰς Ἀθήνας διαβὰς, ἐνθα, ὡς εἰκός, ὁμιλήσας τῷ τῆς πόλεως Ἱε-
 ρῷ Προέδρῳ, ταῖς τούτου σοφαῖς πειθαρχήσας εἰσηγήσεσιν, ἀπολιπὼν τὸν
 σκοπὸν (οὕτω τῆς ἀνω οἰκονομίας Προνοίας) τὸν θρόνον τῆς τῶν Αἰ-
 γυπτίων Ἐκκλησίας καὶ διοίκησιν ἡσπάζατο. Ἦνπερ καλῶς ἐφ' ἱκανὸν ἡ-
 θύνας χρόνον, καὶ θαρρόντως ποιμάνας τὸ ποίμνιον, θέλων τε τὴν τῶν
 βροτῶν δικαιοσύνην εὐρημαίν, ἣν τοῖς ἰδίῳις κέντηται κατορθώμασι, διδοὺς
 εὐλογίαν τὴν τοῦ πνεύματος τοῖς πνευματικοῖς τέκνοις, τὸν θρόνον πα-
 ρητήτα· κἀντεῦθεν ἀπάρας, τὴν ἰδίαν πόλιν, τὴν ἐνεγκούσαν Ζάκυνθον
 παλινδρομήσας κατέλαβεν. Ἐνθα ἐπὶ τὴν ἐν ἡλιβάτοις ὄρεσι πολυθρήνητον
 τῆς Θεοτόκου Ἀναφανερτίως μονὴν ἀνελθὼν· ἐν ταύτῃ μὲν σφόδρα θεῶ
 περαιοῖς ἔρωτι, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἐπιπόνως, ὁσίως καὶ θαρρόντως
 διήγε, ποικίλαις ἀρεταῖς διαλάμπας· ἐν αἷς τὰ μάστιγα ἐξήσφαπεν ἢ κατὰ
 Θεὸν πρὸς τὸν πλησίον τελεία ἀγάπη ἐν τῷ κατακρύψει τὸν μισαρόνον
 τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου, πρὸς αὐτὸν προσπεφυγότα, ἀγνοοῦντα
 εἶναι τὸν ὁμαίμονα τοῦ καθέντος· ὅνπερ ἀδόλως διατηρήσας, καὶ τῆς
 ὀργῆς τῶν διωκόντων αὐτοῦ συγγενῶν ἀπαλλάξας, κακείνῳ ὕψατον δη-
 λῶσα· τὴν πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον ἀδελφότητα, καὶ μὴ φοβέσθαι εἰπὼν,
 μᾶλλον δὲ θαρρύναι, καὶ νοουθετήσας αὐτὸν, τὸ πλημμέλημα συνεχώρησε,
 καὶ τὴν ὀφλὴν ἀφῆκε κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Ἔτι ἐφοδιάσας
 φιλικρῶς σπουδῇ εἰς ἀλλοδαπὴν ἀπέστειλε, βιάσας ἐν τῷ ὑπερφυῇ
 τῷδε ἔργῳ τοὺς τε γηγενεῖς ἐκπλήττεσθαι, καὶ αὐτοὺς τοὺς οὐρανίους
 νόας ἐξίστασθαι, καὶ τὸν διδάσκαλον Ἰησοῦν εὐφρανθῆναι, ὡς τῶν θεῶ
 αὐτοῦ ἐντολῶν τηρητῆς ἀπαράλλακτος. Ὁ δὲ τὴν χριστομίμητον τήνδε
 ἀρετὴν ἀμείψας, θυμатурγιῶν ὑπερφυῶν, καὶ θεοσημειῶν καθ' ὑπεροχὴν
 τὸν Διονύσιον κατεπλούτισεν.

Ἐνθ' ὧν ὁμοῖος κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπανελθὼν τῶν ἱματίων αὐτοῦ οὐ-
 δαμῶς ἤψατο.

Ἦν ποταμοῦ πολυρροῦ κατέσπειλε, καὶ τῇ συνοδίᾳ ἀβρόχως δι-
 ὴνεν.

Ἐκρούς τῷ τοῦ ἀφορισμοῦ δεσμῷ ἀλύτους διαμείνανται, τῇ δυνάμει
 τῆς αὐτοῦ προσευχῆς ἐράπαξ διέλυσε, καὶ εἰς χροῦν, καὶ ἐστὶν ἡ-
 ρὰ διασκόρπισε.

Ἐισιδικονίαν μωρὰν, καὶ θρασυτητα ἐχθροβόλων ἀλίων παραδόξου
 θυμάτι ἄγρας διαρρώσατο.

Ἐρεσβυτέρου Παγκρατίου ἱερατεῦσεν· ποτε τὴν ἐκ χειρῶν πῶσιν τοῦ
 Θεοῦ ἄρτου, οὐδέποτε ἐξ ἀκιδίας ὁμολογηθεῖσαν, ἐν τῇ πρὸς αὐ-
 τὸν ἐξομολογῆται ἀναμνηστικῶν ἐκείνῳ ἀπεκάλυψε, τὴν ἀπροσεξίαν ἐλέγ-
 χας, καὶ πνευματικοῖς νοουθετήσας ἐπιτιμίας, τὴν ἀρετὴν ἐδωρήσατο· ὡς
 τὸν διορθωθέντα ἐκπλήττεσθαι ἐν τῷ τῆς ἀνακαλύψεως πνεύματι. Τοιαῦτα
 καὶ παραπλήσια ζῶν διετέλεσεν οἱ αὐτοῦ τῶν θυμάτων λίαν
 εὐάρεστοι.

Ἐφθικῶς τέως ἐν τῷ τοῦ βίου τέματι, ἐν βαθεῖ γῆρᾳ ὑπάρχων τὴν
 μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἡδέως καὶ θεοσεβῶς τῷ Κτίστῃ ἀπέδωκε
 ἔσται, ἀρχὴ (1624) ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ δεκάτῃ ἐβδόμῃ, ἀπαγγέλλας τοῖς
 οἰκείοις τὸ σεβάσμιον αὐτοῦ σκήνος· ἐν τῇ δικληρθεσίᾳ τῶν Στροφάδων μονῇ
 βασιλικῇ πρὸς ἐνταφιασμὸν μετενεχθῆναι, ἔπου ζῶντα ἐκτὸν ἀρρώσας.

Ἐστ' οὐ πολλὰ δὲ ταῦτα ἐτὴ φανεί· κατ' ὅναρ τῷ προεστῶτι, καὶ
 ἀδελφοῖς τῆς Μονῆς, ταχὺ αὐτὸν τοῦ τάφου ἐξαγαγεῖν ἐρῆ· ὅπερ
 κατὰ τὴν ὁπτασίαν τελέσαντες, καὶ εὐρόντες τὸ πάντιμον αὐτοῦ σκή-
 νος· σῶον, ἀνελλιπέως, καὶ ἀκέραιον, καὶ εὐωδίαν ὑπερφυῶς πνέον, ἐν λάρ-
 νακι τιμῇ εὐσεβῶς κατέθεντο ἐντὸς τοῦ Νάρθηκος τοῦ κυριακοῦ Ταμί-
 νου, ἐνθα ἐντίμως σῶζεται, θυμатурγοῦν ἀπαύτως πᾶσι τοῖς πιστοῖς
 προσιοῦσι κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, γενοχωρίαν καὶ θλίψιν. Ἰπάρχει τε τῆς
 Μονῆς· φυλακτῆριον, καὶ παραμυθία οὐ σμικρὰ, νόσους θεραπεύον, καρ-
 ποφθόρων νέφος ἀκρίδων ἐν βυθῷ καταποντίζον, αὐχμὸν ἐξ ἀνυδρίας ὁμ-
 βρῶ διαλύον ἐπουρανίῳ, καὶ ἄρρωσιν διψῶσιν ἐς πλησμονὴν ποτίζον, τοὺς
 τε δεομένους οἰκήτορας, τῇ ἀσφαλεῖ πολυφύων χροποιοῦν γεννημάτων
 ἐλπίδι· καὶ ἄλλα πάμπολλα ὁσπύριαι θυμатурγήματα τελείται.

Ἐἰς ἰδίον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι διὰ παλαιότητα φθιμὸν, ἄραν ἐν
 καιρῷ συσσειμοῦ πολλοῦ κινδυνεύοντα, ἐν ὁράματι δι' εὐχῆς, καὶ ἀ-
 γιάσματος σὺν τοῖς ἐνοίοις· λίαν περὶ τούτου φόβῳ συτχεσθῆναι ἀμερί-
 μως ἐξήριξεν, ἄπτωτον ἄχει τέλους διατηρήσας.

Ἄλλοτε φανεί· κατ' ὅναρ μοναχῶ τινι Ματθαίῳ, τῷ ἐν βίῳ ὑπερετή-
 σαντι αὐτῷ, προσέφη σεισμὸν μέγαν τῇ ῥηθείᾳ μονῇ τῶν Στροφά-
 δων συμβησόμενον, ζημίαν τε οὐκ ὀλίγην ἐπάξοντα· ὃ καὶ ἐν βραχεὶ γέ-
 γονε. Τότε δὴ καὶ μοναχὸν ἐξ ἐθους ἐπὶ τοῦ ἡλιβάτου ἐκεῖ πύργου σκο-
 πεύοντα, ἅμα τῷ κλόνῳ ὑψόθεν κατωλισθῆσαντα, καὶ τὸν ἅγιον εἰς ἀντίλη-
 ψιν ἐπικαλεσάμενον, θυμатурῶς ἄρρωτον ἔτωσε καὶ ἀπύμονα.

Ἐκτὸς δὲ τὸ ἀρχαῖον (1643) ἔτος διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγερηνῶν, ἡ-
 νίκα τὴν Κυδωνίαν Κρήτης πολεμικῶς κατέσχον, οἱ ἀδελφοὶ ἐκ τῆς
 Μονῆς ἀπάραντες εἰς τὴν ἀντικρὺ Ζάκυνθον ἐπεδήμησαν, τὸ ἅγιον Λα-

76 ΒΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΥΙΝ
 φανον μεθ' ἑαυτῶν κοιμώμενοι, καὶ πάντα τὰ ἑαυτῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰ
 πρόσβια, καὶ κτήνη· ἄτινα, οὐκ οἶδ' ὅπως, τῇ τοῦ κλίματος ἀλλαγῇ ἀ-
 παξάπαντα τυφλωθέντα, τῶν ἀδελφῶν ὕδωρ ἁγιασάντων τῷ τιμῷ Λει-
 ψίνῳ, καθεῖνα τῷδε βαντισκόντων μετὰ θερμῆς πίσεως, παρ' αὐτῶν (ὦ τοῦ
 θαύματος!) ἀνέβλεψαν. ὁ δὲ πάλιν Ζακύνθου ἄρσενος ἀμοιροῦσα, καὶ

παύματα!) ἀνέβλεψαν.
 ὅταν τις σεμνὴ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ζηκύνθου ἄρσενος ἀμοιροῦσα, καὶ
 θερμῶς τοῦ ἁγίου δεηθεῖσα, δι' ὀράματος εἰσπηκουσθῇ, καὶ παρ' αὐ-
 τοῦ διδασκῶτος τὸν τρόπον, ἐν τάχει συνέλαβῃ, καὶ ἔρσεν τέτοκε κατὰ
 θύμιον.

ἄτερ δέ τις τῶν οἰκείων αὐτοῦ πάθει ἀποπληξία, δυσιάτῳ πεσοῦσα, καὶ διὰ τοῦτου ἀλαλός μείνασα, τῇ ἀφῇ τοῦ δακτύλου τοῦ Δειψάγου αὐτοῦ εὐθὺς ἰάθη, καὶ εὐχλὸς κατέστη.

Παναγὴν τινα, Θεοφύλακτον καλούμενον, τολμηρὸν καὶ ἀνίσχυντον, κα-
τὰ κάσκι Νεκτάριον τὸν σεβάσμιον τῶν Στρογγύων ἡγούμενον μελε-
τῶντα, καὶ δυσδόκῳ ἀπειλοῦντα, διὰ τὴν εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τοῦ Πα-
ναγιωτάτου Πατριάρχου Μεθοδίου ἐπιδημίαν, ὀφθεῖς νύκτωρ ὀφθαλμοφανῶς,
ἰσχυρῶ κατὰ τοῦ προσώπου ῥαπίσκειν παιδεύσας διωρθώσας το.

ὅσοι ἀλλότριον ἱερομόναχον ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ διατρέβοντα, καὶ κατὰ νοὺν
ἐκείνους ἔχοντα εἰς Κεφαλληνίαν τὴν αὐτοῦ πατρὶδα ἐπανακάμψαι, καὶ ὅ-
σονον ἐνοθέτησεν ἐκείναι μὴ ἐξέλθῃ ἐν πρὸ τοῦ ἐξασκησάαι καὶ ὡς τὴν μο-
ναδικὴν ἀγωγὴν ὅπερ μετὰ χρεῶς ἐέλεσσε κατὰ τὴν τοῦ Ἀγίου εἰση-
γασιν.

οὐκ ἔστιν οὐδὲ Σάββον μεγάλωσχυμον ἐσχάτων, ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τοῦ ἱ-
εροῦ Λειψάνου λάντοκος, κενῆς ἐν τινι τῆς Μονῆς τόπῳ ἀποκειμένης,
ἐπαναπαύμενον τόχῃ δ' οὐλόθειαν, ἐπικρεῖα τοῦ ψυχοφθόρου ἔγθεου, κιν-
δυνεύοντα ἐνυπνισμοῦ ῥύπῳ μ. λυνθῆναι, χρηματισθέντα κατ' ὄναρ ἡλευ-
θέρως περὶ τῆς αὐθιγίας.

Προεβόδιω ἄλλω ἱερουργῶν ἐκ Ῥηθύμης τῆς Κρήτης, ἀνδρὶ ἐννοστῶ, καὶ τῷ τοῦ σκευοφύλακος χωρὶς δακονήματι, ὕστερον δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χωρὶς σκευοφύλακος, πρὸς τὸν εὐσεβεῖς καὶ πονηρὸν δεξιανὴν λαμπρὰ τοῦ ποστέρειν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ χριν εὐλαβείας, καὶ τοῦτο αὐτῶν ἀμειλίχων, καθ' ὑπὸν ὁρθεῖν, τραχέως τόδε διηλεγξέν ὅθεν τέρως συγγένει, καὶ τὸ ἔργον εὐλαβῶς τελέσαντι, ἐπὶ ὧν δεῦτερον ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν.

ὅστις ποτὲ τῆς ὁλκάδος τῆς μονῆς ἐν Ζακύνθῳ (εἰς τὴν νῆσον πυ-
κρῶς διαπλέει, διὰ τὸ ὑπάρχειν ἐκεῖ τὰ πλείω τῶν εἰσοδημάτων)
εὐσέβῃς τις, Ἰνσχυσιος τοῦνομυ, ἐπέδωκε τοῖς κατὰ τὴν ὁλκάδα μοναχοῖς
λαμπάδα καίτινος διὰ τὸν Ἅγιον. Ἐβειθεν οὖν λύσαντες, καὶ εὐπλοία τὴν
Μονὴν καταλαβόντες, τὴν μὲν λαμπάδα ζητήσαντες ἐν τῷ πλοίῳ ἀκρι-
βῶς, οὐχ εὑρόν· νομίζοντες δὲ ταύτην ἐν Ζακύνθῳ ἐξ ἀμνημοσύνης κα-
ταλειπομένην, ἐν τῷ ἐλκύσαι εἰς γῆν τὴν ὁλκάδα, ἴδον αὐτὴν τῇ τῆς ὁλ-
κάδος καρίνῃ ἐξαρωμένην, καὶ τούτου εὐλόγως υπέλαβον κατὰ πλοῦν

ὅλον οὕτω παραδόξως συμπλεύσασιν· ὅθεν τὸν Κύριον εὐχαρίστας ὕμνε-
 σιν, καὶ τὸν θυρυκτὸν αὐτοῦ δεῦλον Διονύσιον.

ἡμετεροῦ Χριστιανὸς ἐκεῖ αὐτόματος καταστάσας, καὶ ὀχλούμενος ἀπακα-
λυφθεὶς ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, λαβόντων ἔλαιον τῶν ἀδελφῶν
μετ' εὐχῆς ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ ἁγίου Λευψάνου, καὶ χρυσάντων αὐτὸν,
θυμασιῶν τοῦ πονηροῦ ἀπῆλλακται, αἰῶνα καὶ δοξάζων τὸν Κύριον καὶ
τὸν ὅσιον αὐτοῦ.

Ἰσχυρομένῳ τῷ μετὰ ταῦτα τῆς Μονῆς Δακνῆλ, λίαν ἐκ περισσοῦ ἐ-
πείρεια σατακνῆ, περὶ τῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγιότητος διεκάζοντι, να-
κτός ἐν τῷ Τεμένει εἰσερχομένῳ, καθ' ὕπαρ ἐκτός τῆς λάρνακος ἐν ὕμνω-
δαίς, καὶ φωταυγείαις φανείς, ὑπὸ πρεσβυτέρων, καὶ διακόνων λευγεμό-
νων οἷα μυσαγωγίαν τελέσαι μέλλων διακονούμενος, τοῦ ὁλοθρίου δια-
γμοῦ τοῦτον παραδόξως ἀπήλλαξε, καὶ εἰς πίστιν μετέτρεψεν ἄτρεπτον,
πάνυ πληροφορηθέντα διὰ τοῦ αὐτοψεί ξένου θεάματος· δι' οὗ τὸν Παν-
τουργὸν σφοδρῶς ἐμεγάλυνε, τὸν θαυμασώσαντα μεγάλως τὸν Ὅσιον αὐ-
τοῦ, καὶ τὸν τοῦ πονηροῦ ἐνδοκισμοῦ ἐλευθερώσαντα.

ἡλεῖται δὲ ἡ ἱερὰ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Στροφάδων βασι-
λειᾷ, καὶ Πατριαρχικῇ μονῇ, καὶ ἐν τῇ θεοσώστῳ καὶ ἀμνηστῷ
πόλει καὶ νήσῳ Ζακύνθῳ, τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Ἐνθα γὰρ πανευ-
κλεστὴ νεόδοτος διὰ δαπάνης τῆς Μονῆς (ὅτε αὐτῆς μετόχιον) ἐπ' ἐνό-
ματι τοῦ Ἁγίου ἐγήγερται οὗ τοῦ ἁγίου προσβίου Χριστοῦ ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν ἐλεήσει, καὶ σῶσαι πάντας ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. ΑΜΗΝ.

Ὡς δὲ ζ. ὁ Εἰσμός:

» **Τ**οὺς ἐν καρμίνῳ παιδᾶς σου· Σωτήρ, οὐχ ἤφατο,
» οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ
» ἐνὸς στόματος, ὕμνουσιν καὶ ἐξῴων λέγοντες· εὐλογι-
» τὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν μιλανθεῖσαν ἄχραντε ψυχὴν, ἀγίασον, πάντοτε
τοῦ δούλου σου ἀγνή, καὶ τοῦ νοῦς θειᾶς αἰχ-
μαλωσίας, καὶ καρδίας πύρωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων
ὀρμᾶς, τάχος ἀφάνισον.

Νευεκρωμένον πάθῃσι σαρκὸς, Πανάμωμε, ζώωσον
τὸν νοῦν μου καὶ Θεῶ, τὰ ἀρεστὰ ἐπιτελεῖν ἐν-
ίσχυσόν με· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω αἰεὶ, τὴν
ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς πά-
θη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ρύπον δεινὸν ἐν-
αποσμήχουσα Παρθένε, καὶ λογοθεσίῳ με τῶν ἁ-
ράτων ἐχθρῶν, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σὲ Παναγία ἄχραντε ἀγνή, οἱ δοῦλοί σου, πάν-
τοτε ἡμέρας καὶ νυκτός, προσπίπτομεν, συντε-
τριμμένη διανοία, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἁμαρτη-
μάτων εὐρεῖν ἡμᾶς, ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Ἦ Κάμινος Σωτὴρ ἐδροοῖζετο.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὄμβρον
καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν, πα-
ραδόξως τῇ Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα Μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ με-
τὰ τέλος ἐπλούτισε, θαύμασι παμποικίλοις, ὡς
πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκρίδων ἡ φθιέρουσα, Στροφάδων
τῆς Μονῆς τὰ γεννήματα, εὐχῇ σου ὁραπετεύει,
καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οἱ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσι-
κοῖς παραγίνονται, Ἄνακτα προσκυνῆσαι, τεχνη-
τόμενον Παρθένῳ μητρί.

Ἄλλος.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Οἱ παῖδες Ζακυνθίων, συνελθόντες εὐσεβῶς τιμήσω-
μεν, τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν

ἐνδοξόν, ἐν τῇ μέσῳ ἐκκλησίᾳ ἀναμέλποντες· ὁ τῶν
Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στροφάδων οἱ μονῶται, ἀθροισθέντες τὸν σοφὸν δι-
δάσκαλον, νῦν ἀνυμνήσατε παιδρῶς, Διονύσιον
γεραίροντες· καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρ-
νακα, Σκήνος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Δόξα

Γεραίρει χαρμωδύνως, σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στροφάσιν
Αἰγίνα, ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτήσασα πα-
νάριστε· καὶ συμφώνως ἅμα πᾶσαι ἀναμέλπουσιν· ὁ
τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Ε'γγὺς μὲν σωτηρίας, ὁ καιρὸς γενέσθαι δεῦτε σπεύ-
σωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιᾶζοντα τὸν
Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ Παρθενομήτορι, διὰ
τὴν πάντων βροτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοὺς προσάγατος κατα-
φρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς
φλογὸς ἐστῶτες ἐψαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐ φρίττουσιν Ἀγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς
» κτίστην καὶ Κύριον ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε
» παῖδες· εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Σαρκοῦται ὁ Ἀσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἴτησαι
Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατῶσαι,
καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι, κακίστη ἁ-
μαρτία.

Ιάσω τὸ σύντριμμα, Ἀδάμ τοῦ χοῖκου, σωτήρα κυ-
ήσασα, Πανάχραντε Θεόν· αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς
πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνιάτα νοσοῦ-
σης.

Ανάστησον καί μενον, εἰς βάθμῃ με κακῶν· τοὺς νῦν
πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθρούς· τρωθέντα
ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνὴ μὴ παρίδης, ἀλλ'
οἴκταρον καὶ σῶσόν με.

Ιάτρευσον ἄχραντε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίᾳς κυ-
ήσασα, τὸν πάντων ἱατρόν· καὶ τῆς τῶν δικαίων
δεῖξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χριστόν ἐκδυσω-
πούσα.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντάς σε Ἁγιε ζεούσῃ τῇ ψυχῇ, κινδύνων
ἀπάλλαξον, παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων
ταῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτήριαν αἰ-
τήματα Τρισμάκαρ.

Αευχεόμενος θύτας μὲν ἐδόκει Δανιήλ, ὁρᾶν πα-
ριστᾶναί σοι καθ' ὕπαρ ἐναργῶς· ὅθεν ἀδιστά-
κτῳ ὡμολόγει φθογγῇ, Ἀγίου σε εἶναι, Διονύσιε Μά-
καρ.

Ορᾷ ἐν ὁράματι σὲ Πάτερ τις γυνή, αὐτῇ τέξειν
φάσκοντα υἱόν ὡς εὐλαδῶς, ἡγήσατο ἥτις, συλ-
λαβοῦσα ταχὺ, ἄρσεν τέκνον τίκτει, ὡς ἡ ἐπαγγελ-
σία.

Θεοτοχίον.

Υἱὸν Μήτηρ ἄνθρωπος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μά-
γοι πορεύονται ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν

προσκυνῆσαι ὡς Θεόν τοῦ παντός· εἰ καὶ βροτωθέν-
τα, ὁρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος.

Θαύματος ὑπερφυσῆς ἡ δροσοβόλος.

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θείου στόματός σου, πάντες ἡ-
κουον τοῦ σοῦ ποιμνίου· ἦθη δὲ ἐρύθμιζον
θεαρέστως σὴ διδαχῇ, τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦντες ὡς
ἦν δυνατὸν· δι' ὃ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον, τὸν σο-
φὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρησάμενον, ἐν Ἀσχιερῶσι,
Διονύσιον μέγαν.

Αἵγινα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζει σε
καὶ μετὰ πότμον· ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκε-
χείρησαι ἐν αὐτῇ· ἐκλεκτός δὲ καὶ Θεῷ μὲν προσφι-
λέστατος. Διὸ γηθοσύνης σκιρτᾷ κράζουσα· σοῦ τι-
μῶμεν πάντες, τὴν πάνσεπτον κοίμησιν, καὶ θεόμε-
θά σου, μνημόνευε σὼν δούλων.

Δόξα.

Ιδὲν ἐναργῶς Μονὴ ἡ ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγνου
σὴν αὐλὸν βίον, Ἀναφωνητρίας μὲν ἡ ἐν ὄρεσιν
ὑψηλαῖς, καὶ ἐκήρυξε τεράστια μεγάλα τὰ σὰ·
ἀνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετάστασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα
τὴν σὴν Σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόθεν, ταῖς ἐκὰὶ ἀ-
σκουμένοις.

Καὶ νῦν.

Ρύπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἀμαρτίας, ἥδη ἔρχεται
Χριστὸς καθάραι· μάγοι δὲ συνέρχονται δῶρα
φέρειν ἐκ τῆς Περσῶν, καὶ ὁρῶντες τὴν Παρθένον
προσκυνοῦσιν αὐτήν· εἰς ἣν ἀπενίζοντες κραυγάζουσι·

Χαῖρε γένους γηγενῶν Κόρη διάσωσμά· σέ ὑμνολο-
γοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι.

Καταβαοία.

Θαύματος ὑπερφουδὸς ἡ δροσοδόλος, ἐξεικόνισε κάμιος τύπον· οὐ
γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὰ πῦρ, τῆς Θεότητος Παρ-
θένου, ἣν ὑπέδου νηδύν, διὸ ἀνομνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογεῖ-
τω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ῥῳθὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης,
ὡς ὑετὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατήλθε, καὶ
ἔσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Ἄναρχος,
ἡμεγαλύνωμεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
ἀγνήν.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω, καὶ
τὸ κριτήριον Ἀγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ
με τήρησον ταῖς σαῖς, ἀγλαῖς δεήσεσι, Θεόνυμφε, ἀ-
κατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτιν μακαρίζω σε αἰεί.

Φρίττω τὸ βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμ-
μα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πράξεις αἰσχυρὰς, ἐπὶ γῆς
ἐκτελέσας, καὶ διὰ τοῦτο σοι βοῶ, πανεύσπλαγγνε
Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε ἀνάγκης, ἐξελοῦ
με καὶ διάσωσον Ἀγνή.

Ὡς φοβερά ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη, ὡς ἡ
ἀπόφασις φρικτὴ, ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη· τίς ὑ-
ποστήσεται λοιπόν; Πανάχραντε Δέσποινα, ἐλέησον
τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους, δός μοι ἁ-
φειν Ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις,
ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις ἀ-
πάσαις, καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώτισον,
ὁδηγοῦσα, πρὸς καλὰς ἐργασίας ὡς αἰτία, οὔσα πάν-
των τῶν καλῶν.

Ἄλλος. Τὴν Ζωοδόχον πηγὴν.

Κλέος Ζακύνθου σοφὲ Διονύσιε, φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ
ἐλλείπης ἀπήμονας, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην σου
ιεραῖς δεήσεσιν, ἐκ πάσης νόσου, κακώσεως καὶ βλάβ-
θης· σέ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρῆματι σὺ ἀλιεῖς ὑπακούσαντες, πληθύν ἰχθύων
εὐθὺς ἐσαγήνευσαν, καὶ ὀρώντες ἔφριξαν, πῶς
καὶ φύσις ἄλογος, τῷ σὺ ὑπεῖξε κελεύσματι διόπερ,
δοῦλον Θεοῦ σε ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμαυτὸν οἶδα χεῖρονα, καὶ γὰρ
αἰσχυρῶς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησα· ὅθεν μοι τολ-
μήσαντι, ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι Πάτερ
καὶ δίδου σαῖς πρεσβείαις, καλῶς βιωσαί, ζωῆς τὸ ὑ-
πόλοιπον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πα-
τρός ἡ Παρθένος ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νή-
πιον· οὐπερ τὴν γενέθλιον, ἡμέραν πάντες εὐζώμεθα
προθύμως, ἀξιωθῆναι ἰδεῖν, ἀγνοῖς ὄμμασι.

Ἄλλος.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον.

Εὔρακε, θαῦμα φρικτὸν ὁ Διάκονος, Δανιὴλ ἱμά-
τια, ὄμβρον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι, σοῦ πάντως

Θεόφρον. Διὸ ἐκπλαγείς Θεὸν ἐδόξαζε, τραυῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα Ἀοίδιμε.

Ισάγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήσκησας, οὐρανὸν δὲ ἔφθασας, ἔνθα παρεστηκώς σὺν Ἀγγέλοις, τῇ θείᾳ Τριάδι, ταυτὺν ἀναμέλεις τὸν τρισάγιον, ὕμνον ἀγγελικῶς, παιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα

Εφύμνιον, δέξαι κλυτὲ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνησαντος, θείας σου ἀρετὰς ἐκ βαθέων, καὶ πρέσβευε Πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν.

Πανάχραντε, Κόρη Υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν Θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδὰμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ Ἱεράρχῃ, οὗ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, πιστοὶ εὐσεβῶς, ἡμῶν σωτηρίαν ἱκέτευε.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον Χερουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάτνην χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Ζακύνθος καὶ Αἴγινα, καὶ ἡ Τροφάδων ἅπασα, ὁμήγουρις μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι, τὸν Θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα, θαυματουργίας τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένοις.

Ὁμοιον.

Αγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐφρετῶν ἀκρότατον, καὶ τῷ Θεῷ ἐνωθέντα, δοξάζει σε εἰς αἰῶνας· ὅθεν ἀγάπης ἄγαλμα, ἡ Ἐκκλησία μέλπει σε, πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει, σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' Ἀγγέλων, καὶ ἀγραυλοῦντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνησόμενον, ἐν Βηθλέμ. ὡς νήπιον, δι' οἴκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς Αἰνούς,

Ἰσθμεν εἰχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμεια.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου αἱ ἔκγονοι, ἑορτὴν πανίερην ἑορτάσοντας, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἄφθαρτον ἄστυον, εὐσεβοῦς Θεσαυρὸν, κεκτημένοι πολῦτιμον, ἐν πατρίᾳ γῇ. Διὸ ὕμνους προπέμφωμεν Κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ, πλοῦτον πολυόλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερώτατον. Διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι, αὐτῷ ἐκδοήσωμεν χαῖρε δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολῦδοξε, Διονύσιε· χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατριῶν· χαῖρε σκέπη Ὁρθοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποίμνιον, ἐπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας θείῳ πνεύματι. Διὸ ποιμένα θεάρεστον, σὲ γνούς πιστῶν σύλλογος, πανδημεὶ Αἰγινήτων, νῦν παιδρῶς ἐορτάζει σου τὸ μνημόσυνον· καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχορεύει, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Εὐτολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν Κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγάπην ἔργοις σου· καὶ γὰρ κτείναντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα· μᾶλλον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλανθρωπῶς τὰ πρὸς χρείαν, αὐτῷ παρέσχες Μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εορτὴν χαρμόσυνον, ἐορτάζει σήμερον Ζάκυνθος ὦ φιλέορτοι, Ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελοῦσα Διονυσίου, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντος· καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γείτονας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν. Τὴν μὲν, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις, οἷς κέκτηται, Σπυρίδωνα ἀνχοῦσαν τὸν πολυθαύμαστον· τὴν δὲ, ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσαν νέον Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς, καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς φάλλοντες εἰπώμεν· ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός Κύριος, τοῖς αὐτῶν ἱεσίοις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν Ὀρθοδόξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανίου βασιλείας ἀξιῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπίζέσθω ἡ φάτνη, τὸ σπήλαιον δεχέσθω· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκιά παρέ-

δράμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ κατ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται, σὺν τῇ Εὐᾷ κρίζοντες· ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά,

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ'. καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Τοιοῦτος ἡμῖν ἐπρεπεν Ἀρχιερεύς.

Ζήτηι ιγ'. Νοεμβρίου.

Ὡσαύτως καὶ Εὐαγγέλιον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα.

Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

Τὴν ἐκ ἀκολουθίαν τοῦ προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν Ἀγίων τριῶν

Παίδων, φάλλομεν τῇ ἐπαύριον,

ἡγουν τὴν ιθ'. τοῦ παρόντος μηνός.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρὸς, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρὸς, χαίροις Ἐκκλησίας, φωστήρ νέος Τρισμάκαρ, Ἀρχιερέων κλέος, ὦ Διονύσιε.

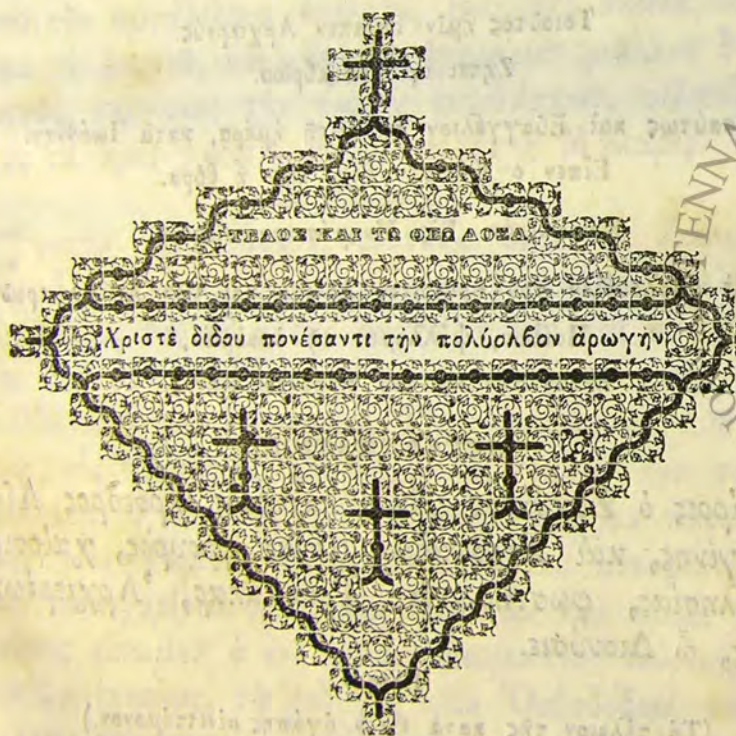
Ἔτερον.

(Τὸ τέλειον τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης αἰνιττόμενον.)

Μένων ἐν ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρον· καὶ σὸν κτείναντος ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφείσω, τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ. Διὸ Χριστῷ συγχαίρεις, νῦν Διονύσιε.

Ἑτερον.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Τρο-
φάδων, ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰ-
γίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ, ἀρχιδυτῶν ἡ δόξα, ὦ
Διονύσιε.

Χριστέ δίδου πονέσαντι τὴν πολυβολὸν ἀρωγὴν

ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ, ΚΑ' (24).

Ἡ ΑΝΑΚΟΜΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΚΑΙ Η ΤΟΥΤΟΥ ΕΚ ΣΤΡΟΦΑΔΩΝ ΕΙΣ ΖΑΚΥΝΘΟΝ ΑΦΙΞΙΣ.

Εἰς τὸ Λυχνικὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα,
ιστῶμεν σίχους ς'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πήφω, τοῦ Κυρίου ἀναβάς, θρόνῳ τῆς Αἰγίνης
οσίως, ταύτην ἐποίμανας, ἔρως δὲ ὡς ἤφατο,
τῆς ἱεράς σου ψυχῆς, ἡσυχίας ἐμάκρυνας, ἐρήμοις ἀ-
βάτοις, ἐν αἷς συγγινόμενος μόνος τῷ μόνῳ Θεῷ·
ἦρθης ἀπαθείας εἰς ὕψος, Ἄγγελος οὐράνιος οἶα, καὶ
ἄνθρωπος θεῖος Διονύσιε.

Οτε δι' ὀλκάδος τὸ σεπτὸν, ἐκ Στροφάδων Σκῆνος σὸν
ἦκε, τῇ ἐνεγκούσῃ σε, τότε τὰ συστήματα σὼν
αὐτοχθόνων ὁμοῦ, εἰς ἀκτὴν ἀφικνούμενα, προσύμφ

καρδία, τοῦτο κατησπάζοντο θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν· οἶκον δ' ἀνεγείραντες θεῖον, ἐν αὐτῷ πιστῶς ἀθροισθέντες, σὲ ὑμνολογοῦμεν Διονύσιε.

Κρείττων, Σιλῶάμ· ὁ σὸς Νὰος, ὥφθη ὅς οὐχ ἓνα κατ' ἔτος ἰᾶται ἐνδοξε, ἀλλὰ πᾶσι δείκνυται ἄκος τοῖς κάμνουσιν, ἰατρῆει πυρέσσοντας, ἐλαύνει ζοφώδη πνεύματα λυτρούμενος, τοὺς δεινῶς πάσχοντας· δίδωσι τυφλοῖς καὶ τὸ βλέπειν, ὅθεν συνελθόντες ἐν τούτῳ, Σκήνους σου ἐπάνοδον γεραίρομεν.

Δέμας, δεσμευθὲν ἀφορισμῷ, ἔλυσας γυναίου ἀρρήτως, τοῦ δὲ χειμάρρου ὁρμάς, ἔστησας εἰς ἐκπληξιν τοῦ Διακόνου σου, καὶ σεισμόν προκατήγγειλας ἀσκοῦσι· Τροφάδων, ἐξ οὗ καὶ διέσωσας, τὸν μοναχὸν θαυμαστῶς· λύων ἀνομβρίας τὴν βλάβην, ὁμβροὺς ὡς Ἡλίας παρέχεις, Ζάκυνθον φρουρεῖς ὦ Διονύσιε.

Αἶνον, τῶν Ἀγγέλων ζρατιαί, σύμφωνον βροτοῖς μετὰθέσει, σοῦ Σκήνους ἄγουσι· νῆσος Ζακυνθίων δὲ, ἀγαλλομένη βοᾷ, ἥκε νῦν ὁ προστάτης μου, προθύμῳ καρδίᾳ, δεῦτε ἀσπασώμεθα τὸν καταυγάσαντά· πόλον τῇ ἀνόδῳ τῇ θεῖᾳ, πνεύματος, καὶ γῆν τῶν θαυμαμάτων, εὐπρεπῶς κρουνοῖς περιανθήσαντα.

Νόμοι, οἱ τῆς φύσεως σαφῶς, ἤργησαν ἐν σοὶ παρὰδόξως, μείνας ἀλώβητος, ὥσπερ ὑπερβέβηκας ὄρων ἐπέκεινα, καὶ γὰρ ξένως ἐξένησας, φονέα συγγόνου, ἔργον ὅπερ ἔφριξαν, καὶ οἱ ἀσώματοι ὅθεν ὁ τῆς δόξης ταμίας, δόξῃ αἰωνίῳ βραβεύει, σὲ Ζακύνθου κλέος Διονύσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α.

Θεαρχίῳ νεύματι πάντοθεν τῶν φιλεόρτων ὁ σύλλογος ὑπὸ πολλῆς εὐλαβείας ἀγόμενος (πλ. α.) καὶ καταλαβὼν τὴν ὑπέρτιμον λάρινακα τοῦ σοῦ σκήνους, σεπτῶς καπασπάζονται. (β.) Αἱ δὲ ὑπέροχοι τῶν γηίνων ἀξίαι, σὺν λαῷ χριστοφόρῳ παραγενόμεναι (πλ. β.) τὸ πάνσεπτόν τε καὶ θαυματόεργον σκήνος γεραίρουσαι, τῷ δέει κρατούμεναι, ὑπὲρ ἐπαίνου δὲ ποιούμεναι, καὶ ὁρατῶς ἐκδοῶσι τὴν τῶν ἀσμάτων σοι μελῳδίαν· ἰδοὺ ὁ κλεινὸς Διονύσιος νῦν προβάλλεται (γ.) ἄρωμεν ὅθεν τὸν ὕμνον, καὶ ὡς ἐφικτὸν ἀνυμνήσωμεν τῆς ἱεραρχίας ἔρεισμα θεῖον (βαρ. γ.) διὰ τούτου γὰρ ἡ ἀπάντων τῶν Χριστωνύμων σωτηρία γίγνεται ὥ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν ἀκλινῶς, καὶ ἄξιον ἀπονέμειν ἐφύμνιον (δ.) τούτου γὰρ ἡ ἀφθαρσία, καταπλήττει νόας ἅπαντας. (πλ. δ.) Διὸ πανάγιε Ἱεράρχα αἰεὶ σὺν τῇ ἀσπίδι Παρθένῳ καὶ μετὰ τέλος, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύειν διατηρῆσαι ἀσινεῖς ἀπὸ πάσης δεινῆς περιστάσεως τοὺς εὐφημοῦντάς σε· τὴν γὰρ σὴν ἀντίληψιν κεκτήμεθα· (ε.) ἀκαταπαύστως γλώττη εὐσῆμῳ μακαρίζομεν.

Εἰσόδος. τὸ Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας·

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.—Ὅρα σελ. 52 καὶ 53.

Εἰς τὴν λιτὴν. Στιχ. Ἰδιόμελ. Ἦχος α.

Εξέστησαν μέροπες πάντες, ἐξέστησαν καὶ νόες οὐράνιοι ἐπὶ τῷ παρὰ σοῦ τελεσθέντι κατορθώματι· τὸν γὰρ φονικῇ ὀμότητι Κωνσταντῖνον τὸν φίλτατον ὁμαίμονα πικρῶς ἀποκτείναντα, φιλοφρόνως ἐξένισας·

καὶ πατρικῶς νουθετήσας, καὶ τὸ τούτου ἀσέβημα ἐν πνεύματι πραότητος συγχωρήσας, εἰς ἀλλοδαπὴν σὺν ἐφοδίαις ἀπέπεμψας· ὃ ὑπερφυοῦς κατορθώματος· ὅθεν καὶ ὁ μισθαποδότης Κύριος ἀφθαρσίᾳ κοσμήσας τὸ σὸν πανσέβαστον Δεῖφανον, κρήνην παντοδαπῶν ἰαμάτων κατειργάσατο, καὶ ἡμῖν ἐδωρήσατο ὄλβου ἀναφαίρετον, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ἦχος β'.

Τῷ Εὐαγγελικῷ τοῦ Σωτῆρος ἐπόμενος, παραγγέλματι τῷ διδάσκοντι, προκρίνειν τῶν ἐνεστώτων, τὰ μέλλοντα, ἥρες ἐπώμιον τὸν Τσαυρὸν τοῦ Κυρίου σου, μὴ σκεδαννύμενος ὅλως ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ στησάμενος ἐν σεαυτῷ εἰδῶλον τῆς εἰδεχθοῦς ἀμαρτίας, ἀλλὰ νεκρώσας τὰ πάθη πανημέροις νηστεαῖς, καὶ παννυχίοις τοῖς ὕμνοις, ἐπτερώθης ὁλῶς πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐννοιαν· ἀκκείθεν καταυγασθεῖς, ὡφθῆς φωστῆρ διαυγέστατος καταυγάζων τὴν ὑψηλίαν τοῖς τῶν θαυμάτων σου σελαγίσμασιν· ἐξόχως δὲ τὴν ἐνεγκουσίαν σε Ζάκυνθον· ἥτις κεκτημένη τὸ σὸν θαυματόβρυτον Δεῖφανον ὡς κόσμον πολῦτιμον, ἐκτενῶς ἱκετεύει, φυλάττειν αὐτὴν ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων πολεμίων, ταῖς πανευπροσδέκτοις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσιν ἱεροφάντορ Διονύσιε.

Ἦχος πλ. δ'.

Βαβαὶ τῶν ὑπερφυῶν τερατουργημάτων τῶν ὁσημέραι γιγνομένων παρὰ σοῦ, τῇ τοῦ τελεταρχικοῦ πνεύματος ἐνεργείᾳ Ἱερομύστα Διονύσιε· καὶ γὰρ ποτὲ σφοδρῶ κλύδωνι ναύτας περιπεσόντας, καὶ μόνης τῆς παρὰ σου βοηθείας τυχόντας, ἐπιφανεῖς ῥάστα

οὐ δέους ἐξεῖλον· καὶ ἐν ἀκαρεῖ αὐρας ἡθείας περιπνευσάσης ἠπείγοντο φθάσαι τὸν περικαλλὴ σου ναόν· καὶ περικυκλοῦντες τὴν σὴν πάντιμον λάρνακα, ὕμνους εὐχαριστηρίους σὺν πολλῷ τῷ δέει προσήγαγον λαμπρᾷ τῇ φωνῇ κηρύττοντες τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος· οὐπω γὰρ οἶδε δοξάζειν ὁ δεδοξασμένος Κύριος τοὺς εἰλικρινῶς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· ὃν μὴ παύσῃ ἱκετεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐορταζόντων τοῦ θείου σου Δεῖφανου τὴν σεβασμίαν μετάνεσιν, ὃ Ἱεραρχίας ἀγλάισμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Οἷσις Πάτερ Ἱεροφάντορ Διονύσιε, ποθήσας τὴν ὄντως φιλοσοφίαν, προσκαίρου Κόσμου τοῖς δοκοῦσι τερπνοῖς ὡς νουνεχῆς τὸ χαίρειν προσεῖρηκας· μὴ συναρπασθεῖς τὸ παράπαν ὄγκῳ γένους, μηδὲ δόξης κενῆς ὑψώματι· ἀλλ' ὅλος μετάνοις γεγονώς, καὶ τοῖς ἐρήμοις οἷα βαπτιστῆς αὐλιζόμενος, ἐλέπτυνας τὸν νοῦν πνευματικαῖς θεωρίαις· διὸ κεκαθαυμένη διανοία, καὶ ψυχῇ ἀγνωστάτῃ, Θεῷ τῷ φύσει καθαρῷ ἄγνωστος προσωμίλεις, παννυχίοις τοῖς ὕμνοις· ὅθεν θαυματουργῶν ἐπὶ σέ ὁ Δεσπότης σου, ῥοῦν ποταμοῦ πολύρυτον στήσας, ἀβρόχοις ποσὶν ὡς πάλαι Ἰσραὴλ παρὰδόξως διώδευσας, ἄγαν ἐπὶ τούτῳ ἐκπληττομένου Δανιὴλ τοῦ Διακόνου σου· καὶ ῥαχδαίου ὁμβροῦ ψεκῆς εὐλαβουμένη σε οὐδ' ὅλως καθ' ὁδόν σου κατήψατο· τεκμήριον ἀκραιφνὲς τῆς πρὸς Θεόν σοι ἐγγύτητος· ὃς καὶ τηρήσας τὸ σὸν Σκήνος μετὰ πότμου αἰλώβητον, ἐδωρήσατο τῇ Ζακυνθίῳ Ἐκκλησίᾳ ἀ-

κράδαντον ἔρεισμα· ἦν περ αἰὶ φύλαττε ἀπήμονα
ταῖς ἱεραῖς σου πρεσβείαις πάτερ ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ
Βασιλέως Παρθένε πάνσεμνε δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς
μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐ-
πέφανεν ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης φωτίσαι θέλων
οὓς ἐπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ· διὸ
Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κε-
κτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ἀρχιερέων λαμπτήρ, χαίροις Αἰγίνης ὁ ποι-
μὴν ὁ πανάριστος· Ζακύνθου χαίροις ὁ γόνος, ὁ
τιμαλφῆς καὶ τερπνός, τῶν Τροφάδων χαίροις τὸ προ-
πύργιον, ἀκέστωρ νοσούντων, καὶ τῆς πενίας ἐπάρ-
κεια, τῶν ἐν θαλάσῃ, ὁ λιμὴν ὁ ἀχείμαστος, Ἐκ-
κλησίας τε, κόσμος ὄντως καὶ ἔρειμα· ἦν περ ἐκδυ-
σωποῦμέν σε, σοφὲ Διονύσιε, τηρῆσαι βλάβης παν-
τοίας, διὰ παντὸς ἀνενόχλητον, προχέων ἐξ ὕψους,
ἐπ' αὐτῇ θείαν εἰρήνην, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Στίχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου.

Αεῦρο Αἰγινητῶν ὁ χορὸς, καὶ Ζακυνθίων εὐφημή-
σωμεν σύλλογος, συμφώνως, τῶν φιλεόρτων· οἱ μὲν
ποιμένα σεπτὸν, οἱ δὲ γόνου ὄντως ἀμφιδέξιον· καὶ
πίστει τὴν λάρνακα, τὴν προχέουσαν θαύματα, πε-
ρικυκλοῦντες, ἀρρύποροις ἐν χεῖλεσιν, ἀσπασώμεθα, τὸ
πανσέδαστον Λεῖψανον· μέγας ἀνακραυγάζοντες, ὑ-

πάρχεις Τρισήλιε, ἡ ἐνιαία Θεότης, ἡ τὸν κλεινὸν Δι-
ονύσιον, κατ' ἄμφω ἐνδόξως, ἀνυψώσασα καὶ Κόσμου,
φρουρὸν παρέχουσα.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ενδύς τετελευκῶς ὑπὸ γῆν, καὶ αὖθις ἥλιος καθά-
περ ἀνέτειλας, ἀστράπτων, τῆς ἀφθαρσίας, ταῖς
σελασφόροις βολαῖς, εὐσεβῶν χορείας Διονύσιε, ἀρ-
δεύεις δὲ ἅπαντας, τοῖς ὀχετοῖς τῶν θαυμάτων σου,
τοῖς ἀειρρύτοις κρουνοῖς οἱ προχέονται, ἐκ τοῦ Σκή-
νους σου τοῦ ἁγίου παμμέγιστε· ὅπερ κατασπαζό-
μενοι, ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ τοῦ χρωτὸς τῆς ὁμί-
χλης, τῆς τῶν παθῶν ἐκκαθάρωμεν· Θεῷ τῷ ἀφθάρ-
τῳ, ἀναπέμποντες τὸν ὕμνον, τῷ σὲ δοξάσαντι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Παυσάτωσαν σήμερον δὴ, παυσάτωσαν αἱ ληρώδεις
φληναφεῖαι ἀσόφων φιλοσόφων αἱ φάσκουσαι, σω-
ματοτρόφον πέλουσαν τὴν γῆν, καὶ σωματοφθόρον·
φροῦδα τούτων τὰ δόγματα, ἀπατηλὰ τὰ σοφίσματα·
ἰδοὺ γὰρ τὸ πανσέδαστον Σκῆνος τοῦ μάκρος πνεόν
ὁσμάς, εὐωδιάζει τοὺς προσπελάζοντας· καὶ θαύματα
βρύον, ὡς ἄλλος τῆς Ἐδὲμ ποταμός, ἀρδεύει τὴν
τετραμέρειαν· καὶ ὑπὸ χρόνου μὴ λυμαινόμενον, ἀνα-
τρέπει παραδόξως τοὺς τῆς φύσεως ὄρους· ὅπερ εὐλαβῶς
οἱ πιστοὶ ἀσπάζόμενοι, θερμῶς ἀνακραύζωμεν· ταῖς τοῦ
κλεινοῦ σου θεράποντος Διονυσίου προστασίαις Τριάς
ὑπερούσιε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλα-
βοῦσα σαρκί, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου· σὺν

ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αεὕτε πάντες ἐν ὡδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τοῦ πανιέρου λειψάνου Διονυσίου τοῦ μάκαρος, ἐπάνοδον· καὶ γὰρ οἷα φωστήρ, δύνας θεσμοῖς τοῖς φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν αὐθις τῷ Κόσμῳ, ἀγλαῶς ἐξανέτειλε· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ χορηγοῦντί σοι, διδόναι πᾶσι δαφιλῶς, θαυμάτων τὰ σελαγίσματα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε· σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης· ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῇ ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν βασιτάσασα τὸν Κτίστην σου· δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ Τόκου σου.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον

Μετὰ τὴν πρώτην Στιχολογίαν Καθίσματα

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, Ζακυνθίων τὰ στίφη, λειψάνου σου σεπτοῦ, μεταθέσει καὶ οἶκον ἐγείραντες ἐνδοξον, ἐν αὐτῷ ἀθροαζόμενοι, ὕμνοις μέλπομεν, τὴν πα-

νάγλιαν σου μνήμην, Διονύσιε, καὶ σὺν πανέντιμον Σκῆνος, πιστῶς ἀσπαζόμεθα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Φυχῆς τὸ καθαρὸν, ἐγνωκὼς ὁ Δεσπότης, ἀνήγαγε σοφὴ ἐπὶ θρόνου Αἰγίνης, ἐφ' ᾗ περιέλαμψας, ὡς πολὺφωτος ἥλιος, ἀπωθούμενος, ἀμπλακημάτων τὸν ζόφον, ἐκ τῆς ποίμνης σου, σοῖς ἀστραπαῖς ἦν καὶ ἦγες, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορώς τὸν Χριστὸν, ἀπεκύησας μόνη, τὸ θαῦμα ὑπὲρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ μήτηρ, διὸ Θεοτόκον σε, προσκυνοῦντες δοξάζομεν· σὺ γὰρ ἔτεκες, τὸν Βασιλέα πάντων, ὃν δυσώπησον τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν δευτέραν Στιχολογίαν. Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Απορρίψας νουνεχῶς, τύρβην τοῦ βίου ἀληθῶς, ἐπορεύθης ἀκλινῶς τρίβον τῶν Θεῶν ἐντολῶν, ἐν τῇ μονῇ δὲ φθάσας τῆς Ἀναφωνητρίας, διῆγες ἐν αὐτῇ ἀγγελικὴν βιωτὴν, καθάρας ὀπτικὸν ψυχῆς σου πάντιμε, ἑώρας τὰ κρυπτὰ πνεύματος χάριτι· τῷ Παγκρατίῳ θύτῃ φανερούμενος, παρέραμα ἀγνοούμενον, καὶ μετὰ πότμον, Θεῶν σου Σκῆνος, πᾶσι βρῦει ἰάματα.

Δόξα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Σήμερον Ζακυνθος, δῶρον, θεόσδοτον, τὸ θαυμαστόβρυτον Σκῆνος τοῦ μάκαρος, ἀναλαβοῦσα χαρμονῆς, ἀπείρου κατεπληρώθη· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, εὐ-

λαβὼς ἀσπασώμεθα, καὶ ἀναβοήσωμεν ὡς Τρισάγιε Κύριε, ταῖς Διουνυσίου πρεσβείαις, ῥύσαι κολάσεως τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνίας σου· ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· ποῖον σοὶ ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπ' αὐτόν, τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ ἐκθαμβούμενος· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῇ ἀσκήσει κοσμούμενος ἱερῶς, καὶ ἀγνία λαμπρόμενος καθαρῶς, ἔθυσες τῷ Κτίστη σου, προσφορὰν τὴν ἀναίμακτον, Μελχισεδέκ ὡς πάλαι, εἰς Κόσμου ἐξίλασμα· ὡς Ἱεράρχης Θεῖος σοφῇ Διονύσει· ὅθεν μετὰ πότμον, ὥσπερ ζῶν τὰς ἰάσεις, παρέχεις ἐκάστοτε τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν ἐν τῷ Θεῷ τεμένει σου· καὶ Ζάκυνθον φρουρεῖς δεινῶν ἐπιδρομῆς δυσμενῶν τε καὶ λοιμοῦ, τὴν ἐορτάζουσιν πόθῳ, σοῦ λειψάνου ἐπάνοδον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀεὖτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος Ἰησοῦ τοῦ παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρία, τοῦ Κόσμου καὶ λύτρωσις, χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἀγίας Τριάδος, Πατρός, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκλήρατον, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία μου.

χαῖρε πάνσεμνε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει Σοφίαν. Στίχ. Ἀκούσατε πάντα τὰ ἔθνη. Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τερπομένη ὡς πατρίς, Διουνυσίου τὸ Σκῆνος δέχου· ἦκε γὰρ ἐν σοὶ, καὶ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, λαμπρῶς ἐόρταζε.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Οἷσι τρισμάκαρ ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἱεράρχα Διονύσιε, αἰτησαι πρεσβείαις σου, ὁωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· καὶ τὰ ἑξῆς.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ἦ.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Οὐ ἡ ἀχροστοχίς Χαίροις χορὰς σκῆνωμα τῆς λύπης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός

Λερωματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ

διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδί-
την διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τροπάριον.

Χαῖρε κατάρης παλαιᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας
πηγή, χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, Ἄδου ἢ κατάρσεις
θανάτου ἢ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς
χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἄρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἔμφυχον, χαῖρε πα-
νάμωμε, Δαδτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον,
ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἢ ἀσυγκρίτως τῶν Χε-
ρουδιμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερφέρουσα.

Ἦρωτέρα νοερῶν δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε· χαῖ-
ρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ
παλάτιον· χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύ-
φωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμολυν-
τε· χαῖρε βλαστῷ ράβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος, δι-
αγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως· ὡς γὰρ
ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνησας.

‘Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

ᾠδὴ α. ‘Ο αὐτὸς ἦχος καὶ Εἰρμός.

Πετολμηκῶς στέφαι σοῦ Σκήνους ἄσμασι, θείαν ἐ-
πάνοδον καὶ ἄμουσος ὅλος, ὑπάρχων καὶ ἀνα-
γνος, λόγον σοφίας δώρησαι, Διονύσιε πάτερ ἐμοί τε
καὶ καθαρότητος, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Μετ’ εὐφροσύνης ὑποδέχου σήμερον, Ζακύνθου σὺλ-
λογε, ἀγλαὸν σὸν γόνον· ἡκεὶ γὰρ ἐφῆστις, τοῖς

πᾶσι τὰ χαρίσματα, διανέμων πλουσίως, εὐφορηθέν-
τες οὖν κράξωμεν· αἰνὸς σοι τρισμάκαρ Διονύσιε.

Ἀρχὴ σοφίας τὸ φοβεῖσθαι Κύριον, ὁ Σολομὼν στοι-
χειοῖ, ἦν περ νηπιόθεν, ὡς ἐνστερνισάμενος ἔξω
Κόσμου γεγέννησαι, καὶ νηστείαις σχολάζων καὶ κα-
κουχίαις κεκληρώσαι, πόλιν τὴν οὐράνιον ἐνδόξε.

Δόξα.

Ὡσπερ Ἡλίας ποταμοῦ ἐξήρανας, φορὰν ρευμάτων
σοφέ· καὶ ποσὶν ἀβρόχοις, ὠδευσας καὶ ὕδατος
φεκάς σου οὐ κατήφατο· οὕτω γὰρ καὶ ἡ φύσις ἀψύ-
χων οἶδεν αἰδεῖσθαι σου, βίον τον ισάγγελον Ὅσιε.

Καὶ νῦν.

Τεμνῆσαι ἦν εὐλογοῦσι τάγματα, τὰ ἐπουράνια, σὺν
ἔστι μοι θέμις, ἀλλὰ ὡς ὑπάρξασα ἐλέους ἢ γεν-
νήτρια· σύγγνωθί μοι Παρθένε τολμήματος καὶ πα-
ράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων μου ἄφεσιν.

Καταβασία.

Σταυρὸν χαράξας Μωϋσῆς, ἐπ’ εὐθείας ράβδῳ τὴν
Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ
ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ ταῖς ἄρμασι κοροτήσας ἤνωσεν,
ἐπ’ εὐρους διαγράψας τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χρι-
στῷ ἄτωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ. ‘Ο Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀφίδος, οὐροφυργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλη-
σίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ
σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα·
μόνε Φιλάνθρωπε.

Γσχυρώτατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε τῷχος, τῶν προσκαλουμένων σε· χαῖρε Κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρόν ἔρεισμα· χαῖρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν· χαῖρε ἡ ἀνοίξασα, πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βῆτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τοῦ Ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περιδόξε, καὶ περιάλητε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε πόλις ἔμφυχε, Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Δπειρόγαμε Μῆτερ, χαῖρε Ἀγνή Δέσποινα· χαῖρε ἡ ἀνῆρωτος χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν Γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε γῆ ἀλήθειαν, ἡ ἀνατείλασα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Λόγοις ἐπόμενος Χριστοῦ, καὶ ἵχνη τῶν προταγμάτων, ἀνιχνεύων τῶν αὐτοῦ ἀνηνέχθης, εἰς ἀκρόρειαν σοφῆς, ἀγιωσύνης ἐνθεντοι, τῆς ἀφθαρσίας στέφει, ἐστέψατο Διονύσιε.

Δέμας ἄρᾳς ἀφορισμοῦ, γυναιίου εἰς κόνιν Πάτερ, διαλύσας σαῖς δεήσεσι θείαις, καὶ τὴν πλάνην δι-
ορθῶν τῶν ἰχθυόλων ἤλεγξας, θαύματι παραδόξου, σῆς ἄγρας ὦ Διονύσιε.

Σκεῦος ὁρῶν σε ἐκλογῆς, ὁ τὰς καρδίας ἐτάζων, ἐπὶ θρόνου τῆς Αἰγίνης σὲ ἤρεν ἦν ἀρδεύσας δι-

δαχαῖς, ἐξήνθησε τὸν πέπειρον, καρπὸν ἀγιωσύνης, ἱεροφάντορ Διονύσιε.

Ωδὰς ἐπάγει σοὶ πατρίς, παννυχίου· Τρισμάκαρ, γηθομένη τεραστίῳ σου ὦν περ, ὁσημέραι δα-
φιλῶς, κατατρυφᾷ γεραίρουσα, ἐπάνοδον σοῦ Σκή-
νους τοῦ σεβασμίου πανένδοξε.

Δόξα.

Εκ φωτοδότιδος πηγῆς, τῆς ἀπροσίτου Τριάδος, φω-
τισμὸν σωτηριώδη ἐλκύσας, κατελάμπουνας σα-
φῶς ψυχῆς τὸ κάλλος ἐνδόξε, ὅθεν τὸν ζόφον Πά-
τερ, ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον.

Καὶ νῦν.

Πεπωρωμένος ὀφθαλμούς, τοὺς τῆς ψυχῆς δυσωπῶ
σε, ἀποκάθαρν τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ ἀξιώσον ἀ-
γνῶς, διάγειν Παναγία μου· καὶ γὰρ ὡς Θεοῦ Μή-
τηρ, ἰσχύεις πάντα ὅσα βούλοιο.

Καταβασία.

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ Μυστηρίου παραλαμβάνεται
τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στεί-
ρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε· ξύλον
Ταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς Αἰγίνης ποιμένα τὸν ἀληθῆ, τῶν Στροφάδων
κανόνα τὸν ἀσφαλῆ, Ζακύνθου λαμπρότατον, γό-
νον ὄντως καὶ πρύτανιν, φιλεόρτων χορεῖται, συμφώ-
νως ὑμνήσωμεν, καὶ ἐν πίστει κυκλοῦντες τὴν λάρ-
νακα ἄρομεν· ὄμματα καὶ χεῖρας, πρὸς τὸ Σκήνος

τὸ Θεῖον, ὃ περιπτυσσόμεθα, καὶ θερμῶς ἐκδοήσώμεν·
τρισμακάρε Διονύσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πό-
θῳ, σοῦ Λειψάνου ἐπάνοδον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν· τὸ Πανάγιον ὁ-
ρος τὴν φωταυγῇ, νεφέλην ὑμνήσωμεν τὴν Οὐ-
ράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐας
τὴν λύτρωσιν, τῆς Οἰκουμένης ὅλης, τὸ μέγα κειμή-
λιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ Κόσμῳ
καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο
βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσ-
κυνοῦσι, τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Ἡδὲ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Σύ μου ἰσχύς Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σύ Θε-
ός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλ-
πος μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκε-
ψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀββακούμ· σοὶ κραυ-
γάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τροπάριον.

Α'νατολὴ, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ Ἡλίου
τοῦ ἐξαναστείλαντος, πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πα-
τρός, χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε·
Παρθένε χαῖρε Μήτηρ, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε
δεδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου,
καὶ αὐλοῦ ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρράγεν, τῆς

ἀδαμιαίας, παρακοῆς τὸ χειρόγραφον· διὸ σοὶ χαῖρε
κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή καὶ
ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ
Ἀγγέλων στέφος καὶ διάδημα, διὸ ἡ Γῆ, καὶ ὁ Οὐ-
ρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμόνιον·
τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν, χαῖρε Δέσποινα Κόσμου, χαῖ-
ρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτὴ, ἣν Σολομών προδιέγραψε, κυκλουμέ-
νην, δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτός, ἡ
κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἁγιάσματος· λαδὶς ἡ θεία
χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ κλίμαξ
καὶ γέφυρα.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός

Σελήνην δὴ, ἀπείργει ἡ ἀντίφραξις Γῆς, τῆς ἀκτίνος
τοῦ Ἡλίου πάνσοφε, σὲ δὲ οὐδ' ὅλως τε ἡ ἀ-
χλὺς, ἡ τῆς ἁμαρτίας, ἐκώλυσεν ἐνοπτρίζεσθαι, τοῦ
τῆς δικαιοσύνης σελασφόρου Ἡλίου, ἀστραπαῖς Διο-
νύσιε πάντιμε.

Τῷ Δαυιδῇ, ἀμφιγνοοῦντι ὥφθης ναῶ, ἐκτός θεί-
ας, λάρνακος σου Ἀγίε, λύων τὸ νέφος τὸ τοῦ
νοός, ἐστὼς μέσῳ δύο θυτῶν σεπτῶν λευκοφόρων τε·
διὸ ἀκαταπαύστοις, ὑμνολόγει τοῖς ὕμνοις, ὡς σεπτὸν
τῆς Τριάδος κειμήλιον.

Οπου Θεός, στέργεται τὰ πάντα ῥάδια, ἀποβαίνει·
καὶ γὰρ τὸν ὁμαίμονος πικρὸν φονέα ἐκ τῆς ὁρ-
γῆς τῆς τῶν διωκόντων, ἐρρύσω ὦ Διονύσιε· ἐξέστη-
σαν ὁρῶσαι καὶ τῶν Ἀγγέλων τάξεις, σῆς ἀγάπης
τὸ ὕψος τὸ μέγιστον.

Δῆμος πιστῶν, λιτανευόντων τὸ Σκῆνός σου, ἀνομβρίας αὐχμὸς διαλύεται, χέων πλουσίως τοὺς ὑετοὺς, καὶ τῆς γῆς ἀρδεύων, τὸ πρόσωπον Διονύσιε· διό σε κηδεμόνα, καὶ φρουρὸν ἐγνωκότες, ἀκαταπαύστως σέ γεραίρομεν.

Καὶ νῦν.

Θεὸν ἐκ σοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἰκέτευε, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς ἴσον τῷ Πατρὶ, καὶ σοὶ τῇ τεκούσῃ γενόμενον ὁμοούσιον· συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, τοῖς ὑμνοῦσι σε πίστει δωρήσασθαι.

Καταβασία.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ Μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὡδὴ, ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἦνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δαίλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεφόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάριον.

Νοερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρεχε· ἵνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κρᾶζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Θς χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε, χαῖρε ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνείας, πορφυρόχρουν ἄνθος ἡδύπνοον· χαῖρε παρθενίας κοκκιοβαφές ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὁσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μῦρον ἡ βρύουσα· χαῖρε θεία κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα· χαῖρε ἡ τὸν βότρυν, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Διόδευτε πύλη, χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος· Παραδείσου πύλας, ἡ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου· χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ Γῆ χορεύει, ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα.

Τῷ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Βασκανία Βελίαρ ἄρδην ἐκτυφλούμενα τὰ σὰ Πάτερ ποίμνια, τῇ τοῦ σοῦ Λειψάνου, ἐπιθέσει, τὰ πάντα ἀνέβλεψε· παραδόξῳ τρόπῳ, ὅθεν καὶ κόρας τῆς ψυχῆς μου, φώτισον ἅς τὰ πάθη κατέμυσαν.

Κρήνην μὲν ἰαμάτων, ἐνεγκούσῃ σὸν Σκῆνος Πάτερ ὁ Κύριος, καὶ φρουρὸν καὶ ῥύστιν κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν ἀοράτων τε· ἐδεδώκει ἥνπερ, ἀβλαστὴ τήρησον ὧ μύστα, ταῖς σαῖς ἱεσίσαις Διονύσιε.

Ως φωστήρ ἐν τῷ Κόσμῳ, ὥφθης Διονύσιε λόγον ζωῆς ἔχων· καὶ νῦν ἐν ὑψίστοις, σὺν Ἀγγέλοις ἄδεις τὸν ἐπινίκιον, ἐν φωνῇ ἀλήκτω περὶ τὸν θρόνον τῆς Τριάδος, αὐγαζόμενος θείαις ἐλλάμψεσιν.

Οἱ ἀτμοὶ σῶν καμάτων, νοητῶς ὥσπερ κρίνα ἀγροῦ τοὺς ἅπαντας κατευωδιάζουσι, δι' ὧν καὶ τῷ

Θεῶ εὐηρέστησας· ὧ καὶ μετὰ πότμον συνῶν τρυφᾶς αὐτοῦ ὡς θέμις, κάλλει τῷ θεῷ Διονύσιε.

Δόξα.

Ως τὸ βάρος βαστάσας, τῆς ἡμέρας οἷα ἐργάτης δόκιμος, καὶ τὸ δεδωμένον τάλαντον αὐξήσας, ἀκήκοας, τῆς φωνῆς τῆς θείας, δεῦρο δὴ ὧ πιστέ μοι δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τὴν τοῦ Κυρίου σου.

Καὶ νῦν.

Τί σοι δῶρον προσάξω, ὑπὲρ ὧν ἐκ βρέφους ὠρεῶν εἴληφα, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, ὁ θεράπων σου τλήμων καὶ ἀναγνος; τοιγαροῦν ἐν γλώττῃ, ῥερυπωμένα ἀενάως, ἀνυμνῶ σου Παρθένε τὸ ἔλκος.

Καταβασία.

Ω τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡς δὲ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελλῶ μου τὰς θλίψεις ὅτι κακῶν, ἡ ζωὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ θέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Μ ἔμφυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος· ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγῇ, ἐρυθρᾷ ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός Βασιλεῖ πορφυρώσασα· τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ, ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Σπηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος Κόρη· Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμενον ἅγιον ὄνομα· ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Δυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτός ἡ θεοχώρητος χαῖρε· χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιον ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἐμφυχέ· παλάτιον χαῖρε Χριστοῦ· χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Υπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος· χαῖρε κοινὴ, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόσδοτος· τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ Ἀγίου. Ἀβυσσος ἀμαρτιῶν.

Θαῦμα ὥφθη ὑπὲρ νοῦν, γυναικὸς θεοσεβοῦς ἀρωνία, ἐν ἀσθενείᾳ οὐσης ἐπιθέσει δακτύλου σου· τοῦ σεπτοῦ ἐπὶ χρωτὸς, εὐλαλον ἔδειξας Ἱεράρχα, καὶ ὑγιᾶ ἀπεκατέστησας.

Δύνας νόμοις φυσικοῖς, ὑπὸ γῆν ὧ Διονύσιε Πάτερ, ἀνέτειλας ἐσαυθις ὡς ἀστήρ φαεσίμβροτος· χαρಿಸάμενος πιστοῖς Σικηνός σου πάντιμον ἐξ οὗ νέμεις, σὼν θαυμάτων τὰ σελαγίσματα.

Ανθρωπος ἁλλοδαπῆς, ἐφωράθη ἐν μονῇ τῶν τροφάδων, ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως χαλεπῶς πιεζόμενος· ὃς χριστάμενος χερσὶ Πατέρων ἐλαίῳ τῆς σῆς λυχνίας, εὐθύς ἰάθη μεγαλύνων σε.

Ρῆσιν πέλει ἀληθῶς, τὰς αἰτήσεις ἐκ Θεοῦ εἰληφέναι, παντὶ τῷ φοβουμένῳ τὴν αὐτοῦ κυριότητα.

ὁθεν ἔχων πρὸς αὐτὸν μεγίστην Πάτερ τὴν παρρησίαν, σοὺς αὐτοχθόνους περιφροῦρησον.

Δόξα.

Πυναικί θεοφιλεῖ, ἐνοικούσῃ σὺν ἀνδρὶ εἰς σὸν οἶκον, ἐπιφανεῖς κατ' ὄναρ, μὴ φοβοῦ γύναι εἴρηκας· ῥαντισάμενος δ' αὐτὸν τὸν οἶκον ὕδατι τῷ ἁγίῳ, ὥ-
κουν ἀπόδως σεισμοῦ ἀπειλῆς.

Καὶ νῦν.

Τῶσας παναληθῶς τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, τὸν ἐν μορφῇ τῇ θείᾳ καὶ Πατὴρ ἐν ἰ-
σότητι, καθορώμενον Υἱόν, τὸν ἀναλλοίωτον Θεοτόκε,
ἀνευ σπορᾶς κυοφορήσασα.

Κατοβασία.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σαυ-
ροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιε-
τύπου σαφῶς· ὁθεν τριήμερὸς ἐκδύς τὴν ὑπερκόσμι-
ον ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε· τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν Κό-
σμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθείς.

Τῶν Ζακυνθίων εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις, πανηγυρίσω-
μεν λαμπρῶς ἐορτάζοντες, ἐν ἐτησίοις ἄσμασι καὶ
ὕμνοις ἱεροῖς, πάνσεπτον ἐπάνοδον τοῦ παντίμου λει-
ψάνου, τοῦ ἐξανατείλαντος δίκην Κόσμῳ Ἡλίου, ὁ
ἀσπασθέντες κράζωμεν θερμῶς· φωστήρων χαῖρε, φω-
στήρ Διονύσιε.

Ὁ οἶκος.

Τὴν τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ φωνὴν ἐνωτισάμενος,
ἦρες ἐπ' ὤμων τὸν ταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκλινῶς ἐ-
πορεύθης τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, τοῦ ματαίου
βίου ὁδόν, ἀπορρίψας ὄγκον γένους, πραγμάτων πε-
ριουσίαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν ἡδονήθειαν· καὶ
μόνος ἐν ὄρεσιν ἐν καθαρῷ τῷ νοῦ τῷ φύσει μόνῳ
καθαρῷ Θεῷ ὁμιλῶν, ὥφθης ἀρτιφανὴς ἀστήρ καὶ
ζῶν, καὶ μετὰ πότμον ἀφθαρσία δοξάσας τὸ σὸν
πανσέβαστον Σκῆνος ὁ Κύριος, ὃ ἐν γῇ καθαρῶς ἐ-
λάτρευσας, ἐδωρήσατο τῇ σῇ πατρίδι δῶρον τιμαλ-
φέστατον, ὃ ἀσπαζόμενοι σὺν πόθῳ κράζομεν θερ-
μῶς· φωστήρων χαῖρε, φωστήρ Διονύσιε.

Εν μηνὶ Αὐγούστῳ κδ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ σεπτοῦ Λειψάνου
τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης,
καὶ ἡ τοῦτου ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐπάνοδος.

Γόνιοι δίου νῦν τυχοῦσα ἀφάρτου
Σείχ. Ζάκυνθε τέρπου γηθεσύνας οὖν κάρτα.
Εἰκάδι ἤκε δέμας ἀκασίμβροτον ἐν γῇ τετάρτῃ.

Θ ἄνθρωπος, ὅστις ἐτιμήθη περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ κτί-
σματα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ, ἀπὸ ἐκεῖ-
νο τὸ ὑπεράγιον πρωτότυπον τοῦ Θεοῦ χαρακτηρὸς, καὶ
ἐτέθη ὡς βασιλεὺς εἰς τὰ πανευφρόσυνα ἐκεῖνα ἀνάκτορα τοῦ παν-
εντίμου Παραδείσου, ἐστολίσθη λαμπρότατα μετὰ τρία ἐξαιρετά
χαρίσματα, τῆς ἀθωότητος, τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς βασιλικῆς
τιμῆς, ἅτινα διήγειρον μεγίστην πυρκαϊὰν ἐχθρας καὶ φθόνου εἰς τὸ
στήθος τοῦ Ἑωσφόρου· δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ ἄλλον ἐπὶ τοῦ θρόνου
εἰς τὸν ὅποιον ἄλλοτε αὐτὸς ἐδασίλευε· ξενοχωρεῖται στοχαζόμενος

φιλάργυροι, οὔτε ὅσοι ἔχουσι τὶ τῶν τοιούτων κληρονομοῦσι τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· διὰ τοῦτο ἄς καθαρίσωμεν τὴν συνειδήσιν μας, ἁγιασθῶμεν, διὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, καὶ ἄς ἐνωθῶμεν μετὰ τοῦ πειρητοῦ μας Θεοῦ διὰ τῆς Εὐαγγελικῆς μας πολιτείας, καὶ ἄς μιμηθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὰ Ἀγγελικὰ ἔργα, καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν κατορθώματα τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου Ἱεράρχου Διονυσίου τοῦ ἀγγελομιμήτου Ἀγίου, ὅς τις καίτοι κατήγετο ἐκ γένους εὐγενούς καὶ ἐκλάμπρου, ἐγνώρισεν ὅμως ὡς φρόνιμος, ὅτι μία εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐγένεια, ἐκείνη ἡ τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐλάμπρυνε διὰ τῆς ἀρετῆς, ὥστε ἐγένετο κατοικητήριον τῆς Τρισηλίου Θεότητος· τὰ δὲ πράγματα τοῦ ματαίου Κόσμου δηλ. τὸν πλοῦτον, τὴν κενὴν δόξαν, τὸν ὄγκον τοῦ γένους καὶ πᾶσαν ἄλλην ἡδυπάθειαν, ὡς ὑποκείμενα, κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, εἰς τὴν φθορὰν, ρίψας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κόσμου, καὶ λαβὼν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου εὐαγγελικῶς εἰς τοὺς ὤμους του, ἀπέπηγ ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος εἰς τὴν ποθεινὴν του ἡσυχίαν· ἐκεῖ δὲ πολιτευόμενος ὡς ἄλλος Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐδοξάσθη ἀπὸ τὸν δεδοξασμένον Βασιλέα τῶν ἀπάντων, καὶ εἰς τὴν γῆν μετὰ τὴν δόξαν τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Ἱεροῦ του Λειψάνου, τὸ ὅποιον βρῦει πεταμηδὸν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τὰ θαύματα, καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν μετὰ τὸν στέφανον τῆς αἰδιότητος. (Ἐκκλησ. 1.) » Εἶδον σύμπαντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ ἰδοὺ πάντα ματαιότης. » Ἄν ὅμως ἤθελεν ἀκολουθήσῃ τὴν ματαιότητα τοῦ φθαρτοῦ τούτου Κόσμου, οὐχὶ μόνον αὐτὸς δὲν ἐδοξάζετο ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἤθελεν ἀφανισθῇ τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἡχοῦ, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς φιλοῦλους καὶ φιλοκτήμονας· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀγγελικὴ ζωὴ τούτου τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου, καὶ τὸ δεδοξασμένον αὐτοῦ τέλος, καὶ τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα, ἀναγινώσκονται τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, καθ' ἣν ἡμέραν ἑορταζομεν λαμπρῶς τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας αὐτοῦ Τελευτή, ποιοῦμαι τέλος, καὶ μόνον ἐν συντόμῳ διηγοῦμαι εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, τὸ αἴτιον τῆς εἰς τὴν ὑμετέραν πατρίδα ἐλευσεως τοῦ πανσεβασμίου Λειψάνου τούτου τοῦ νεοφανοῦς Ἱεράρχου καὶ κοινοῦ ἡμῶν προστάτου καὶ βοηθοῦ, Διονυσίου τοῦ Μάκαρος.

Τῷ χιλιοστῷ ἐπτακοσιοστῷ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχοντες οἱ Ἀγαρηνοὶ πόλεμον μετὰ τοὺς Ἑνετοὺς, ἀφ' οὗ ἐλάβον τὴν Πελοπόννησον, ἀπεφάσισαν μετὰ τὴν Ἰσμηλιτικὴν τῶν εὐτολμῶν νὰ αἰχμαλωτίσωσι καὶ τὴν Κέρκυραν· ὅθεν

τὸν Ἰούνιον μῆνα, ἀπέπλευσεν ὁ Ἰσμηλιτικὸς στόλος δι' αὐτὴν. Φοβηθέντες οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τῶν Στροφάδων, μήπως κατὰ τὴν διάβασιν τοὺς κακοποιήσωσιν, ἔκρυψαν μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων, εἰς δύο σπήλαια, τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ τοῦ Ἀγίου τὸ σεβάσμιον Λειψάνον. Ἀλλὰ τότε μὲν διηλθον χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσωσι· ἐπειδὴ δὲ φθάσαντες εἰς Κέρκυραν τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ καταθλίψαντες ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας αὐτὴν δὲν ἡδυνήθησαν νὰ τὴν κυριεύσωσι, τῇ κραταίᾳ δυνάμει τοῦ θαυματοουργοῦ Σπυρίδωνος, ἔφυγον κατηρχυμένοι μετὰ μεγάλης βλάβης τῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐξῆλθεν εἰς τὰς Στροφάδας μετὰ τῶν ἀνθρώπων του, ναύαρχός τις ὀνομαζόμενος Μούστις, πλήρης βαρβαρικῆς ὀργῆς, ὅς τις εἰσελθὼν εἰς τὴν Μονήν, συνέλαβεν εὐθὺς τὸν Ἡγούμενον μετὰ τῶν Πατέρων, ἐκτὸς τεσσάρων, οἵτινες ἐκρύφθησαν εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, καὶ τοὺς ἐτυράννει ὁ ἀλιτῆριος διὰ πικροτάτων βασάνων, ὅπως τῷ ὀμολογήσωσι ποῦ εἶναι οἱ θησαυροὶ τῆς Μονῆς· ἀφοῦ δὲ ἐκείνοι, γενοχωρούμενοι ἐκ τῶν ἀνυποφόρων βασάνων, τῷ ἔδειξαν τὰ δύο σπήλαια ὅπου εἶχον κρύψει ὅλα τὰ πράγματα, τοὺς ἐθανάτωσεν ὁ θεοσυγῆς διὰ πικροῦ θανάτου, καὶ ἀνάψας ὑστερον πυρκαϊάν, κατέκαυσε τὰ σώματα τῶν αἰοιδίμων ἐκείνων Πατέρων μετὰ ἀπάνθρωπον σκληρότητα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔλαβεν ἐν τῷ πλοίῳ του μετὰ τῶν ἄλλων τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀφήσας ἀνέπαφον κατὰ θείαν οἰκονομίαν τοῦ Ἀγίου τὸ Λειψάνον, ἐκτὸς τῶν δύο χειρῶν τὰς ὁποίας, ὄντες εἰς τὸ πλοῖον τέσσαρες Χριστιανοί, ἔκοψαν δι' εὐλάβειαν καὶ τὰς ἑκαμὴν εἰς τέσσαρα μέρη δι' ἀγισσμόν των. Ἀλλ' ὕστερον, σοχάζόμενος ὁ ἀρχηγός των ὅτι ἔχουσι τινὰ ἀξίαν, τοὺς τὰ ἀφῆρτε, καὶ διερχόμενος ἀπὸ τὴν Χίον, τὰ ἐπώλησεν εἰς τὸν τότε Ἀρχιερέα αὐτῆς Ἀγαθάγγελον, καὶ ἓνα εὐλαβῆ Μοναχὸν ὀνομαζόμενον Ἀκάκιον, οἵτινες διὰ τὴν πρέπουσαν εὐλάβειαν, τὰ ἔστησαν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Στροφάδων· τὴν δὲ εἰκόνα τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπώλησεν εἰς τὴν Πάτμον· τὴν ἡγόρασεν δὲ δύο ἀδελφοὶ ἀρχόντες Πατριῶται Ἠλίας καὶ Θεόδωρος, οἵτινες ἐπεμφαν αὐτὴν εἰς τὰς Στροφάδας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τοῦ ἐκείνου ἀρχιερέως καὶ ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς Χίου, ἔκλειον ἀπαρηγόρητα. Ἐν ᾧ λοιπὸν εὐρίσκοντο εἰς τοιαύτην λύπην καὶ τελείαν ἀπελπισίαν, διότι εἶχον ἑλλειψιν πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, βλέπωσιν ἀπροσδοκῆτως, ὡς τῆς μεγάλης σου προμηθείας Θεὸς πολυεύσπλαχνε! δύο Ἑνετικὰ πλοῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ναύκληροι ὁ

Γεώργιος Κυριμβάχης καὶ ὁ Ζαχαρίας ποιησάντων λοιπὸν ῥη-
μείων τῶν ἀνθεν μοναχῶν, προσωρμίσθησαν καὶ ἐξῆλθον· ἀκού-
σαντες δὲ καὶ ἰδόντες τὴν δυσυχίαν των, πρῶτον μὲν τοὺς πα-
ρηγόρησαν φιλανθρώπως ὡς εὐσεβεῖς, εἶτα δὲ λαβόντες μετ' εὐ-
λαθείας τὸ ἅγιον Λείψανον καὶ αὐτοὺς τοὺς Πατέρας, τοὺς ἔφε-
ρον εἰς τὴν Ζάκυνθον. Τότε δὴ τότε μαθόντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀ-
γίου, ἔδραμον Ἱερεῖς καὶ μονάζοντες, πλοῦσιοι καὶ πένητες, καὶ
ἀσπασθέντες μετὰ πίστεως τὸ πανσέβιστον Λείψανον, ἔκτισαν εὐ-
θὺς περικαλλὴ ναὸν, καὶ ἔθεσαν ἐν αὐτῷ τὸ θαυματόβρυτον τοῦ
Ἱεράρχου Λείψανον, ὅπερ ἱατρεῦει ἀσθενείας παντοίας, διώκει ἀπὸ
τοὺς ἐνοχλουμένους τῆς πονηρίας τὰ Πνεύματα· σώζει καθ' ἡμέ-
ραν ἀπὸ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ σεισμοῦ τὴν ποσεινὴν του πατρίδα
Ζάκυνθον· ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ ποτίζει πλουσίως διὰ τοῦ ποταμοῦ
τῶν θαυμάτων του, τῶν εὐσεβῶν τὰ συστήματα. Αὕτη λοιπὸν ἀ-
ναγνώσται, εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου δι' οὗ
ἡμεῖς εὐτυχοῦμεν, καὶ εἰς τὴν Οὐράνιον ἡμῶν Πατρίδα ὁδηγοῦμεθα.
Ἀλλ' ὦ ἀγιώτατε Πάτερ κλεινὲ Διονύσιε, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀ-
νωφεροῦς κλίμακος τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀρετῶν σου βαθμη-
δὸν ἀνατρέχων, ἔφθασας ἀπὸ τῆς γῆς τὴν πρόσκαιρον πα-
ροικίαν, εἰς τὸ ἀκατάλυτον σκῆνωμα τῆς Θεῆς μεγαλειότητος,
καὶ διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, ἀνεπαύθης εἰς τὴν
πλατεῖαν καὶ πανευφρόσυνον κληρουχίαν τῶν ἐκλεκτῶν, μετὰ τῶν
Ἀρχιερέων τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς Ἱεράρχης ἄριστος μυσταῖς τὴν ἐγ-
κρύφιον ἡνῶσιν τῶν Μυστηρίων, ἀπὸ τὸν ἀδιεξάλειπτον ἐκείνον ὡ-
κεανὸν τῶν ἀκαταλήπτων· μετὰ τῶν ἀσκητῶν κρατεῖς τὴν πρῶ-
την εἰσὶν τῶν Οὐρανίων ἀξιωματῶν μετὰ τῶν δικαίων ἀντιτεῖς
ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς τρυφῆς, τὸ γλυκύτατον τῆς ἀθανασίας νέ-
κταρ καὶ τὸν αἰζῶνον κρατῆρα τῆς ἀμβροσίας· ἀπὸ τὴν ἀκένωτον
πεγὴν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος βλύζεις ποταμηδὸν τὰ θαύματα εἰς
τοὺς εὐσεβεῖς· καὶ τέλος ἀπὸ τὴν Τρισήλιον ἐκείνην τῆς μακαρί-
ας Τριάδος ὑπέρψωτον αἰγλὴν καταυγαζόμενος, ἀκτινοβολεῖς ὡς
ἀριπρεπέστατος ἀστὴρ τῆς ἐπιγείου Ἐκκλησίας πᾶσαν τὴν διακό-
σμησιν· ὅθεν παρακαλοῦμέν σε Ἱεράρχα Διονύσιε, γενοῦ ράβδος
δυνάμεως στηρίζων τοὺς κλονουμένους· ὁρμος ἀκύμαντος ἀναπαύ-
ων τοὺς ἐκ τρικυμίας περισωθέντας· στύλος πυρὸς ὁδηγῶν ἐκ τῆς
ἀκανθηφόρου ἐρημίας τῆς ἁμαρτίας πολλὰς ψυχὰς, εἰς τὴν πο-
λύκαρπον χώραν τῆς ἀρετῆς. Ναί, σεβασμιώτατε Πάτερ, δώξον
μακρὰν τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, ῥίξωσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν
τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν εἰς τὸν πλησίον ἀγαπήν· φύλαξον

ἐτι· καὶ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Στροφάδων, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀ-
σκοῦντας εὐλόγησον, διατηρῶν αὐτοὺς, ἐν ὁμονοίᾳ πνευματικῇ,
καὶ ἀξιώσον διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου δεήσεων ὅλους τοὺς εὐσε-
βεῖς τῆς αἰωνίου μακαριότητος· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡ-
μῶν, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρ-
χῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ ὁμοουσίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ΑΜΗΝ.

Ῥῆζ' ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι
ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλ-
λομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔφαλλον· εὐ-
λογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἄφθορος, χαῖρε Δέσποι-
να, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ· ἡ παιδοτόκος καὶ
ἀπειρόγαμος· τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον·
χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή· χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Τροπάριον.

Σιῶν πόλις ἔμφυχε, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων
Χριστοῦ· περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένη χαῖρε
Θεόνυμφε· χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς
Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωήν.

Λειμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κῆπος Θεοδλαστούργη-
τος, ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀν-
θήσασα· διὸ συμφώνως τὸ χαῖρε σοι κράζομεν· χαῖ-
ρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Τεπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρω-
σαι, ἵνα σοι χαρμοσύνης τὸ χαῖρε κράζω, χαῖ-
ρε ἀγνεῖας πηγὴ· χαῖρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος,
χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Οὗτε τὸ πνεῦμά σου Τρισμάκαρ, αἱ Οὐράνιοι πα-
ρέλαβον δυνάμεις, τῶν Ἁγίων χοροί, ἡδόμενοι
ἐξόν, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ δοξάσας τὸν σὸν μύστην.

Τρώσας τῷ βέλει ἐγκρατείας, τὸν ἀρχέλακον ἐσώ-
σω τὸ σαρκίον, ἀκηλίδωτον ὁ, ἀλώβητον τηρή-
σας, ὁ τῶν αἰώνων Κύριος, ἀγιάζει Ἐκκλησίαν.

Πόθῳ ἀπλέτῳ Ἱεράρχα, τοὺς προστρέχοντας τῷ θεί-
ῳ σου τεμένει, τῶν ἀρχύων Σατᾶν, λυτρούμε-
νος λιταῖς σου, ὧ μύστα Διονύσιε, κοινωνοὺς δεῖξον
σῆς δόξης.

Εχει μονὴ ἡ τῶν Τροφάδων, σὲ Πανάγιε ὑπασ-
πιστὴν καὶ ῥύστην, ἣν συντήρει ἀεὶ ἐφόδου τῶν
βαρβάρων, σεισμοῦ, αὐχμοῦ, καὶ πάσης τε, προσ-
βολῆς τῶν ἐναντίων.

Δόξα.

Νῆσον Παμμάκαρ αὐτοχθόνων, σκέπε θείαις ἀντι-
βολῶ πρεσβείαις, χορηγῶν τοῖς αὐτῇ οἰκοῦναι τὴν
εἰρήνην, ἐξ ὕψους καὶ κακίας τε, εἰλωτείας ῥῦσαι
πάντας.

Καὶ νῦν.

Φύσις ἡ βρότειος ὑψώθη, ὡς γεννήσασα τὸν πάν-
των Βασιλέα, ὃν δυσώπει ἀεὶ, ὧ Δέσποινα Παρ-
θένε, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, τοῦ πιστῶς σὲ προσ-
κυνοῦντος.

Καταβασία.

Εκκοσον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς ἐ-
κλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας Θεοστύ-

γοῦς· ὅμως τρεῖς παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θη-
ριώδης· οὐ πῦρ βρόμεον, ἀλλ' ἀντηχοῦντι ὁρροσκό-
λῳ Πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔφαλλον· ὁ ὑπερύμνη-
τος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥῆ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργ-
γὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα
Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς ὄροσον μεταποιήσαντα· καὶ
ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζῶν παρέχον, Πνεῦμα πανά-
γιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Ιεσσαὶ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα· χαῖρε
ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα, ἄνθος Χριστὸν ὡραῖον·
χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον· χαῖρε Θεοῦ ὄρος,
ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων κηρύκησε πρὸ τῶν
αἰώνων.

Σιδηρᾶ σου ράβδῳ, κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλα-
κτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυομένους θῆρας, τὰ πε-
ρικυκλοῦντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσόβει πά-
θη, θεινῶς με πολιορκοῦντα· ἵνα τὸ χαῖρε σοι Παρ-
θένε κράζω.

Θεραϊώτης ὄλη, τὸν ὡραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοῦς
ἀνθρώπων, Χριστὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὡ-
ραία· διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες· χαῖρε
Θεοτόκε, Ἀγνή κεχαριτωμένη· χαῖρε τῆς κτίσεως
ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὁ εἶδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννητορ
χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαίος λίθος· χαῖρε

θεοδόχε ἀνθρακοφόρε λαβίς· χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἀγ-
γέλων ἀγιωτέρα· χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ Ἀγίου. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Τάλαντον σοί, αὐξήσας Ἱεράρχα, ἐνωτίσθης, εὐδο-
λε γένοιτό σοι καὶ εὐφροσύνως εἰσελθε Πανάγιε·
εἰς τὴν θυμηδίαν, Κυρίου σου καὶ δόξαν.

Κορεσθέντες θαυμάτων σου Τρισμάκαρ, οἷς περ
βρούει Θεὸν σοι Σκῆνος ὁσημέραι, εὐχαριστίοις
ὑμνοῖς σὲ γεραίρομεν, Θεῖε ἀρχιθύτα, Ἀρχιερέων
κλέος.

Ἄξιαι Πάτερ, λαοῦ σου τὰς αἰτήσεις, καὶ παράσχου
πάντα πρὸς σωτηρίαν· καὶ γὰρ ἐκτήσω φίλην ἐκ
νεότητος, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, ἀγάπην τὴν γνησίαν.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάζω εἰς αἰῶνας, σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεύ-
ματι κορυφάζων, ὦ Τριάς ἁγία διαφύλαξον, ἅ-
τομον αἰσχρὸν με, καὶ οἰκτρὸν σου δοῦλον, πυρὸς
τοῦ αἰωνίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε κούφη, νεφέλη χαῖρε πύλη, δι' ἧς μόνος, δι-
ῆλθε Θεὸς Λόγος· χαῖρε ἡ κλίμαξ πάντας ἡ με-
τάγουσα, ἐν ἐπουρανίοις, θαλάμοις ὦ Παρθένε.

Καταβασία.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργ-
γόν Πατέρα Θεόν, ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάδαντα
Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς ὁρόσον μεταποιήσαντα, καὶ
ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανά-
γιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Εφρίξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
τάβασιν, ὅπως ὁ ὑψιστος ἐκὼν κατήλθε μέχρι
καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος
ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ με-
γαλύνομεν.

Τροπάριον.

Ἰδοὺ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν αἰμακάρι-
στον, ὡς προεφήτευσας, θεογεννητορ ἐκ Θεοῦ Πνεύ-
ματος, καὶ ὡς τεκοῦσα τὴν χαράν, τὸ χαῖρε βοῶ-
σι σοι· χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν
μέλι βρύουσα.

ᾠρῶσας Δέσποινα ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ
τὸ ὀλίσθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὕας τὴν λύ-
πην, εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς,
τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι· χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖ-
ρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαῖρε σοὶ βοᾶν· ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰ-
δώς, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη Θεογεννή-
τρια· χαῖρε παράδεις τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρει-
θρος ἀθανασίας πηγή· χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέ-
ουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερῷ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πό-
θος πανύμνητε, καὶ ἐκδιάζει με· χαῖρε σοι κρά-
ζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνιε λιμὴν·
χαῖρε ἡ ποντίσασα τὸν νοητὸν Φαραῶν, γλυκυτάτη
ἀδιάβρατος, θάλασσα.

Σεισμοῦ τὴν τῶν Στροφάδων θείαν Μοῆν, ὑποση-
ναι φθορὰν προκατήγγειλας σὺ μαθητῇ, εὐλαβεῖ
κατ' ὄναρ, τὸν δὲ δεινῶς, μονότροπον διέσωσας ἐκ
τοῦ ὑφορρόφου πύργου Σοφῆ, πεσόντα ἀρρώγῳ περ,
ἐπικαλούμενόν σε, ὦ Ἱεράρχα Διονύσιε.

Εξέστη ὁ Παγκράτιος Ἱερεὺς, ὁπηνίκα αὐτῷ διεσά-
φησας τοῦ μυστικοῦ, ἄρτου λειτουργοῦντι πτώ-
σιν ἐν γῇ· ὃν πνεύματι πραότητος, ἤλεγξας τὰ Θεῖα
σέβειν καλῶς· λαβὼν δὲ τὴν συγγνώμην, ἀγάμενος
ἀπῆλθε, ψυχῆς σου Πάτερ τὴν λαμπρότητα.

Οὐκ ἔχει ἀνυμῆσαι Πάτερ ὡς δεῖ, καὶ ῥητόρων
γλωττία ἢ εὐλαλος σὰς ἀρετάς· ὥφθης γὰρ ἐν ὕ-
λῃ αὐλῶς ζῶν, διὸ καὶ ἡ ὑπέρθεος δύναμις ἐστέψατο
θεῖκῶς· τῷ στέφει ἀφθαρσίας, καὶ κείνῳ τῶν θαυμά-
των, ὡς ἀληθῆ αὐτῆς θεράποντα.

Ιδοὺ σοι προσκομίζομεν τὰς ὁδὰς, πανδημεῖ τῶν
χαρίτων, ὧν ἕνεκεν διηνεκῶς, τοὺς πάντας βρά-
βεύεις ἐκ τῶν πηγῶν, Λειψάνου σου πανένδοξε, τῶν
ἐξ ἀκενῶτων καὶ γὰρ σαφῶς, τοῦ Πνεύματος ἡ χά-
ρις, ἐν τούτῳ σκηνοῦμένη ἐμπλεων δόξης κατειργά-
σατο.

Δόξα.

Ω μύστα τῶν ἀρρήτων καὶ ὑπουργέ, ἀναπτὰς εἰς
τὸν θρόνον τὸν ἄστεκτον μνείαν ποιοῦ, ὑπὲρ τῶν
τιμώντων σε εὐλαβῶς, καὶ μοῦ τουτὶ τὸ πόνημα, θέ-
ξαι ὡς ἐδέξατο εὐμενῶς, Χριστὸς μου λεπτὰ χήρας,
παρέχων μοι συγγνώμην, ἀμαρτημάτων ἱκεσίαις σου.

Τίμιον διάδημα τῶν εὐσεβῶν, βασιλέων ὑπάρχουσα
Δέσποινα· τὸν εὐσεβῆ ἄνακτα Ἑλλάδος κράτυνον
δὴ, νίκας αὐτῷ δωρούμενος κατὰ τῶν ἀθέων Ἀγα-
ρηνῶν· τὰ τρόπαια ἐκ σοῦ γὰρ, ἐγείρεται, καὶ ἄρδην,
οἱ δυσμενεῖς καταδυσθίζονται.

Καταβασία.

Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλα-
στήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωη-
φόρον ἐν γῇ πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑ-
ψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σέ μεγαλύνομεν.

Ος διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος
θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς
γὰρ προμήτορος ἡ παγγενῆς, κατὰρα διαλέλυται, τῷ
βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἣν πᾶσαι αἱ δυνά-
μεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αιγίνης τὸν ὑπέρτατον, ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ
τῆς Μοῆς τῶν Στροφάδων, προπύργιον καὶ κα-
νόνα· Ζακύνθου τὸν ὑπέρτιμον γόνον φρουρὸν καὶ
πρύτανιν, τὸν θεῖον Διονύσιον, ἀνευφημήσωμεν ὕ-
μνοις, τῶν φιλεόρτων χορεῖαι.

Ἄλλον. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Αἱ τάξεις τῶν Ἱερέων, καὶ ἀσκουμένων τὰ στίφη,
καὶ χριστωνύμων χορεῖαι, προσέλθετε τῷ τεμέ-
νει, Διονυσίου καὶ πίστει, ἀσπάσασθε Θεῖον Σκῆνος.

Θεοτοκίον.

Ος γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ
χαρά· Χριστιανῶν ἡ προστάτις Παρθένε μήτηρ

Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασι-
νων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν εἰχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Αἰγινητῶν αἱ χορεῖται, καὶ Ζακυνθίων πληθὺς, ἅμα
Πατέρων στίφη τοῦ σεμνείου Στροφάδων, συμ-
φώνως ἀθροισθέντες ὡδαῖς Ἱεραῖς, τὴν μετάρθρην μέλ-
ψωμεν, σοῦ πανιέρου Λειψάνου ἀρτιφανὲς ἀστὴρ θεῖς
Διονύσιε.

Χαῖρε καὶ σκίρτα αἰσίως, πατρίς μοι Ζάκυνθος,
χαρὰ ἀνεκλαλήτῃ· καὶ γὰρ ἦρθης εἰς ὕψος, οὐ-
ράνιον πλουτοῦσα σοῦ γόνου λαμπροῦ, θαυματόβρυ-
τον Λεῖψανον, Διονυσίου τοῦ Θεοῦ δι' οὗ τῶν δει-
νῶν, καθ' ἐκάστην ἐκλυτρούμεθα.

Ως τῇ οὐσίᾳ ὑπάρχων διπλοῦς τῷ πνεύματι, τὸν
Οὐρανὸν εὐφραίνεις, τὴν δὲ γῆν ἀγιαζεις, τῷ
Θείῳ σου Λεῖψάνῳ, ὃ εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ ἀσπάζόμενοι,
ῥῶσιν κατ' ἄμφω λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὦ Ἱεράρ-
χα Διονύσιε.

Αβρυνομένη ἐκφράζει Κερκύρα Ζάκυνθος, καὶ τῇ
Κεφαλληνίᾳ ταῖς λαχούσαις Λειψάνων, τῇ μὲν
τοῦ Γερασίμου ἀρτιφανοῦς, τῇ δὲ Θεοῦ Σπυριδωνος·
ἐμὸν ἐστὶ τὸ κλέος γόνος μου γὰρ, ἦν ὁ μύσης Δι-
ονύσιος.

Δόξα. Ἦχος πλάγ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων κροτήσωμεν ἑόρ-
τια καὶ σκιρτήσωμεν εὐφραϊνόμενοι τῇ τοῦ Λει-
ψάνου μεταθέσει τοῦ μυστιπόλου Πατρός· Ἱερεῖς καὶ

ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸ πανσέβαστον Σκλη-
νος ἀράμενοι, τὴν πόλιν περιέλθωμεν, καὶ δέει πολ-
λῷ κατασπαζόμενοι ἐν εὐσήμεν γλώττῃ, πνευματικῶς
ἀνευφημήσωμεν· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ
Ἀρχιποίμενος σεμνότατον Ποιμένα, ὁμοφρόνως ἀνυ-
μνήσωμεν· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρὸν, οἱ ἐν συμφο-
ραῖς τὴν παραμυθίαν, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην,
οἱ ἐνδεεῖς τὸν πορισμὸν, οἱ Ἱερεῖς τὸν ποιμένα, οἱ
μονότροποι τὴν βακτηρίαν, οἱ πλείοντες τὸν κυβερ-
νήτην, οἱ πάντες τὸν πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενον πάν-
σεπτον Ἱεράρχην ἐγκωμιάζοντες πιστῶς εἰπώμεν· πα-
νάγιε Διονύσιε πάρεσο μέσῳ ἡμῶν τῶν σὲ ἐπικαλου-
μένων, καὶ φρούρει σὴν Ζάκυνθον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων· προκύψασα γὰρ
ἄνωθεν ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐ-
λογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Βασι-
λεῖς καὶ Ἱερεῖς συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν βασιλίδα
κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις βασιλέα τέξασαν τοὺς θανά-
του κρατουμένους πρὶν, ἀπολύσαι φιλανθρώπως εὐδο-
κήσαντα· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ
ποιμένος ὑπέραγγον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσω-
μεν· τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγὴν· τὴν φωτοφόρον νε-
φέλην· τὴν τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα· τὴν ἐμψυχόν
τε κιβωτόν· τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότης θρόνον·
τὴν μανναδόχον χρυσεάν στάμνον· τὴν κεκλεισμέ-
νην τοῦ Λόγου πύλιν· τὴν πάντων Χριστιανῶν τὸ
καταφύγιον, ἁσμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες οὕτως
εἰπώμεν· παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξιώσον τοὺς ταπει-

νοὺς ἡμᾶς τῆς Οὐρανῶν βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ὡδὴ γ'· καὶ ς'. Ὁ Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ.

Χαίροις σελασφόρε Θεῖε φωστῆρ, ὁ φωτί σου στίλβων τὸν ὀρίζοντα εὐσεβῶν· χαίροις ὁ σοῦ Σκηνούς θαύμασι καταρδεύων, τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν ὧ Διονύσιε.

Εἰ δὲ βούλει, ψάλλε καὶ τί ἐκ τῶν ἐπομένων, χάριν εὐλαθείας προστεθέντων.

Ανακομισθέντος Σκηνούς τοῦ σοῦ, εἰς Ζάκυνθον Πάτερ, διασῶται ἄγαν λαμπρῶς, ὕμνησαν καὶ πόθῳ ἀσπασθέντες ἐδόων, ἐλθὼν ἡμᾶς συντήρει ὧ Διονύσιε.

Πρῆρέων σύλλογος ἱερὸς, καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος Ζακύνθων περιδεῶς, τὸ πάνσεπτον Σκηνὸς ἀσπασώμεθα ὅπως, ταῖς τούτου ἱεσσίαις, ρυσθῶμεν θλίψεων.

Λοιμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ ἐπιδρομῆς, τῶν Βαρβάρων μάχης ἐμφυλίου καὶ τῆς σεισμοῦ, ἀπειλῆς σὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐλυτρώσω, ὅθεν σὲ εὐφημοῦμεν ὧ Διονύσιε.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΩ ΔΟΞΙΑ.

Ἐγκώμια

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ θαυματουργόν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ, ΕΝ ΤΗ ΑΡΧῇ ΤΗΣ ΑΓΡΙΠΠΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΜΝΗΜΗΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΛΙΤΑΙΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

ΓΑΒΙΣ Α'.

Μακαρίζομέν σε ἐκ βαθέων ψυχῆς, ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θεῖαν σου ταφήν.

Μακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανῶς, Σκηνὸς σου τὸ Θεῖον ἀλώβητον, ἐξ οὗ χέονται, ἰάσεων πηγαί.

Ἡ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Αναβὰς εἰς πόλον, μετὰ πότμον σοφὲ, Πνεύματι σκιρτᾷς σὺν τοῖς Πνεύμασι, σὺ Λειψάνῳ δὲ ῥωννύεις τοῖς ἐν γῇ.

Βέλη τοῦ Βελίार, ἀπαμβλύνας στερρῶς, παννυχίοις προσευχαῖς Διονύσιε, ἔστησας τὸ τρόπαιον κατ' αὐτοῦ.

Γῆς τὴν δόξαν ἀφείς, ὡς ψευδῇ νουνεχῶς, εὐκλειαν οὐράνιον ἔλαβες, Διονύσιε χειρὶ τῇ ζωαρχικῇ.

Δεσμευθὲν τὸ δέμας, ταλαιπώρου ἀνδρὸς, τῷ δεσμῷ ἀφορισμοῦ τοῦτο ἔλυσας, ὧ τοῦ θαύματος εὐχῇ σου τῇ δραστηκῇ.

Ε'κπλαγείς εώρα ἐν ἀβρόχοις ποσὶ, διαβάντα σέ πο-
τάμια ρεύματα, Διονύσιε διάκονος Δανιήλ.

Ζακυνθίων πληθὺς, σὴ τεμένει πιστῶς, ἀθροισθέντες
Διονύσιε ὕμνους σοι, χαριστηρίους προσφέρομεν
καὶ ᾠδὰς.

Η'ρθης εἰς τὸ ὕψος, ἀπαθείας Σοφῆς, ἐπὶ γῆς βεβι-
ωκὼς οἷα ἄλλος, διὰ τοῦτο ἐξήνθησας ψαλμικῶς.

Θύτη Παγκρατίῳ, φανεροῖς τὸ κρυπτόν ὑπὸ λήθης
παρ' αὐτοῦ ἀγνοούμενον, ὅνπερ ἐνουθέτησας πα-
τρικῶς.

Ιεράρχην θεῖον, καὶ ποιμένα καλόν, ἐγνωκυῖα Ἐκ-
κλησίᾳ Αἰγίνης σε, Διονύσιε γεραίρει ἁσματικῶς.

Κασιγνήτου μύστα, τὸν φονέα λαδῶν, ἐν μυχαῖς
ὧ τῆς ἀγάπης κατέκρυψας, πέμψας ἐφοδίους εἰς
ἀλλοδαπήν.

Λαίλαπος ἐρρύσω, καὶ θαλάσσης βυθοῦ, Διονύσιε
πλωτῆρας καλούμενος· φθάνεις γὰρ θξύτατα
πανταχοῦ.

Μὲν σὴ κελεύσει ἐπομένη πληθὺς, τῶν ἰχθύων
ἰχθυοβόλων εἰς πίστωσιν, ἐζωγρήθη ὡς Χριστῷ
ἐν Γεννησαρέτ.

Νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, θαψιλῶς νάματα θεῖα, ἅτινα
ἐκ Σκήνους σου Ἄγιε, βλύζεις ὡς ἐκ κρήνης
ζωοποιοῦ.

Ξενωθείς πατρίδος, καὶ σεμνείους διδούς, σεαυτὸν
τὴν γῆν πράξαν κεκλήρωσαι, σὺν Ἀγγέλοις τὸν
Τρισάγιον μελωδῶν.

Θ'μβρους τῇ τροφάδων, σεβασμῷ μονῇ, ἐπιρραί-
νεις ἐν αὐχμοῦ τὸ σὸν Λεῖψανον, λιτανεύοντες οἱ
ἀσκούμενοι εὐλαδῶς.

Παραδόξως Πάτερ, ἐπὶ σοὶ ἐνεργῶν, ὁ Δεσπότης σου
γυναιίου διέλυσας οἰκτρὸν δέμας, τοῦ δεινοῦ ἀ-
φορισμοῦ.

Ραίνεις Ἱεράρχα, ἀενάως πιστοῖς, ἐκ τοῦ ὕψους πάντα
τὰ καταθύμια, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν εὐλαδῶς.

Σκῆνος Ἱεράρχου, Ζακυνθίων χοροὶ, ἔχοντες πορείαν
εἰς τὴν οὐράνιον, ὁδηγοῦμεθα ἀπταιστως δι' αὐτοῦ.

Τύμβου σου τῇ κόνει, εὐλαδῶς οἱ πιστοὶ, χρώμενοι
λυτροῦνται παντοδαπῶν, νοσημάτων Διονύσιε σοφέ.

Υ'δρας ἀθείας, ἔκκοφον διαμπᾶξ, κεφαλὰς τὰς ἱ-
σοδόλους Πανεύφημε, τῇ ῥομφαίᾳ τῇ τοῦ
Πνεύματος αἰτῶ.

Φρυκτωρεῖς τὸν κόσμον, τερασίους φρικτοῖς, ὧ ἀσὴρ νε-
οφανῆς Διονύσιε, τὴν δὲ Ζακυνθον φυλάττεις ἀσινῇ.

Χαίρει νῦν ἁσμένως, σὴ Πατρίς καὶ τερπνῶς, ἄγει
ἐορτὴν πανυπέρλαμπρον, μεταθέσει Σκήνους
σου τοῦ σεπτοῦ.

Ψάλλε μοι ψαλμικῶς, πατρίς τις ἐκεῖνος, δίκαιος ὅς
φοῖνιξ ἐξήνθησε; Διονύσιος τυγχάνει ὁ ἐμός.

Ω'φθης ἐν πατράσι, καλλονὴ καὶ σεπτῆς Ἐκκλησίας
Ἱεράρχα κειμήλιον, Διονύσιε καὶ κλέος τῶν
εὐσεβῶν.

Δόξα.

Προσκυνῶ Πατέρα, ἀνυμνῶ τὸν Υἱόν, σέβω καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν οὐσίᾳ καὶ Θεότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν.

Η βεβαία ἐλπίς, εὐσεβῶν καὶ χαρὰ, σὺ ὑπάρχεις Παναγία Θεόνημφε, ὡς τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα τῶν γηγενῶν. Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφὴν.

ΣΤΑΣΙΣ Β'. Πρὸς τὸ Ἄξιον ἐστίν.

Ἄξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν Ποιμένα πανάρισον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνου τε καὶ φρουρόν.

Ἄξιον ἐστὶ, Διονύσιον ὑμνολογῆσαι, τὸν ἐν γῇ αὐλῶς βιώσαντα, καὶ σὺν τοῖς αὐλοῖς σκιρτῶντα νυνί.

Η ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Απασα πληθὺς, αὐτοχθόνων σου ὦ Ἱεράρχα, λάρνακα κυκλοῦντες δέει πολλῶ, ἀσπαζόμεθα σὸν Σκῆνος τὸ ἱερόν.

Βλέμματι ναοῦ, βλοσυρῶ θύτην δῆτα καθ' ὕπαρ, ἔξω τὸν Μεθόδιον ἔπεμψας, ραζώνην τε διορθούμενος τὴν αὐτοῦ.

Γέρας ἐκ Θεοῦ, εἰληφῶς τῶν σῶν καμάτων Πάτερ, βρύεις ἐκ σοῦ σκήνους Θεῖα ἰάματα, Διονύσιε ἰώμενος τοὺς πιστοὺς.

Δῶρον ὁ Θεὸς, τιμαλφέςατον δέδωκε Ζακύνθῳ, λείψανόν σου θεῖον Πανάγιε, δι' οὗ ἐκλυτροῦται παντὸς θλιβεροῦ.

Ελυσας σαφῶς, σοῦ δακτύλου Πάτερ ἐπιθέσει, ἀφωνίαν Ἀγγέλας σοι συγγενοὺς, καὶ ἀποπληξίαν ὦ θαῦμα φρικτόν!

Ζῶσιν ἐν Χριστῷ, εἰς αἰῶνα τῶν Ἀγίων τάξεις, ὅθεν Διονύσιε θεῖε σαῖς εὐχαῖς, σύναψον αὐταῖς δυσωπῶ ἡμᾶς.

Ηκυνθε, λαμπρῶς εὐφραίνου τῷ πνεύματι καὶ γὰρ ἀνεδείχθης περιφανής.

Θάλασσα Σοφῆ, δεδίττεται σε καὶ στοιχεῖα· οἶδε γὰρ καὶ ἄψυχα ἄκρως πείθεσθαι, Διονύσιε κελεύσματι τῷ σῷ.

Ιθυνας καλῶς, εἰς οὐράνιον τρίβον σὴν ποίμνην, ὅθεν μακαρίας φωνῆς ἀκήκοας, δεῦρο εἰς τὴν δόξαν μου δοῦλε πιστέ.

Κλίνην σου σοφῆ, πορφυρόστρωτον ἔξωθεν εἶχες, ἐνδοθεν δὲ λίθους περιτραχεῖς, ἐφ' οἷς ἐκαθεύδου Πάτερ ἀσκητικῶς.

Μέγα ἀληθῶς, Διονύσιε πέλει σὸν κλέος, τέκνον τοιγαροῦν δέδωκας χάριεν, αἰνησάσῃ γυναικὶ πανευλαδί.

Νέμεις τοῖς πιστῶς, προσαιτοῦσι τὰς ἐντεύξεις Μάκαρ· κάτοπτρον ἀγάπης γὰρ ὦφθης σαφῶς, Διονύσιε καὶ τύπος τῶν ἀρετῶν.

Ξένος γεγωνῶς, ἀγχιστῶν Πάτερ καὶ τῆς πατρίδος, οὐρχανοπολίτης νῦν ὦφθης συνών, Διονύσιε Θεῷ τῷ τερατουργῷ.

Οῖρους τῆς ζωῆς, ἐν μονῇ τῆς Ἀναφωνητρίας, ἐκτελέσας ἀπέπτης τῷ Πνεύματι, εἰς παστάδα πρωτοτόκων χαρμονικῶς.

Πάσης προσβολῆς, ἐναντίας πονηρῶν πνευμάτων, ῥῦσαι τὴν ἐνεγκοῦσάν σου Διονύσιε, ἥτις σέ δοξάζει ἀσματικῶς.

Ρύστης μοι γενού, Διονύσιε σαῖς ἱεσείαις, ἵνα ἀπορρίψας αἷσχος τὸ δύσμορφον, περιβάλλωμαι χιτῶνα τὸν φωτεινόν.

Σῶζε πειρασμῶν, ἀνενόχλητον μονὴν τροφᾶδων, πάντας ἐν αὐτῇ ἀσκουμένους δέ, διατήρησον ἐν ὁμονοίᾳ πνευματικῇ.

Τεῖχος ἀρραγές, νῆσος σὲ σχοῦσα τῶν Ζακυνθίων, οὐ πτοεῖται δυσμενῶν τὴν ἐπήρειαν, Διονύσιε ἀλλ' ἄγει πάνυ ἀσφαλῶς.

Υδωρ ζωηρόν, νηπιόθεν ἐκροφήσας Πάτερ, ἀνθρακας παθῶν ἄρδην κατέσβεσας, καὶ ἐπήγασας κρουνοὺς ζωποιοῦς.

Φῶς νῦν θεωρῶν, τὸ ἀκάματον, τριτῆς μονάδος, τὴν ἀχλὺν ψυχῆς μου πρεσβεῖσαις σου, καταλάμπρυνον σελασφόροις σου βολαῖς.

Χαῖρέ μοι λαμπρὲ, Διονύσιε πατέρων κλέος, χαῖρε Ζακυνθίων τὸ καύχημα, εὐσεβῶν ὁ φύλαξ, καὶ χαρὰ ἡ ἐμή.

Ψάλλων ἀπαυσι, σὺν Ἀγγέλοις τῷ ἀσέκτῳ θρόνῳ, ὕμνον τὸν Τρισάγιον ἐν χαρᾷ Διονύσιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν.

Ωκησας σκηναῖς, Διονύσιε ταῖς τῶν Μακάρων, ἐν αἷς ἐνοικῆσαι δὴ πάντας ἡμᾶς, ἱεσείαις σου αἰτοῦμεν ταῖς δρασικαῖς.

Δόξα.

Αῴκτιστε Τριάς, ἐνιαία μοι Κυριαρχία, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου Θεαῖς δεήσεσι, τῆς γεέννης ῥῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Κλίμαξ Ἰακώβ, χαῖρε Δέσποινα δι' ἧς εἰς ὕψος, γένος τῶν βροτῶν ἀνυψώθημεν, διὰ τοῦτο προσκυνούμεν σε εὐσεβῶς. Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αῴξιον ἐστὶ μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνον τε καὶ φρουρόν.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'. Πρὸς τὸ Αἰ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχιεπίσκοπον.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Ζακύνθου τὸν προστάτην.

Η ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Αῴω πρωτοτόκων, ὕμνεῖ σε Ἐκκλησία, κάτω δὲ Ζακυνθίων.

Βήματι γηίνῳ, ἀγνώως ἔθνες κτίστη, νῦν δὲ ἐπουρανίῳ.

Γῆ μὲν σου κατέχει, τὸ σκῆνος Οὐρανὸς δὲ, σὸν πνεῦμα Ἱεράρχα.

Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ἡγαγόν σε μύστα, εἰς θρόνον τὸν τῆς δόξης.

Εᾗδεξας τῷ θύτῃ, Δανιὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὴν πρὸς Χριστοῦ δοθεῖσαν.

Ζηλώσας τοὺς Ἀγγέλους, ἐπάτησας τὴν πτέρναν, Σατᾶν ἐν τῷ σεμνείῳ.

Η λαίλαψ τῆς θαλάσσης, σὸν νεῦμα αἰσθημένη, ἐτράπη εἰς γαλήνην.

Θήρας αίμοδόρους, ποιμαντικῇ σου ῥάβδῳ, διώξον τῆς σῆς μάνδρας.

Ιλέωσον τὸν **Κ**τίστην, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς ἔχων παρρησίαν.

Κῦμα ἐμφυλίου, πολέμου ἐνεγκούσης, στόρευσον **Ι**-εράρχα.

Λύει ἀνομβρίαν, τὸ Λείψανόν σου μάκαρ, παρὸν τοῖς εὐσεβέσι.

Μερίδι σωζομένων, ποίησον γραφθῆναι, καὶ ἐκδυσωπῶσε.

Νέφος ἀμαρτίας, διώξον ψυχῆς μου, κάλλος ἰδεῖν τὸ Θεῖον.

Ξένος ὡς βιώσας, ξеноπρεπῶς ὁ **Κ**τίστης, ἀφθάρτισε σὸν Σκῆνος.

Ομβρους οὐρανίους, ῥάνον εἰς ἀκάρπους, καρδίας ἡμετέρας.

Πῶς σὲ ἀνυμνήσω, ὃν ἀρρήτῳ δόξῃ, ἔστεψεν ὁ Παντάναξ;

Ρήματι καρδίαν, σῶμα δὲ τῷ ἄρτῳ, ἔτρεφες σοῦ ποιμνίου.

Σῶμά σου τὸ Θεῖον, πλουτοῦσα Ἐκκλησία, γάννυται Ζακυνθίῳ.

Τυφλοὺς σὺ δαιμονῶντας, χωλοὺς καὶ νόσον πάσαν, ἰᾶσαι ὁσημέραι.

Υπὸ πολλοῦ τοῦ πόθου, τολμήσας ἐπαινέτης, γενέσθαι σύγγνωθί μοι.

Φαιδρὸς, ὃν τὸ πνεῦμα, ὀρίζοντα δὴ στίλβον τοῦ Χριστωνύμων γένους.

Χάριν σοι κατ' ἄμφω, ὁμολογοῦντες μύστα, ὑμνοῦμεν εὐχαρίστως.

Ψάλλομεν συμφώνως, ᾠδὰς σοι Ἱεράρχα τὰς εὐχαριστηρίους.

Ωφθης ἐκμαγεῖον, κανὼν γνώμων καὶ τύπος, Πάτερ ἁγιωσύνης. Δόξα.

Τρισάγιε Θεέ μου, συντήρησον τὸν **Κ**όσμον, πρεσβείαις Ἱεράρχου. Καὶ νῦν.

Σαρμονῇ τῶν νόων, καὶ βροτῶν Παρθένε, δός μοι πταισμάτων λύσιν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Δι' γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν Ἀρχιζύτην.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ.

Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, διδάξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ μερόπων χορεῖαι, ἐκπλαγεῖσαι βοᾶσι, τοῦ θανάτου τὴν φθορὰν Διονύσιος εἶλε· καὶ γὰρ ἀληθῶς ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησε, καὶ σὺν τοῖς Ἀγίοις Θεῷ νῦν παρίσταται.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε.

Τὶ δακρύεις, εὐσεβῶν συστήματα, τελευτῆς σοῦ Ἱεράρχου; οὐρανόθεν τῶν Ἀγγέλων τάγματα, προς-

εφθέγγετο τοῖς Ζακυνθίοις, ἴδετε ὑμεῖς αὐτόν τε καὶ ἤσθητε· οἷα ζῶν νῦν γὰρ ὁράται τῇ λάρνακι.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε.

Λίαν πιστῶς, ἐπὶ ὧμων ἔλαβε Διονύσιος Ταυρὸν Κυρίου, καὶ παλαιστραν Μοναστῶν κατέλαβε, καὶ ἤρε κατὰ τῶν παθῶν, τρόπαιον τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου τῇ πανοπλίᾳ ῥωννύμενος.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε.

Μυροθήκη, σοῦ Σκήνους, ὑπὲρ νάρδον καὶ μύρον Διονύσιε κατευωδιάζει· Ἀγγελοι γὰρ πρὸς αὐτὸ λειτουργοῦσι· τί οὖν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; οὐ νέκυς δὴ, ἀλλὰ ζῶν ἡμῖν δεικνυται.

Δόξα.

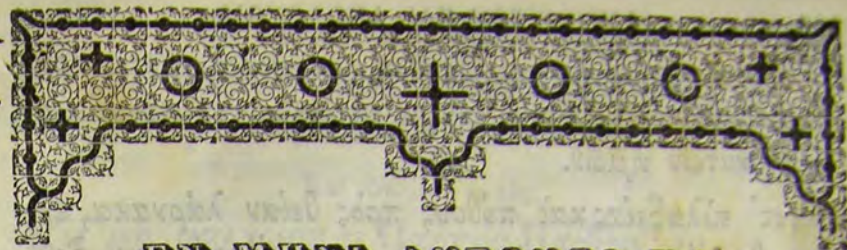
Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν σύνθρονον Λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, προελθὼν ἐκ τοῦ φύντος, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κράζωμεν, τὸ Ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος εἰ τρίψωτε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότῃν Γαστρί σου, Παναγία Παρθένε, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου, συλλαβοῦσα ἀρρήτως, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἴθυνον πρὸς εὐκλειαν· ἔχεις γὰρ τότε θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι.

ΤΟ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΘΕΩ

ΧΑΡΙΣ.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ ΚΑ΄.

ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚ ΤΡΟΦΑΔΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

ΤΟΥΤΟΥ ΑΦΙΞΙΝ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ,

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος ᾠ.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Σήμερον νῆσος Ζακύνθου, ἐπιτελεῖ παμφραῆ, πα- νήγυριν αἰσίως, ἐπὶ τῇ μεταθέσει, τοῦ θείου σου Λειψάνου θησαυρὸν γὰρ, ἐναπήλαυσεν ἄστυλόν, ὃ Διονύσιε Μάκαρ διὸ αὐτὴν, αἰεὶ φρούρει σαῖς δεήσεσι.

Δίς.

Οἱ ἱερεῖς τὸν Ποιμένα, οἱ ὀρφανοὶ τὸν τροφόν, αἰχ- μάλωτοι τὸν ῥύστην, οἱ πτωχοὶ τὸν προστάτην,

οἱ πάντες τὸν ἐν ἅπασι βοηθόν, ἐπαπολαύσαντες κρά-
ξωμεν, μὴ ἐπιλάβου ὦ Ἄγιε ἐκτενῶς, τοῦ προσδεύειν
ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Δίς.

Μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, πρὸς θείαν λάρνακα, ἐν-
θα τὸ σκῆνος κεῖται, τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου, δεῦ-
τε νῦν προθύμως πάντες πιστοὶ, προσεγγίσωμεν κρά-
ζοντες, ῥῶσιν ψυχῶν καὶ σωμάτων δίδου ἡμῖν, σαῖς
εὐχαῖς ὦ Διονύσιε.

Μὴ κατηφείας καὶ λύπης, βέλει κεντήσει σε, ὦ Μο-
νὴ τῶν Στροφάδων· καὶ γὰρ εἰ καὶ τῆς μάνδρας,
τῆς σῆς μακρὰν ἀπέστη σωματικῶς ὁ σεπτὸς Διο-
νύσιος, ἀλλ' οὖν οὐ λήξει προσδεύων ὑπὲρ τε σοῦ καὶ
πατρίδος αὐτοῦ πάντοτε.

Διὰ τοὺς πόνους ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα, ἅπερ ἐν
βίῳ Μάκαρ, ἀπετέλεσας ὄντως, ἔχει τὸ σὸν πνεῦ-
μα ὁ Οὐρανός, σὺν Ἀγγέλοις τιμώμενον, τὸ δὲ πανίερρον
Σκῆνος ὧδε ἡ γῆ πλημμυροῦν θαυμάτων πέλαγος.

Γνηλατῶν μὲν γενναίως, τῶν πάλαι ἔφθασας, τὰς
ἀρετὰς καὶ πόνους, ὡς σοφός ἐκζηλώσας· ὅθεν καὶ
ἀξίως παρὰ Θεοῦ, τὰ βραβεῖα ἀπέειληφας, συνηριθμή-
θης σὺν τούτοις εἰς Οὐρανόν, βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε ἅπας ὁ τῶν ἱερέων χορὸς, καὶ τῶν πιστῶν φι-
λεόρτων ὁ σύλλογος, μετ' εὐλαβείας ἀπαντήσωμεν
πρὸς τὸν νεόγερτον Θεὸν ναὸν τοῦ ἐν Ἱεράρχαις πα-
τρός, καὶ τὸ αὐτοῦ πανσεβασμιον λείψανον, μετ' αἰ-
δοῦς ἀσπασώμεθα, καὶ ἀράμενοι τοῦτο περὶ τὴν πό-
λιν διέλθωμεν, ῥῶδ' αἰς καὶ λιτὰς τῷ Κυρίῳ προσφέροντες,

ὅπως ταῖς τούτου δεήσεσι, παντὸς κινδύνου ῥυσθῆιμεν,
καὶ τῆς Οὐρανῶν βασιλείας ἀξιοθῆιμεν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυ-
μνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως
ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ
σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει
Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡ-
μᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυά-
δι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε
σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδός, τὸ Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα. Ὅρα σελ. ~~22~~ καὶ ~~23~~.

Εἰς τὴν Αἰτὴν Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Πνευματικοῖς ἄσμασι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχην
πάντες ἀνευφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τοῦ ἐχθροῦ
μεθοδείας, ἐν τῷ βιοῦσθαι ὡς ἀράχνην πάσας διεισ-
κέδασε, καὶ τῷ Χριστῷ προσκολληθεὶς, τὰ ἐν τῷ Εὐ-
αγγελίῳ ὡς ἀληθῶς Ποιμὴν, πράττων καὶ λέγων ἐ-
τύγγανεν· ὅθεν καὶ μετὰ πότμον, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ
Λείψανον τοῖς πιστοῖς παρέχει τὰς ἰάσεις καὶ χάριν
ἄφθονον.

Ἦχος β'.

Τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ καὶ πρόεδρον Αἰγίνης,
τὸν ἄξιον Ποιμένα, καὶ λειτουργὸν Κυρίου, ἀξιο-
χρέως οἱ πιστοὶ τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, τὴν ὑπέρλαμ-
προν ἀνάμνησιν πανηγυρίζοντες αὐτοῦ· εὐλαβῶς καὶ
αἰσίως πιστῶς προσείπομεν αὐτῷ· ἱεράρχα Κυρίου,

τοὺς ἐκτελοῦντάς σου σεπτῶς Διονύσιε Μάκαρ, τὴν σὴν ἁγίαν ἑορτὴν, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν δέ-
όμενος, τοῦ δωρίσασθα λύσιν πταισμάτων τῶν σῶν
ὑμνωδῶν, τῶν σὲ ὑμνολογούντων, καὶ σοῦ τὴν ἁγί-
αν καὶ σεπτὴν μετέθεσιν εὐφημούντων, συγχώρησιν
παρὰ Θεοῦ λαβεῖν, ὡς παρρῆσίαν πάντοτε ἔχων πρὸς
αὐτόν, ἱκετεύων μὴ παύσῃ.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν πνεύματι, αἱ τῶν πιστῶν χο-
ρεῖαι, καὶ ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία παιδρυνομένη ἐπὶ τῇ
μεταθέσει τοῦ τιμίου λειψάνου σου Διονύσιε ἱεράρχα,
βοᾷ λέγουσα· μὴ ἐλλείπης ἐποπτεύειν οὐρανόθεν ἡ-
μᾶς, τοὺς τὴν λαμπράν σου ἐπάνοδον ἐπιτελοῦντας
παιδρῶς.

Ἦχος πλ. α'.

Πανήγυριν παιδρὰν ἐκτελέσωμεν ὧ φιλέορτοι, ἐπὶ τῇ
μεταθέσει τοῦ πανσέπτου σώματος Διονυσίου τοῦ
μάκαρος, καὶ κυκλοῦντες τὴν ἁγίαν αὐτοῦ λάρνακα,
οὕτω θερμῶς ἐκδοήσωμεν· ὧ ἱεράρχα Διονύσιε, μὴ
διαλείπης τοὺς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὡς τὰ πολλὰ κιν-
δυνεύοντας, φυλαχθῆναι ἀτρώτους, διὰ τῶν σῶν ἁ-
γίων πρεσβειῶν καὶ δεήσεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες ὧ φιλέορτοι, ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις κα-
ταστέφωμεν, Διονύσιον Αἰγίνης πρόεδρον, Ζακύν-
θου δὲ βλάστημα τὸ πανθαύμαστον, καὶ Στροφάδων
φρουρὸν τὸν ἀκοίμητον· καὶ γὰρ ἀγγελικὴν οὗτος
διαγωγὴν βιώσας ἀκατάπαυστον ὕμνον τῷ Θεῷ προ-
σευήνοχε, καὶ ὑπεράνω πάσης ἀρετῆς γεγονώς, νῦν

συνάυλιζεται ἁσωμάτοις ἐν Οὐρανῷ· τὸ δὲ πανσέβα-
στοῦ αὐτοῦ καὶ θαυματόδρυτον λείψανον, ἐν ταῖς κλι-
ποις ἡ αὐτοῦ πατρὶς κατέχουσα, γάννυται δεχομένη
ἀεννάως τὰς αὐτοῦ παραδόξους τερατουργίας, καὶ
ἀδιαλείπτως αὐτὸν ἱκετεύει, μὴ διαλείπης πρεσβεύειν
τῷ Κυρίῳ φυλάττειν αὐτὴν ἄτρωτον.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλα-
βοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὼν ἱ-
κετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορη-
γοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν
ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Μετὰ δὲ τὸ εἰπεῖν τὰς Εὐχὰς εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ
ψάλλοντες τὰ παρόντα.

Εἰς τὸν Στίχον, ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρουσι τῶν Ἀγγέλων χοροί, Ἱεραρχῶν τε καὶ Ἀ-
γίων τὰ πνεύματα, τυχόντες αὐτοῖς συνεῖναι, ἐν
αἰδίῳ ζωῇ, πνεύματός σου ὄντως Διονύσιε, σκιρτᾷ δὲ
καὶ ὄημος τῶν Ζακυνθίων τρισόλβιε, ἀπολαυόντες, τοῦ
πανσέπτου σου σώματος, αἰεὶ βλύζοντος, ποταμούς τῶν
ιάσεων· ὅθεν σοὶ ἐορτάζομεν, τιμίαν πανήγυριν μετ'
εὐλαβείας καὶ πόθου, καὶ ἐτησίως βοῶμέν σοι, Θεό-
θεν πλουσίως, δωρηθῆναι ἡμῖν ῥῶσιν αἰεὶ ἱκέτευε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ.

Μναίαν ἐπιτελοῦμεν πιστῶς, πάντες ἡμεῖς τῆς ἱερᾶς
καταθέσεως, τοῦ θεοῦ σου νῦν Λειψάνου, καὶ εἰ-
σερχόμεθα δὴ, πρὸς ναόν σου Μάκαρ εὐφραινόμενοι,

αὐτὸ κατασπάσασθαι, καὶ σεπτῶς περιπτύξασθαι, ὅντων
χαρίτων, καὶ θαυμάτων τὸ πέλαιος, ὅπως τύχωμεν
δι' αὐτοῦ τῆς ἀφέσεως, μέμνησο τῶν τιμώντων σου
τὴν μνήμην τὴν ἐνδοξὸν καὶ προσκυνούντων ἐν πί-
στει τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀνα-
βλύζεις τοῖς αἰτοῦσιν εὐρωστίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱεροὶς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίρει καὶ ἐπαγάζεται νῦν, τῶν ἱερέων μοναχῶν τε
ὁ σύλλογος, καὶ ἅπας τῆς δε τῆς νήσου, ὁ εὐλα-
βῆς τε λαὸς, ὡς ἐκ ταύτης μάκαρ, σὲ βλαστήσαντα,
καρπὸν ἀγιώτατον ὧ σοφὲ Διονύσιε, δόξαν σὲ ἔχειν
εἰς αἰεὶ τε καύχημα, καὶ ἀντίληψιν, τῶν δεινῶν καὶ
τῶν θλίψεων· ὅθεν ὧ ἱερώτατε, μὴ παύσῃ πρὸς Κύ-
ριον, λιτὰς ποιῆσθαι τοὺς πάντας, σοὺς συμπολίτας
λυτρώσασθαι, βαρβάρων τε λύμης, πάσης ἄλλης τ' ἐ-
ναντίας δεινῆς κακώσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ σοῦ λειψάνου ἐκ Στροφάδων κομισθέντος, τίς
τῶν πιστῶν εὐφροσύνης ἀπείρου οὐκ ἐνεπλήσθη καὶ
χαρᾶς, ὡς πάντες σοῦ τοῦ κοινοῦ προστάτου, καὶ τῆς
νήσου ταύτης ἀπολαβόντες τοῦ φύλακος· διὸ νῦν χεῖ-
ρας πρὸς σὲ καὶ ὄμματα αἶροντες, οὕτω βοῶμεν καὶ
λέγομεν, ὧ ἱεράρχα Διονύσιε, γίνου βοηθὸς τοῖς τὴν
ἱεράν σοι ἐπιτελοῦσι μετάθεσιν, τῶν λυπηρῶν καὶ δεινῶν.
ἀπαλλάττεσθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλα-
βοῦσα σαρκί, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν
ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορη-

γοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν
ἱκεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.
Τὸ Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, τὸ Τρισάγιον, Ὁπισθεῖς.
Ἀπολυτίκιον, ἦχος α'.

Δεῦτε πάντες ἐγκωμίων καταστέψωμεν ἄσμασι, τὴν
τοῦ πανιέρου λειψάνου, Διονυσίου τοῦ Μάκαρος
μετάθεσιν καὶ γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἡξίωται μεγίστων δω-
ρεῶν, τοῖς αἰτοῦσι τοῦ βραβεύειν, ἰατρείας ψυχῶν καὶ
σωμάτων τε· ὅθεν δόξαν προσοίσωμεν Θεῷ, καὶ ὕμνον
ἀναπέμψωμεν, τῷ ἡμῖν δεδωκότι, φρουρὸν αὐτὸν τε
καὶ πρύτανιν.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι.
Ἦ συνήθης εὐλογία τῶν ἁγίων, καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου δις
καὶ τῆς Θεοτόκου ἁπάς.

Μετά τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν οἱ γαστρί.

Τὰ ἡδέα τοῦ βίου καταλιπὼν, γένος πλοῦτον πα-
τρίδα καὶ τὰ λοιπὰ, τὸν ὄντως οὐράνιον, θησαυρὸν
ἐπεπόθησας, καὶ τῷ Χριστῷ προθύμως, σοφὲ ἡκολού-
θησας, τῶν ἀρετῶν τοὺς στόχους, δρεπόμενος ἄριστα.
Ὅθεν ἀξιωθεὶς χαρισμάτων ἐνθέων, τελεῖν τὰ παρά-
δοξα, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, ἱεράρχα Διονύσιε· πρέ-
σβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δω-
ρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῃ σὴν ἁγίαν ἐπάνοδον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς Οἰκουμένης ὅλης τὸ μέγα κειμήλιον. Ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφρονες, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ, πρέσβευε τῷ σὺ Ὑῖῳ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον Τόκον σου.

Μετὰ τὴν 6'. στιχολογίαν. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πληθὺς τῶν μοναχῶν, συναθροίσθητε ἅμα, πρὸς ἄγιον ναόν, ἡμετέρου Ποιμένος, δεήσεις προσφέροντες καὶ λιτὰς μετὰ πίστεως, ἵνα λάβωμεν τῶν αἰτημάτων τὴν χάριν, θείων ἔνεκα, ἱκεσιῶν Ἱεράρχου, Διονυσίου τοῦ μακάρος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτῆμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνώσασα, πηγὴν ἀνέδειξε πολλῶν χαρίτων σε, πλουσίως βλύζουσιν σοφὴ, τέρατα καὶ σημεῖα· ὅθεν καὶ τοῖς κάμνουσι βοηθεῖς νῦν ἐκάστοτε, πίστει ἐκζητοῦσι τε σὴν βοή-

θεῖαν ἄμαχον, σὺν τούτοις ἡμῶν ἱλασμὸν νέμοις θεόσοφε ἡμῶν Προστάτα.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέροχον τὸ τῆς ἀγνίας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγαῖς ἐβόα σοι Θεοτόκε, ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπ' αὐτόν; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι διό ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβιβμοὶ, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου.

Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πάσα ἡνοή. τὸ ἱθαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Υποδέχου ἡ πατέρις, Διονυσίου τε ἱεράρχου σκῆνος τὸ σεπτόν, καὶ ἐόρταζε σεπτῶς τὴν τούτου ἐπάνοδον.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Τὸ ἱδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

Οἷς τρισμάκαρ, ἀγιώτατε πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ μαθητῆς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, ἱεράρχα Διονύσιε, αἶτησε πρεσβείαις σου δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ ἱερεὺς, Σῶτον ὁ Θεὸς τὸ λαόν σου καὶ τὰ ἔθνη. Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς 4'. ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε τερατουργοῦσα.

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγή, χαῖρε ζωῆς μήτηρ, ἄδου ἡ καθαίρεσις, θανάτου ἡ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις τῆς λύπης χαρᾶς χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἄρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον, χαῖρε πανάμωμε, δαδιτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον, χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως τῶν Χερουβιμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερφέρουσα.

Ἰερωτέρα νοερῶν δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμύλωντε, χαῖρε βλαστῶ ράβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος διαγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ὡδὴ α΄.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νόος τὸ χαῦνον, καὶ τὸ γλώττης ἄμουσον, ἴδε καὶ δώρησαι, ὦ ἱερὲ πάτερ, χάριν τε καὶ σύνεσιν, ἐμοὶ τῷ ἀδαήμονι ὅπως νῦν ἐξισχύσω τὴν σεβασμίαν ἐπάνοδον, ἄσαι τοῦ πανσέπτου λειψάνου σου.

Ἰσὺν τὴν χάριν, ἐκ Θεοῦ ἀπείληφας τῷ χρυσορρήμονι, ἐκ Στροφάδων ὅτε, σκῆνος ἐκομίσαντο, ἐνθάδε σοῦ τὸ ἅγιον ἱερεῖς γὰρ καὶ ἅπας τῶν ὀρθοδόξων ὁ σύλλογος, ἔσπευδον θερμῶς ἀπαντῆσαί σοι.

Κόσμου ἡδέα, βίου τε προσπάθειαν καὶ πᾶσαν ἄλ- λην τρυφήν, σκύβαλα ἡγήσω, Μάκαρ προαιρούμενος, τὴν ἀληθῆ τερπνότητα ὅθεν ἐν κοινοβίοις δίκην ἀσάρκου κατόκησας, προσευχαῖς αἰὲ ἀσχολούμενος.

Δόξα.

Οὕτως ἐδείχθης, στύλος παρμακάριστε, ὑπομονῆς καρτερός, τὸν φονέα ὅτε, διαχειρισάμενον, τὸν σὸν ἡδὺν συναίμονα, ἐναπέκρυψας θεία, φιλοστοργία νικόμενος, καὶ σὺν ἐφοδίοις ἀπέλυσας.

Καὶ νῦν.

Ηθεῖα κλίμαξ Ἰακώβ καὶ γέφυρα ἡ ἀπὸ γῆς πρὸς Θεόν, ἀνθρώπων τὸ γένος, Παρθένε ἀνάγουσα, τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ με, ἐκ τῶν τοῦ ἄδου κευθμώνων ἐξάρπασον καὶ ἀνάγαγε, πρὸς ζωὴν ἀμείνονα δέομαι.

Καταβασία.

Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς Φαραὼ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν ἐπ' εὐρους διαγράφας, τὸ ἀήτητον δόπλον διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ΄.

Ὁ Εἰρμός. Οὐρανίας ἀψίδος ὁροφυργέ.

Ἰσχυρώτατον ὄπλον χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις, χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε τείχος, τῶν προσκαλουμένων σε χαῖρε τοῦ κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρόν ἔρεισμα, χαῖρε τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας ἡ ἐπανάκλησις, δι-

ἧς ἀπέλαβον τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν, χαῖρε ἡ ἀνοίξα-
σα πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τοῦ
ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περίδοξε, καὶ πυριλάλητε τοῦ
βασιλέως καθέδρα, χαῖρε πόλις ἔμψυχε, Χριστοῦ τοῦ
ζῶντος Θεοῦ.

Απειρόγαμε μήτερ, χαῖρε ἀγνή Δέσποινα, χαῖρε ἡ
ἀνῆρωτος χώρα, καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα,
τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε γῆ ἀλήθειαν ἡ ἀνα-
τείλασα.

Ἄλλος τοῦ Ἀγίου, ἦχος δ' αὐτός.

Ὁ στερεώσας καταρχὰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐν συνέσει.

Λαίλαψ κατέλαβε δεινὴ, βιωτικῶν συμπτωμάτων
συνωθοῦσα, καὶ ταράττουσα σρόδρα, καὶ εἰς βάθος
ἀπειλεῖ, βυθίσαι ἡμᾶς Ἄγιε, ἀλλὰ λιμένι θείῳ σαῖς προ-
σευχαῖς ἐγκαθόρμισον.

Αγγέλων ὥφθη μιμητὴς, αὐλῶς ὡς βιωτεύσας ἐπὶ
γῆς καὶ μετὰ πότμον διόπερ, χάριν εἴληψε σοφῆς
σῶμά σου τὸ πανίερρον, ισόρροπον ταῖς πάλαι, νέμειν
πιστοῖς τὰ χαρίσματα.

Οτε ἠθέλησας ἐλθεῖν, εἰς ἄστν συν διακόνῳ ἐκ μο-
νῆς σου τῆς Ἀναφωνητρίας, τότε οὐ μόνον ὑετός,
οὐδόλως σου καθήψατο, ἀλλὰ καὶ ῥοὺν πλημμύρη, πο-
σὶν ἀβρόχοις διώδευσας.

Δόξα.

Υπερυψώθη μοι ὁ νοῦς, τῇ τῶν παθῶν καταιγίδι,
ἀλλ' ὡς τάχος, διασκεδάσας ταύτην, σαῖς δεήσε-
σι σοφῆς, καὶ θείῳ καταλάμπρυνον, φωτί με τοῦ βα-
δίζειν τρίβους εὐθείας ἐκάστοτε.

Νομίμων ἀνευθεν σεμνή, τῆς φύσεως τὸν Δεσπότην,
ὡς κηδόνησε τεκοῦσα τοῦ νόμου τῆς κατάρτας τὴν
ἡμῶν, φύσιν ἐρρύσω ὅθεν σε εὐλογημένη κόρη, ἐν εὐ-
λογίαις γεραίρομεν.

Καταβασία.

Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται τῷ βλαστῷ
γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στείρευούσῃ δὲ πρώτῃ Ἐκκλησίᾳ νῦν
ἐξήνησε ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι.

Χαῖρε Αἴγινα τέρπου, ὅτι ἡξίωσαι προεδρίας τιμίου
Διονυσίου παπρὸς, καὶ Σροφάδων τε Μονῇ ἄμφω
Ζακύνθῳ τῇ κλεινῇ· ἡ μὲν προστάτου ἰσχυροῦ, ἡ δὲ
πολίτου ἀληθοῦς, πρεσβεύσατε αὐτῷ δοῦναι, ταῖς ἐορ-
τάζουσι πόθῳ ἀγιασμόν τε καὶ νόσων ἱασιν.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον, χαῖρε ἔμψυχε
βάτε καὶ ἀκατάρλεκτε, χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν
κόσμον γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰ-
ώνιον ζωὴν χαῖρε ἀκήρατε κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦ-
σα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδὴ θ'.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

Ανατολή τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ ἡλίου τοῦ
ἐξανανείλαντος πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ πατρὸς χαῖρ-
ε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε, Παρθένε χαῖρε μήτε-
ρ, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου
καὶ αὐλοῦ ἀνθρακος ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγὲν, τῆς

Ἀδαμιαίας παρακοῆς τὸ χειρόγραφον, διό σοι χαί-
ρε κράζω δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη χαρὰ καὶ τρυφή καὶ ἀ-
πώλυσαι.

Σὺ τῶν βροτῶν δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ
Ἀγγέλων στέφος καὶ διάδημα διό ἡ γῆ καὶ ὁ οὐ-
ρανός, μίαν Ἐκκλησίαν στησάμενοι παναρμόνιον, τὸ
χαῖρε σοὶ βοῶμεν χαῖρε Δέσποινα κόσμου, χαῖρε πάν-
των ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίμη σεπτὴ ἦν Σολομών προδιέγραψε, κυκλουμέ-
νην δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένη ἡ κιβωτός,
ἡ κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος, λαβὴς ἡ Θεία
χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ κλίμαξ
καὶ γέφυρα.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ιδοὺ πρὸς σέ πάντες οἱ νόσω κρατούμενοι, λαρνακός
σου, ἱεραῖς προσψύσσει, πόθῳ καὶ πίστει εἰλικρινεῖ,
ἀφικνοῦνται μάκαρ, ἀπολαβεῖν τῶν ἰάσεων, σὺ δὲ ὡς
συμπαθὴς τε καὶ θερμὸς ἀντιλήπτωρ, πᾶσι ῥῶσιν βρα-
βεύεις ἐκάστοτε.

Εσχέ ποτὲ νῆσος Αἰγίνης σέ πρόεδρον, ἀλλὰ ταύτην
παρητήσω Ἄγιε, τὴν ἡρεμίαν ἐπιποθῶν, καὶ ἡ-
συχον βίον, ὡς ταπεινόφρων καὶ μέτριος, διό πρὸς σὴν
πατρίδα, καὶ Μοῖνῃ τῶν Στροφάδων, ἀφικνήσω Θεῷ
συγγινόμενος.

Δόξα.

Ρᾶον παντὶ τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον, τὰς αἰτή-
σεις παρ' αὐτοῦ κομίσασθαι, τῇ προσευχῇ οἷα ὡς
ποιμὴν, γύναιον ἡνίκα, δεσμῷ τὸ ζῆν ἐναπέλιπε, δει-

νόθῳ ἀφορισμοῦ τε, καὶ εἰς κόνιν ἐν τάχει, θερμότητι
δεήσει μετέβαλε.

Καὶ νῦν.

Ομοιωθεὶς, τοῖς ἐπὶ γῆς ὁ οὐράνιος, οὐρανίους τού-
τους ἀπειργάσατο καὶ πεπονθὼς φύσει παθητῇ,
Θείας ἀπαθείας τὴν μέθεξιν ἐδωρήσατο, τὴν τοῦτον οὖν
τεκοῦσαν ἀπειρόγαμον Κόρην, Θεοτόκον εἰδότες δοξά-
ζομεν.

Καταβασία.

Εἰσακείκοι Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατανόησα τὰ
ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

Ὡδὴ ἐ. ὁ Εἰρμός

Ἵνα τί με ἀπώτω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς.

Νοερὰν σατραπίαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγ-
κα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου
πάρεχε, ἵνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κρά-
ζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Ως χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε, χαῖρε ὑ-
πέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνίας, πορφυρόχροον ἄνθος
ἡδύπνοον, χαῖρε παρθενίας, κοκκοβαφὲς ἐρυθρὸν ῥόδον,
καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὁσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μῦρον ἡ
βρύουσα, χαῖρε Θεία κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀ-
ναβλύζουσα, χαῖρε ἡ τὸν βότρυ, τὸν τῆς ζωῆς καρ-
ποῦ ποιοῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Αδιόδευτε πύλη, χαῖρε ἡν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύρι-
ος, Παραδείσου πύλας ἡ ἀνοίξασα, χαῖρε τῷ τό-
κῳ σου χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανὸς καὶ γῆ χα-
ρεύει, ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Εἴδει μὲν εἰς πατρίδα, ἐνεγκοῦσάν σε πάτερ ἐπανακάμψασθαι, φίλην καὶ γνησίαν, καὶ καλῶς θρεφάμενην αἰρῆναι, μετὰ πότμον ἧς περ, φρουρὸς ὑπάρχεις διασώζων, ταύτην σαῖς ἰκεσίαις ἀλώζητον.

Ωκοδόμησας πάτερ, ἀρετῶν ὑποδάθραν πύργον μέτεωρον, δι' οὗ καὶ ἀνέπτῃς, πρὸς αὐτὸ τῶν καλῶν τὸ ἀκρότατον, καὶ τὸν ὄντως ὄντα, φύσει Θεὸν ὁρῶν ὡς Θεμία, ἀπολαύεις αὐτοῦ τῆς Θεώσεως.

Δόξα.

Σήμερον σῆς πατρίδος, δῆμος ἅπας γάνυται μνεῖαν ποιοῦμενος, τῆς ἀφίξεώς σου, χαρμοσύνῃς πανήγυριν ἔντιμον, ἐκτελῶν σοι πίστει, καὶ εἰς ναὸν τὸν σὸν Θεόφρον, εἰσιὼν τὰς ψυχὰς ἀπονέμει σε.

Καὶ νῦν

Ρήσεσι σῶν χειλέων, πάντα γινε ἐπόμενοι σε μακαρίζομεν· μετὰ σοῦ γὰρ ὄντως, μεγαλεῖα ποιήσας, ὁ Κύριος, ἐμεγάλυνέ σε, καὶ ἀληθὴ Θεοῦ μητέρα, γεννηθεῖς ἐκ γαστρός σου ἀνέδειξεν.

Καταβασία.

Ωτρισμακάριστον ξύλον ἐν ᾧ ἐτάφη Χριστὸς ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ πορέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡς ἡ εἰρήνη.

Τὴν δέξιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ.

Ηἔμψυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος, ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων πορφυραυγῇ, ἐρυθρᾷ ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός βασιλεῖ πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ· ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος κόρη, χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμενον ἅγιον ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πάσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτὸς ἡ θεοχώρητος χαῖρε, χαῖρε σκηνὴ, χαῖρε ἅγιον ὄρος, χαῖρε τοῦ ζώντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε, παλάτιον χαῖρε, Χριστοῦ, χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Υπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος, χαῖρε κοινὴ, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόσδοτος, τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ Ἁγίου ἄλλος.

Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Δἄνθρωπός τις τληπαθὼν, καὶ δεινῇ κατατεικόμενος νόσῳ καταναλώσας πάντα, ἰατροῖς ἐναπήλπισται, ἀλλ' ὡς ἤφατο εὐθύς, πίστει σοροῦ σου ὦ ἱεράρχα, ἵασιν εὗρε τὴν ὁλόσωμεν.

Ρῦσαι πάσης προσβολῆς, αὐτοχθόνους σοὺς τοὺς περικυκλοῦντας τὸν ἅγιον ναὸν σου, ἐναντίας μακάριε, καὶ τιμῶντάς σε σεπτῶς ἄσματα μέλποντας δὲ ἐκ πόθου, σαῖς ἰκεσίαις Διονύσιε.

Δόξα.

Απασαν τὴν κοσμικὴν, ἀποσάμενος χλιδὴν ἱεράρχα, Μοῖνὴν τὴν τῶν Στροφάδων, σεβασμίαν κατέλαβες, καὶ τῶν πάλαι ἀρετῶν, πόθῳ ζηλώσας κανὼν καὶ τύπος, τῶν μοναζόντων ἐναπέφηνας.

Καὶ νῦν.

Εχουσα τὸ συμπαθές, ὡς τεκοῦσα τὸν φιλόανθρωπον Λόγον, σῶσον ἡμᾶς βιαίας, καὶ δεινῆς περιστάσεως· σὲ γὰρ μόνην οἱ πιστοὶ πάντα γνε Δέσποινα προστασίαν ἀκαταμάχητον κεκτήμεθα.

Καταβασία.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις παλάμας Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας τὸ σωτήριον πάθος προδιτύπου σαφῶς, ὅθεν τρίήμερος ἐκδύς τὴν ὑπερχόσμιον ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκί προσπαγέντος Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον, νῆσος Ζακύνθου, καὶ γεραίρει ἄσμασι, τὴν σεβασμίαν ἐορτὴν τοῦ σοῦ λειψάνου ἐπάνοδον, ὦ Ἱεράρχα σοφὲ Διονύσιε.

Ὁ Οἶκος.

Τις τὰς σὰς ἀρετὰς Πάτερ δυνήσεται πάσας, ἃς πρὸ τοῦ τέλους ἐπετέλεσας διηγήσασθαι; καὶ γὰρ ἐκ βρέφους τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον, ἐνστερνησάμενος, καὶ τὰς τῶν πάλαι πράξεις ἐμπράκτως μιμούμενος δοχεῖον ὥφθης Θεοῦ καθαρώτατον. Ὅθεν καὶ Αἰγίνης Πρόεδρος χρηματίσας, ὡς ἀληθῶς ποιμὴν ὑπὲρ τῆς ποίμνης καλῶς ἐκπεφρόντικας· οὐ χάριν μετὰ τέλος πνεῦμα τὸ σὸν ἐν οὐρανοῖς ὁ Κύριος τοῖς τῶν Ἀγγελῶν συνηρίθμησε πνεύμασι· καὶ σῶμα ἐν γῇ τοῖς τούτων ὁμοίως λειψάνοις ἐδόξασε. Ζάκυνθος ἡ σὴ πατρίς σὲ κατέχει κομπάζουσα, ἐκ τῆς τῶν Στροφάδων Μονῆς ἐνεχθέντα· διὸ φύλαττε ταύτην ταῖς πρεσβείαις σου

ἐπισηκὴν καὶ ἀνώδυνον· ἐξ ἐπιδρομῆς βαρβάρων, λειμῶν λιμοῦ καὶ σεισμοῦ καὶ πάσης ἄλλης προσβολῆς ἀνενόχλητον, ὦ Ἱεράρχα σοφὲ Διονύσιε.

Εν μηνὶ Αὐγούστῳ κδ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, καὶ ἡ τούτου ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐπάνοδος.

Ζάκυνθε τέρπου ἀσμένως δεξαμένη

Στίχ.

Σκῆνος πολίτου Διονυσίου θείου

Δέξατο πατρί· σὸν δέμας εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτι.

Ο Ἅγιος καὶ θαυματουργὸς Ἱεράρχης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ ἐν ἔτει ΑΦΜΣΓ' (1546) Ἰουνίου κα'. (21) ὑπὸ γονέων πλουσίων καὶ περιφανῶν τὴν καταγωγὴν, τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ Μωκίου καλουμένου καὶ ἀνήκοντος εἰς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν τῶν Συγούρων, τῆς δὲ μητρὸς Παυλίνης ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαλδίων τῶν ἐκ τῆς Ἑνετικῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπιδόθεις ὁ Ἅγιος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἰδίως τὰ ἐκκλησιαστικά, καὶ ποτισθεὶς μετὰ τὰ γλυκύτατα νάματα τῆς ἠθικότητος καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπὸ εὐσεβῶν διδασκάλων, ἐπεθύμησεν, ἅμα ἀνδρωθεὶς, ν' ἀκολουθήσῃ τὸν μοναχικὸν βίον, βίον εἰρηνικὸν καὶ ἐκτὸς τῆς κοσμικῆς τύρβης. Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητος ἡ μεγαλὴ θεοσεβεία καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀσκησιν κλίσις τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, διότι ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τιμὰς, πλοῦτον, συγγενεὶς καὶ φίλους, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ νησιδίον τῶν Στροφάδων (ἐξάρτημα ὃν τῆς Ζακύνθου, πρὸς τὸ νότιον μέρος αὐτῆς κείμενον καὶ ἀπέχον ἕως τεσσαράκοντα μίλια), ἐνθα ἐνδυθεὶς τὸ μοναχικὸν ἱμάτιον ὑπερεῖχεν εἰς τὰς ἀρετὰς, καίτοι νέος τὴν ἡλικίαν, καὶ τοὺς πλέον γέροντας καὶ ἐναρέτους Πατέρας τῆς ἐκεῖ σεβασμίας Μονῆς. Τοιοῦτος δὲ ὢν, τύπος δηλονότι σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, προεχειρίσθη ἀκολούθως καὶ ἱερεὺς τῆς Μονῆς ἐκείνης, ἵνα προσφέρῃ ἱλαστηρίους εὐχὰς καὶ ἀναιμάκτους τῷ Θεῷ θυσιάς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Επιθυμήσας ἔπειτα ὁ Ἅγιος νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἱεροὺς τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, μετέβη πρὸς εὐρεσιν πλοίου εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἐκεῖθεν ἐπορεύθη εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος, πληροφορημένος περὶ τῶν πολλῶν τοῦ Ἀγίου προτερημάτων, ἐξετίμησεν ἔτι μᾶλλον τὸν Ἅγιον ἰδὼν αὐτὸν προσωπικῶς, καὶ ἠβουλήθη νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα διὰ τὴν κενὴν θέσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αἰγίνης. Ὁ φύσει ταπεινόφρων Ἅγιος Διονύσιος ἠρνήθη ἐπιμόνως κατ' ἀρχὰς νὰ δεχθῇ τὴν τοιαύτην τιμὴν, ἀλλὰ τοῦ Μητροπολίτου ἐπιμένοντος καὶ ἐπιβαλλομένου, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν Ἅγιον, οὗτος ὑπεχρεώθη ἐπὶ τέλους νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Ἅγιος Διονύσιος καὶ μετέβη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ τῆς νήσου Αἰγίναν, ὅπου καλῶς ἐφ' ἑαυτὸν χρόνον διεύθυνε καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὸ ἐκεῖ ὀρθόδοξον ποίμνιον, ἠθέλησεν ἔπειτα νὰ διαφύγῃ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγκώμια τῶν πιστῶν, τὰ ἐποῖα εἴλκυε διὰ τῶν κατεργημάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπικῆς ἐδρας πράγματι δὲ ἀντικαταστήσας εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην διάδοχον ἄξιον καὶ εὐλογησας καὶ ἀποχαιρετίσας τὸ ποίμνιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφῆκε θλίψιν ἀπαρηγόρητον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα Ζάκυνθον, ὅπου οἱ συμπολίται τοῦ ὑπεδέχθησαν τὸν σεβαστὸν τοῦτον Ἱεράρχην μὲ χαρὰν ἀνεκδήγητον τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον, χηρευούσης τότε τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ζακύνθου, διὰ πατριαρχικοῦ θεσπισματος ἐδόθη (τῷ 1589) εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον ἡ ἐπιστάσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκείνης μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν θέσιν ταύτην ἐδέχθη ἀκουσίως ὁ Ἅγιος, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς συμπολίτας τοῦ καὶ ἵνα φανῇ εὐπειθὴς εἰς τὸ πατριαρχικὸν πρόσταγμα, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου θέλων νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς κοσμητικῆς τύρβης ἀπεσύρθη εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀναφωνητρίας, (κειμένην εἰς τὰ ὄρη καὶ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου, εἴκοσι κτητορικῶ δικαίωματι εἰς τὴν ἐνετικὴν Κυβέρνησιν, παρὰ τῆς βασιλείας τὴν εἶχε λάβῃ ὁ Ἅγιος δι' ἡσυχαστήριον, σήμερον δὲ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Φλαμπουριάρη), καὶ ἐκεῖ ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἐγένετο ἡγούμενος. Καθὼς λοιπὸν σωματικῶς ἤρθη εἰς τὰ ὑψίβατα ὄρη, τοιοῦτοτρόπως καὶ ψυχικῶς μετρησιώθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς διανύσας τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐπιπόνως, ὁσίως καὶ θεαρέστως, καὶ

πολλαῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὧν αἱ κυριώτεραι ἡ ἀνεξικακία καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον κατὰ Θεὸν τελεῖα ἀγάπη. Ταύτην δὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἐντολήν ἐτήρησεν ἀπαράδειγματίως ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὥς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἐπομένου γεγονότος, τὸ ὁποῖον εὐθὺς κατόπιν θὰ περιγράψωμεν.

Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου κατέφυγέ τις διωκόμενος ὡς φονεὺς. Προσέπεσεν οὖν οὗτος εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου ἡγουμένου Διονυσίου ζητῶν προστασίαν καὶ ἄσυλον. Ὁ Ἅγιος ζητήσας νὰ πληροφορηθῇ τὴν αἰτίαν καὶ τὰ καθέκαστα τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, (φαντασθῆτε μετὰ πόσης ἐκπλήξεως καὶ πόνου ψυχῆς!) ὅτι ἐφόνευσε Κωνσταντῖνον τὸν Σουλτοῦ αὐτάδελφον. Ἀλλ' ὁ μακρόθυμος Ἅγιος Διονύσιος, μιμούμενος ἀπαράλλάκτως τὸν Σωτῆρα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κρεμάμενος παρεκάλει τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν του, λέγων. « Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι. » (Λουκ. ΚΓ').), ἐλκόμενος, λέγομεν, ὁ Ἅγιος ἐκτὸς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐσχέθη ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος οὐκ εἶδε τί ἐποίησε, καὶ ἀφοῦ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ ἀθῶν αἷμα τὸ ὁποῖον ἀναιτίως ἔχυσεν ἦτο τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τὸν ἔκρυψεν εἰς ἀπόκρυφον μέρος, ὅπου δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν ν' ἀνακαλυφθῇ. — Ἐφθασαν κατόπιν εἰς τὴν Μονὴν οἱ διώκοντες τὸν φονέα συγγενεῖς τοῦ Ἀγίου, εἰς τοὺς ὁποίους ὑποκρίβεις ἄγνοιαν ὁ Ἅγιος, καὶ ἀκούσας παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τοσούτῳ δρομαίας ὁδοιπορίας των, ἀφοῦ ἐκλαυσε πρῶτον καὶ ἐθρήνησε μετ' αὐτῶν διὰ τὴν αἰφνιδίαν στέρησιν τοῦ φιλτάτου Κωνσταντίνου, ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ ἀπομακρυνθῶσι πρὸς ἀνεύρεσιν δῆθεν τοῦ φονέως. Ὡφελήθεις δὲ τότε τῆς εὐκαιρίας, καὶ νοουηθείας καὶ διδάξας τὸν εἰς ἄκρον μεταμεληθέντα ἐγκληματίαν ἐκεῖνον, (εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου ἀφ' ἐνός μὲν ἡ καλοκάγαθία καὶ ἀνεξικακία τοῦ Ἀγίου διήγειραν ἄπειρον τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης αἶσθημα, καὶ ἐξ ἄλλου ἡ διδασκαλία τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἀρετὴν), ἀπέστειλεν αὐτὸν ταχέως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ὅπου καὶ ἐσώθη. Ὅποιον ἀληθῶς ἔργον ἀρετῆς καὶ ὑπεράνθρωπον! Δικαίως οὖν καὶ ὁ μισθοδοτὴς Θεὸς τὴν χριστομίμητον ταύτην ἀρετὴν τοῦ Ἀγίου ἀνταμείψας, ἐδωρήσατο αὐτῷ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀφηγηθῶμεν νῦν τινὰ τῶν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ, εἴτα δὲ ἐκ τῶν μετὰ θάνατον.

Καὶ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἁγίου κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἀναφέρεται ἐξ ἑξῆς. Μεταβαίνων ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν πόλιν μετὰ Δανιὴλ τοῦ διακόνου του, βροχῆς ῥαγδαίας πεσοῦσης, οὔτε ὁ Ἅγιος ἐβράχη ποσῶς οὔτε ὁ συνοδοιπόρος του διάκονος, οὐχὶ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ τὸν ῥοὺν ποταμοῦ ἐσταμάτησε καὶ διῆλθον αὐτὸν ἀμμότοποι μετὰ ἀβρόχους τοὺς πόδας. Τοῦ δὲ διακόνου ἐκπληττομένου φότεροι μὲ ἀβρόχους τοὺς πόδας. Αὐτῷ ἐπιτίμιον ὁ Ἅγιος διὰ τὰ θυματουργήματα ταῦτα, ἐπέβαλεν αὐτῷ ἐπιτίμιον ὁ Ἅγιος ὅπως κρατήσῃ αὐτὰ κεχυμένα, τὰ ὅποια καὶ πράγματι μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου ἐφανερώσεν.

Νεκροὺς ἀδιαλύτους μείναντας, ἔνεκα ἀφορισμοῦ, διέλυσε διὰ τῆς προσευχῆς εἰς χῶμα καὶ εἰς ξηρὰ κόκκαλα. Τοῦτο συνέβη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Ἑξῶν, τὴν Μητρόπολιν τῆς νήσου Ζακύνθου, ὅπου ἀνοιχθέντος τάφου εὗρέθη τὸ σῶμα γυναικὸς ἀδιαλύτον. Ἐτυχε δὲ τότε ὁ Ἅγιος νὰ ᾔσῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς μετέβη εἰς τὸν Ναὸν, ὅπου διέταξε νὰ ἐκβάλουν τὸ πτώμα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ τάφου καὶ νὰ τὸ τοποθετήσουν εἰς ἓν στασιδίον· τούτου δὲ γενομένου, ἐφόρεσε τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον, γονυκλινῶς δὲ προσευχόμενος ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων πρὸς διάλυσιν τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἀφορισμοῦ. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ἄμα ὁ Ἅγιος ἀνέγνωσε τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν, τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο πτώμα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὥς διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον, ἔπεσεν ἔπειτα χαμαὶ καὶ διελύθη εἰς χοῦν καὶ ὀστέα. Ὅμοιον ἐτέλεσε θαῦμα ὁ Ἅγιος Διονύσιος καὶ εἰς τὸ χωρίον Καταστάριον ἐπὶ πτώματός τινος ἀφωρισμένου ἀνδρός.

Μωρὰν δεισιδαιμονίαν ἀλιέων κατὰ ῥασοφόρων, ἧτις καὶ σήμερον ἀκόμῃ ἐπικρατεῖ εἰς τὰ κατώτατα στρώματα τῆς κοινωνίας, διὰ παραδόξου θαύματος διεσκέδασε τότε ὁ Ἅγιος. Ἰδοὺ δὲ πῶς: Συγγενὴς τις τοῦ Ἁγίου πλούσιος καὶ ἔχων ἐπιστημότητα, προσεκάλεσε τὸν Ἅγιον, ὥς καὶ ἄλλα τινὰ ἔξοχα πρόσωπα, ἱερεῖς τε καὶ λαϊκοὺς, ὅπως μεταβῶσι πρὸς διασκέδασιν καὶ ἀλιεῖαν εἰς μικρὸν τι νησιδίον, ὀλίγον ἀπέχον τῆς νήσου Ζακύνθου, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς μέρος κείμενον καὶ καλούμενον Βοῖδι, ὅπου ὑπάρχει μικρὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μόλις δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον οἱ ἱερωμένοι, οἱ ἄγριοι ψαράδες ἤρχισαν νὰ γογγύζουν, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν, ὥς εἶπομεν, πρόληψιν, ὅτι δῆθεν, ἐπειδὴ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ ταξιεῖδι ὑπάρχουν μαζὺ καὶ ῥασοφόροι, θὰ ἀποτύχουν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ψάρεμα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφθασεν ἡ συντροφία εἰς τὸ

προσδιωρισμένον μέρος, ἀπεσῦρθησαν ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸ Μοναστήριον ὅπως ἀναπαυθῶσιν, οἱ δὲ ψαράδες, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχοντος, ὑπῆγαν νὰ ῥίψουν τὰ δίκτυα, ἀλλ' ἐπανήλθον οὐχὶ μόνον ἀνευ τινὸς ἀποτελέσματος διότι δὲν εὗρον ἰχθῦς, ἀλλὰ καὶ ἐνδομύχως κατηγανακτισμένοι κατὰ τῶν ἐν τῇ συνοδίᾳ ῥασοφόρων, ὥς τῶν μόνων αἰτίων τῆς ἀποτυχίας τῶν ταύτης. Καὶ ὁ μὲν ἀρχὼν ἐλυπήθη πολὺ διότι δὲν εὗρον ὀψάρια· ὁ δὲ Ἅγιος μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, καὶ τὴν ὀλεθρίαν τῶν ἀλιέων πρόληψιν, καὶ θέλων ἀφ' ἐνός μὲν νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν ἐκείνου, καὶ ἀφ' ἑτέρου σκανδαλισθεὶς ἐκ τῆς πλάνης τῶν ἀμαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῆς θείας χάριτος, καὶ εὐλογήσας τὰ δίκτυα διέταξε ἀμέσως νὰ ῥίψωσιν αὐτὰ εἰς ὠρισμένην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν, καίτοι ἐπέμενον κατ' ἀρχὰς οἱ ἀλιεῖς ὅτι δὲν εἶναι ψαρότοπος, εὗρον οὐχ ἥττον τοσαύτην ἰχθύων πληθύν, ὥστε μετὰ κόπου ἡδυνήθησαν νὰ τοὺς σύρουν καὶ βάλλουν εἰς τὸ πλοῖον. Τότε ἐκπληκτοὶ γενόμενοι οἱ ἀλιεῖς, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν ξηρὰν, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν καὶ ὁμολογοῦντες τὸ σφάλμα των.

Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος παρὰ Θεοῦ, πλήν τῆς χάριτος τῶν θαυμάτων, καὶ τὴν διορατικότητα ἐκείνην τῆς ψυχῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυπτε τὰ ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ἐν παραδείγματι: Παγκράτιός τις Ἀρβανιτάκης, ἱερομόναχος Ζακύνθιος, πληροφορούμενος περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, προσῆλθεν εἰς αὐτὸν ἵνα ἐξομολογηθῇ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξομολόγησίν του ἀπέκρυψε τὸ σπουδαιότερον τῶν ἀμαρτημάτων του, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε κεχυμένον εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. Αφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐξομολόγησίν του, καὶ αφοῦ εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τοῦ Ἁγίου, ἐὰν ἔχη ἄλλο τι νὰ εἴπῃ; ἀπήντησεν ὅχι, τότε ὁ Ἅγιος μετὰ τὸν φωνὴν ἐπιπληκτικὸν τῷ ὑπενθύμισεν, ὅτι ἱερουργῶν εἰς τὸν δεῖνα ναὸν καὶ τὴν δεῖνα ἡμέραν τῷ ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ τίμιος Μαργαρίτης. Ἐντροπίζοντες τότε ὅπως γενόμενος ὁ Παγκράτιος, καὶ ἐκπληττόμενος διὰ τὴν διορατικότητα τοῦ Ἁγίου, ὡμολόγησε τὸ ἀμάρτημά του τοῦτο ἐξαιτούμενος μετὰ δακρύων καὶ συντριβῆς καρδίας παρὰ τοῦ Ἁγίου συγχώρησιν. Ὁ δὲ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ τὸν ἐσυγχώρησε, νουθετήσας δὲ αὐτὸν διὰ τὸ μέλλον τὸν ἀπέλυσε.

μακρον, ἡ τοῦ Ἀγίου τὴν βοήθειαν διότι τελέσαντες ἀγίασάν τον μετὰ τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου Λειψάνου ἔρραναν μετὰ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ τὰ τυφλωθέντα ζῶν, τὰ ὅποια ὅλα ὁμοῦ (ὦ τοῦ θαύματος!) ἀνέβλεψαν. Καὶ οὕτω ἐπανήλθον μετὰ τοῦ Λειψάνου οἱ Πατέρες εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων ὑπερσυχαιστημένοι διὰ τὸ τελεσθὲν θαῦμα ὑπὸ τοῦ Ἀγίου.

Γυνὴ τις σεμνὴ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῆς Ζακύνθου, στερουμένη ἀρσενικοῦ τέκνου, θερμῶς παρεκάλει τὸν Ἀγίον ἵνα ἀπολαύσῃ τοιοῦτου· εἰσακουσθεῖσα δὲ, ταχέως συνέλαβε καὶ ἔτεκεν ἀρσενικὸν κατὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας της.

Ετέρα γυνὴ, συγγενὴς τοῦ Ἀγίου, προσβληθεῖσα ὑπὸ ἀποπληξίας ἐγένετο ἄλαλος, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀφὴν τοῦ δακτύλου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου ἐντελῶς ἰάθη.

Τὸν εἰρημένον δάκτυλον τοῦ Ἀγίου, χριστιανὸς τις μεταβάς εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων, προσκυνήσεως χάριν, ἐνῶ ἡσπάζετο τὸ Ἀγιον Λείψανον, τὸν ἔκοψε κρυφίως δι' εὐλάβειαν ἵνα τὸν λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ θέλων νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νάρθηκος, ὅπου ἔκειτο τὸ Λείψανον, ἐμποδίζετο ἀοράτως· ὥστε ἐννοήσας τὸ θαῦμα, ὠμολόγησεν εἰς τοὺς Πατέρας τὸ γεγονός, καὶ τότε μόνον ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ προσκυνητὴς ἐκεῖνος καὶ ἀνεμποδιστὶς ἐξῆλθε τοῦ νάρθηκος, ὅτε παρέδωκε τὸν ἅγιον δάκτυλον εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεμψεν εἰς Ζάκυνθον πρὸς ἀγίασμόν τῆς πατρίδος τοῦ Ἀγίου καὶ παραμυθίαν καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίαν τῶν συμπολιτῶν του.

Εἰς τινα Μοναχὸν Θεοφύλακτον καλούμενον, τολμηρὸν καὶ ἀναίσχυντον, ὁ ὁποῖος ἐφοβέριζεν ὅτι ἤθελε κακοποιήσῃ τὸν σεβάσμιον τῶν Στροφάδων Ἡγούμενον Νεκτάριον, — διότι οὗτος προσεκάλεσεν εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Μονῆς τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Μεθόδιον, παραιτηθέντα κατὰ τὰ 1685 τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπελθόντα τότε εἰς Ζάκυνθον, — φανείς νύκτωρ ὀφθαλμοφανῶς ὁ Ἅγιος Διονύσιος, καὶ ράπισας αὐτὸν δυνάτῃ κατὰ πρόσωπον τὸν διώσθαι.

Καλλιόπιον Ἱερομόναχον διατρίβοντα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων, καὶ σκεπτόμενον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του Κεφαλληνίαν, ἐνουθέτησε κατ' ὕπνον ὁ Ἅγιος νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν πρὶν ἢ ἐντελῶς ἐξασκηθῇ εἰς τὴν μοναδικὴν ζωὴν· ὅπερ μετὰ χαρὰς ὁ Καλλιόπιος ἐπραξε κατὰ τὴν διταγὴν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου.

Σάββας τις μεγαλόσχημος καὶ ὑπέργηρος ἡδουλήθη ποτὲ νὰ κοιμηθῇ τάχα δι' εὐλάβειαν ἐπὶ τινος παλαιᾶς λάρνακος τοῦ

ταροῦ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, ἡ ὁποία εὗρισκετο κενὴ εἰς τι μέρος τῆς Μονῆς· ἐκεῖ δὲ κοιμώμενος, ἐνῶ ἐκινδύνευε νὰ μολυνθῇ ἀπὸ ἐπήρειαν τοῦ ψυχροθόρου δαίμονος, χρηματισθεὶς κατ' ὄναρ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐξυπνήσας, ἐτηρήθη ἀμόλυντος.

Μεθόδιός τις, ἕτερος ἱερομόναχος, ἐκ Ρεθύμνης τῆς Κρήτης, ἐχρημάτισε καὶ Ἡγούμενος, ἔλαβε παρὰ τινος προσκυνητοῦ μίαν λαμπάδα, ἵνα τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ Ἀγίου Λειψάνου. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἡμέλεισε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ εὐσεβοῦς ἐκεῖνου χριστιανοῦ, φανείς εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος κατ' ὄναρ πικρῶς τὸν ἤλεγξε διὰ τὴν ἀμέλειαν του ταύτην· ὅθεν καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου ὁ Μεθόδιος ἐξετέλεσε πάραυτα τὸ ἔργον, καὶ τότε ἐκ δευτέρου φανείς εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος, ἐνῶ ἔκοιματο, ἱλαρῶς τὸν ἠλόγησεν.

Ενῶ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ Ζακύνθου (ὅθεν προμηθεύονται τὰ χρειώδη) εἰς Στροφάδας τὸ πλοῖαριον τῆς Μονῆς, εἰς εὐσεβῆς, ὀνομαζόμενος Ἀναστάσιος, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοιαρίῳ μοναχοὺς μίαν ἄλλην καὶ αὐτὸς λαμπάδα διὰ τὸν Ἅγιον. Φθάσαντες δὲ εἰς Στροφάδας καὶ ἀναζητήσαντες τὴν λαμπάδα, δὲν τὴν εὑρον ἐντὸς τοῦ πλοιαρίου, διὰ καὶ ἐνόμισαν ὅτι τὴν ἀφῆκαν εἰς Ζάκυνθον· ἀλλὰ ἀφοῦ ἔσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, εἶδον τὴν λαμπάδα προσηρητημένην εἰς τὴν τρόπιν (καρίαν) καὶ εὐλόγως ἐκ τούτου ἐξελαβον, ὅτι κατ' ὅλον τὸ ταξίδιον οὕτω παραδόξως καὶ ἡ λαμπὰς συνέπλευσεν. Ὅθεν ἐκπλαγέντες διὰ τὸ θαῦμα οἱ Πατέρες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον, τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀγίου αὐτοῦ Λειψάνου.

Εκεῖ, εἰς Στροφάδας, ὑπῆγεν εἰς χριστιανὸς, ὅστις ἠνωχλεῖτο ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου· εὐσπλαγχνισθέντες δὲ αὐτὸν οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἀγίου, καὶ χρίσαντες αὐτὸν, τὸν ἐλύτρωσαν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος. Οὕτω δὲ ἀπῆλθεν ὑγιής, ὕμνων τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ὅσιον.

Ηγούμενευεν εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων Δανιὴλ τις ἱερομόναχος, τὸ ἐπώνυμον Γουράτος, ὅστις ἀμφίβαλλε πολὺ περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου. Διόπερ νύκτα τινὰ ἐφαντάσθη ὅτι ἐλθὼν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ὁ ἐκκλησιάρχης ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν ἵνα σημάνῃ τὸν Ὅρθρον. Ἐγερθεὶς δὲ κατόπιν τῆς κλίνης ὁ Ἡγούμενος καὶ φθάσας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ νάρθηκος τοῦ ναοῦ, ἡ ὁποία ἦτο ἀπέναντι τοῦ Λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς μεγάλην φωτοχυσίαν, καὶ τὸν Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστά-

μενον ὄρθιον ἐξῶθεν τῆς λάρνακος, καὶ διακονούμενον ἐν ὕμνωδι-
 σις ὑπὸ Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων λευκὰ ἐνδεδυμένων, ὡτὰν ἐμελ-
 λε νὰ τελέσῃ μυσταγωγίαν· εἰς δὲ τῶν Ἱερέων, ὅστις ἴστατο
 εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ἱεράρχου, θεωρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Ἠγούμενον
 καὶ κινῶν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του τῷ εἶπεν: « Ἐπληροφόρηθης τώ-
 ρα, ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις; » Ἐντρομος ὄθεν γενόμενος ἐκ τῆς πα-
 ραδόξου ὁράσεως ὁ Ἠγούμενος, ἀπεμακρύνθη τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἐπα-
 νελθὼν ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἐξακολουθῇ τὸ περίεργον ἐκεῖνο θέαμα, ἅμα
 ἔφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ νάρθηκος βλέπει τὸν Ἅγιον ἀπο-
 συρόμενον εἰς τὴν ἐκτοῦ λάρνακα, καὶ εὐθέως σβυνόμενα τὰ φῶ-
 τα, καὶ τοὺς Ἱερεῖς καὶ Διακόνους ἀφανεῖς γενομένους. Ἐπέστρεψε τό-
 τε εἰς τὸ κελλίον του, καὶ ἀφοῦ ὑπῆγε πραγματικῶς ὁ ἐκκλησιάρ-
 χης ἵνα τῷ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν διὰ τὸν Ὀρθρον, μετέβη μετ' αὐ-
 τοῦ εἰς τὸν Ναόν, καὶ διηγῆθῃ εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς Πα-
 τέρας τὸ παράδοξον θέαμα. Ὅλοι δὲ ὁμοῦ προσῆλθον ἐνώπιον τῆς
 λάρνακος τοῦ Ἀγίου ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες αὐτὸν ἐν κατανύξει,
 ὁ δὲ Ἠγούμενος τὸν Παντουργὸν σφοδρῶς ἐμεγάλυνε, τὸν θαυ-
 μασιώσαντα μεγάλως τὸν Ὅσιον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς πονη-
 ρᾶς ἐλευθερώσαντα ἀμφιβολίας.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1716, ἐν μηνί Ἰουνίῳ, ὅτε ὁ ὀθωμανικὸς στό-
 λος διηυθύνετο πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Κερκύρας καὶ διήλθε διὰ τῶν
 Στροφάδων, οἱ Πατέρες τοῦ ἐκεῖ Μοναστηρίου φοβηθέντες ἔκρυψαν ἐν-
 τὸς δύο σπηλαίων μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων εἰδῶν τῆς Μονῆς
 καὶ τὸ σεβάσιμον Λείψانون τοῦ Ἀγίου. Καὶ τότε μὲν ἔμειναν ἀ-
 νενόχλητοι ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν μετὰ δὲ τὴν ἐκ Κερκύρας οἰσχυρὰν,
 ταῖς πρεσβείαις τοῦ θαυματουργοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, φυγὴν τῶν,
 ὀρδῇ βαρβάρων μένεα τότε ὡς ἐκ τῆς ἀποτυχίας των ἐκείνης πνεόν-
 των κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὀδηγουμένη ὑπὸ τινος οἰμοδίψου, Μού-
 στου ὀνομαζομένου, ἀποβιβάσθεισα εἰς τὴν νῆσον, ἐφώρμησεν εἰς
 τὴν Μονὴν· συνέλαβον δὲ εὐθὺς τὸν Ἠγούμενον μετὰ τῶν Πατέ-
 ρων, πλὴν τεσσάρων, οἵτινες ἐπρόφθασαν νὰ κρυβῶσι, καὶ διὰ
 πικρῶν καὶ τυραννικῶν βασάνων ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ τοῖς ἀπο-
 κολύψωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς Μονῆς. Οὕτω λσφυραγωγῆσαντες
 τὴν Μονὴν καὶ θανατώσαντες τοὺς Μοναχοὺς, ἀνεχώρησαν, λαβόντες
 μὲν ἐν τῷ πλοίῳ των τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀφήσαντες δὲ
 ἀνέπαφον, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, τοῦ Ἀγίου τὸ Λείψانون, ἐκτὸς
 τῶν δύο χειρῶν τὰς ὁποίας τέσσαρες χριστιανοὶ ἐκ τοῦ πληρώ-
 ματος τοῦ πλοίου ἀποκόψαντες δι' εὐλάβειαν, καὶ διχάσαντες ἔλα-
 βον ἕκαστος ἀνὰ ἓν τεμάχιον πρὸς ἀγιασμόν των. Ἀλλὰ μετὰ

ταῦτα σκεπτόμενος ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὅτι ἔχουσιν ἀξίαν τινὰ αἱ
 χεῖρες τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, ἔλαβεν αὐτὰς καὶ εἰς Χιον τὰς
 ἐπώλησεν εἰς τὸν τότε Ἀρχιερέα αὐτῆς Ἀγαθάγγελον καὶ εἰς
 ἓνα εὐλαβὴ Μοναχὸν Ἀκάκιον τοῦνομα, οἵτινες καὶ τὰς ἐπεμψαν
 χάριν εὐλαβείας εἰς τὴν Μονὴν τῶν Στροφάδων· τὴν δὲ εἰκόνα τῆς
 Παρθένου ἠγόρασαν εἰς Πάτμον δύο ἀδελφοί, οἵτινες ἐπίσης καὶ
 αὐτὴν ἐπεμψαν εἰς Στροφάδας. Μετὰ δὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ
 βιρβαρικοῦ στόλου ἐξεληθόντες τῆς κρύπτης των οἱ τέσσαρες δια-
 σωθέντες καλόγηροι, καὶ ἰδόντες τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα·
 ἐνῷ δὲ καὶ ἐντελῶς ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν ἑλλειψιν τρωπῶν,
 βλέπουσιν ἀπρσδοκῆτως δύο ἐνετικὰ πλοῖα ἀπὸ μακρὰν πλέοντα,
 εἰς τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἔκαμαν σημεῖα καὶ ἤγαγον εἰς τὸν ὄρμον των ἐπι-
 βιβάζονται ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀφικνοῦνται εἰς Ζάκυνθον τὴν 24 Αὐγού-
 στου 1716 κομίζοντες εἰς τὴν πατρίαν αὐτοῦ γῆν καὶ τὸ πανσε-
 βάσιμον Λείψانون τοῦ Ἀγίου Διονυσίου. Διαδοθείσης οὖν τῆς φή-
 μης ταύτης ἐν Ζακύνθῳ συνέρρευσαν πανταχόθεν, Ἱερεῖς τε καὶ
 λαϊκοί, πλοῦσιοι καὶ πένητες, ὅπως ἀσπασθῶσι τὸ Ἅγιον Λεί-
 ψانون· ἀφοῦ δὲ ὠκοδομήθῃ κατάλληλος Ναὸς ἐν τῇ παραλίᾳ
 τῆς Ἀμμου καὶ ἐπὶ οἰκοπέδῳ ἀνήκοντος τῇ Μονῇ τῶν Στρο-
 φάδων, κατετέθῃ ἐν αὐτῷ, τιμωμένῳ μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόμα-
 τι τοῦ Ἀγίου, τὸ σεπτὸν σκήνος, ὅπερ βρούει θαύματα καὶ πη-
 γάζει ἰάματα πρὸς δόξαν τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ — Τελεῖται δὲ
 ἡ Ἀνακομιδὴ αὕτη τοῦ Ἀγίου Λειψάνου τὴν 24 Αὐγούστου.

Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ συγχρόνων θαυμάτων παραθέτομεν ἐν-
 ταῦθα ὀλίγα τινά.

Ανδρόγυνον ἐκ Πελοποννήσου, συνελθὼν ἀπὸ δεκαετίας εἰς
 ἄγαμον, δὲν εἶχεν ἀποκτήσει τέκνον, ὄθεν παρεχίλεσαν τὸν
 Ἅγιον νὰ τοῖς χαρίσῃ τοιοῦτον ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ βαπτίσωσιν
 αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ναόν του· εἶδε δὲ τότε ἡ γυνὴ κατ' ὄ-
 ναν τὸν Ἅγιον, εἰπόντα αὐτῇ: « Τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ, γύναι;
 ἰδοὺ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεως ὑμῶν, καὶ θέλετε τύχει
 τῆς ἐπιθυμίας σας τάχιστα. » Πράγματι δὲ συλλαβοῦσα αὕτη ἔτεκεν
 υἱὸν χαριέστατον ταῖς τοῦ Ἀγίου πρεσβείαις· διὸ περιχαρεῖς γε-
 νόμενοι οἱ τε γεννήτορες καὶ ἅπαντες οἱ συγγενεῖς των ἐδόξαζον
 τὸν Θεὸν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Ἅγιον Διονύσιον. Μετὰ παρέ-
 λευσιν δὲ πέντε μηνῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ἡτοιμάσθησαν ν' ἀναχω-
 ρήσωσιν εἰς Ζάκυνθον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς των, ἀλλ' ἐ-
 ναντίου πνεύσαντος ἀνέμου ἐμποδίσθη τὸ πλοῖον ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἐν
 τῷ μεταξὺ ἡσθένησε βαρέως τὸ τέκνον των· τοῦτο ὁμῶς δὲν ἀπεδειλία-

σεν αὐτοὺς καὶ ἀπέπλευσαν ἅμα διεσκεδάσθη ἡ κακοκαιρία. Πλὴν, φεῖ! ἐνῷ ἦσαν ὀλίγον μακρὰν τῆς Ζακύνθου, ἕως τέσσαρα μίλια, ἐτελεύτησε τὸ ἀγαπητὸν βρέφος. Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τοὺς κοπετοὺς καὶ τοὺς ὀδυρμούς τῶν ἀτυχῶν ἐκεῖνων γονέων ὁ ἀπὸ ἀντήκει ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν. Ἡ γκυροβόλησε τέλος εἰς τὸν λιμένα τὸ πλοῖον ἀφ' ἐσπέρας, τὴν δὲ ἐπιούσαν πρωίαν ἠθέλησαν, καίτοι ἀποθαμμένον, νὰ προσφέρωσι τὸ τέκνον τῶν εἰς τὸν Ἅγιον οἱ ἀγαθοί, ἀλλ' ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι γονεῖς. Ἐπορεύθησαν λοιπὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου φέροντες τὸ τεθνηκὸς καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων χριστιανῶν συνοδευόμενοι (οἵτινες ἐσπευσαν εἰς παραμυθίαν αὐτῶν) ἀποθέσαντες δὲ τὸ πτώμα πλησίον τῆς ἱερᾶς λάρνακος, δακρυρροοῦντες καὶ ὀλοφυρόμενοι ἔλεγον, ὅτι ἂν καὶ ἐξ ἁμαρτιῶν ἀπώλεσαν τὸ προσφιλὲς αὐτοῖς τέκνον, δὲν καθυστέρησαν ὅμως καὶ τῆς ἑαυτῶν ὑποσχέσεως· ἀλλὰ τότε αἶφνης, ὦ τοῦ θαύματος! τὸ βρέφος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κλαυθμυρίζον ἐζήτει τὴν μητέρα του! Ἐπὶ τῇ παραδόξῃ θεᾷ ταύτῃ οἱ παρεστῶτες γονυκλινεῖς ἐφώνουν τὸ, Κύριε ἐλέησον· ἡ δὲ τάλαινα μήτηρ ἐπαναβλέπουσα τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἐνῷ πρὸ δεκαοκτὼ ὥρων νεκρὸν ἔκειτο ἐνώπιόν τῆς, ἔπεσε κατὰ γῆς λειπόθυμος ὡς νεκρά. Ἐπειτα ἀναλαβοῦσα ἐδέχθη αὐτὸ εἰς τοὺς κόλπους τῆς, καὶ βαπτισθὲν ὠνομάσθη Διονύσιος. Οὕτως ἀνεχώρησαν χαίροντες οἱ εὐλαβεῖς ἐκεῖνοι σύζυγοι δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ κηρύττοντες πανταχοῦ τὸ θαυμάσιον, διὰ τὸ ὅποιον εὐγνωμονῶν ὁ Διονύσιος ρυδέποτε ἔλλειπε κατὰ τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου νὰ φέρῃ αὐτῷ κηρία καὶ παντοῖα θυμιάματα.

Εν ἔτει 1820 τὴν 17ην Δεκεμβρίου, τελουμένης τῆς περιγῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου ἀνὰ τὴν πόλιν Ζακύνθου, καὶ προκειμένου νὰ διέλθῃ τὸ Λεῖψανον ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν πλατείαν τῶν Ἀγίων Πάντων ἐγερθέντος τότε ἀγάλματος τοῦ Ἀρμοστοῦ Θωμᾶ Μετλανδίου, ὅπως τελεσθῇ δέησις καὶ τὰ ἀποκαλυπτήρια αὐτοῦ ἐγένετο τὴν νύκτα μέγας σεισμός καὶ συνεχεῖς ἀπὸ πρωίας, ἔπεσε δὲ χάλαζα μεγάλη καὶ βροχὴ ραγδαϊοτάτη, παρακωλύσασα τὴν τελετὴν νὰ προχωρήσῃ. Τότε ἠναγκάσθησαν νὰ φέρωσιν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον καὶ καταθέσωσιν αὐτὸ προσωρινῶς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Πεφανερωμένης, ὁ δὲ τότε Τοποτηρητὴς Colonel Ross συνοδευόμενος ὑπὸ τινος Ἀγγλοῦ ναυάρχου, παρατυχόντος ἐνταῦθα, ἐπορεύθη εἰς τὸν εἰρημένον ναὸν, καὶ διατάξας νὰ μὴ παραμείνωσιν ἐν τῷ ναῷ ἕτεροι ἐκτὸς αὐτοῦ, τοῦ ναυάρχου καὶ τῶν ἐπιτρόπων, προσήγατο γονυκλινῶς καὶ μετὰ συγκινήσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, καταθέσας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀγίου καὶ

τὸ χρυσοῦν ἐγκόλιον ὅπερ εἶχον προσενέγκῃ αὐτῷ οἱ Λευκάδιοι ὅτε κατὰ τὴν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ διοίκησιν τοῦ διέπρεψεν ἐπὶ καλοκάγαθiais, καὶ τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἔτι καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, εἰς τεκμήριον τοῦ τελεσθέντος θαύματος.

Εἰς ὑποδηματοποιὸς Παναγιώτης Καλουντζόπουλος Ζακύνθιος, διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ συντηρῶν τὴν οἰκογένειάν του, ἀπώλεσεν ἐντελῶς ὁ ἀτυχὴς τὴν ὄρασιν, καὶ κατὰ παρακίνησιν τῆς συζύγου του ἐπεκαλέσθη τὸν Ἅγιον ὅπως λάβῃ τὸ πολυτίμον φῶς του. Ὅθεν λαβὼν ἀνὰ χεῖρας ὁ τυφλὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου, κατησπάζετο αὐτὴν στενάζων ἐκ βάθους καρδίας καὶ ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειάν του. Κατὰ δὲ τὴν ἰδ' τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου βλέπει κατ' ὄναρ τὸν Ἅγιον ὡς Ἀρχιερέα μετὰ τοῦ ἐπαινωμανδύου του, ὅστις πλησιάσας ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ τὸν λέγει: «Θάρσει τέκνον, πίστευε εἰς τὸν Θεόν, καὶ μὴ λυποῦ, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔξεις τὸ φῶς σου καὶ ἐντελῶς θέλεις θεραπευθῇ, μὴ φανερῶσης δὲ τοῦτο ἕως οὗ λάβῃς ἐντελῶς τὴν ἴασιν.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος. Τότε ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ τυφλὸς Παναγιώτης διηγήθη τὴν ὁπτασίαν ταύτην εἰς τὴν σύζυγόν του μόνον, ἐπιτιμῶν αὐτὴν νὰ μὴ τὴν φανερῶσῃ, καὶ ζητήσας τὴν εἰκόνα τοῦ Ἱεράρχου, θερμῶς αὐτὴν κατησπάσατο. Κατὰ δὲ τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου, ὡς ἤκουσεν ὁ τυφλὸς τὸν πρῶτον κρότον τοῦ πυροβόλου, ἐμνήσθη τῆς ὁπτασίας τοῦ Ἀγίου, καὶ κλίνας τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς ὁπτασίας τοῦ Ἀγίου, καὶ κλίνας τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τοῦ, καὶ ὑποστηριζόμενος παρὰ τῆς εὐλαβοῦς συζύγου του παρακαλεῖ καὶ ἱκετεύει δακρύων τὸν Ἅγιον· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! αὐθαρεῖ εἶδεν ἀμυδρὸν φῶς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν, τὴν δεκάτην δηλ. ἐβδόμην Δεκεμβρίου, ὅτε ἑορτάζεται ἡ Μνήμη τοῦ Ἀγίου διὰ περιγῆς ἐν τῇ πόλει τῆς Ζακύνθου τοῦ πανσέπτου αὐτοῦ Λειψάνου, ἐνῷ ἡ λιτανεὶα διήρχετο κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ πάσχοντος, ἡ γέρθη οὗτος τῆς κλίνης τῇ ὑποστηρίξει τῆς συμβίβης του, καὶ κλιναντες ἀμφότεροι τὰ γόνατα ἐδέοντο θερμῶς ἐπικαλούμενοι τὸν Ἅγιον· καὶ ὦ τῶν θαυμασίων σου Κύριε! μόλις εἶχε προχωρήσῃ ἡ λιτανεὶα τριάκοντα βήματα, καὶ ὁ τυφλὸς ἐντελῶς ἀνέβλεψε, ἡ δὲ λιτανεὶα καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον ἕως τὴν σήμερον.

Πλοῖον ἐξῶθεν τῆς Ζακύνθου πελαγιζόμενον καὶ μὴ δυνάμενον ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰ ἀπειλητικὰ κύματα, ἤρχισε νὰ βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν· τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ναυτῶν εὐσεβεῖς, παραδοθέντες εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἀγρίων κυμάτων, ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν τοῦ

Ἁγίου Διονυσίου. Πράγματι δὲ φανερὸν ὅτι ὁ Ἅγιος εἰς αὐτοὺς κατεπράυνε τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων, καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς κλυμθώντας εἰς Ζάκυνθον. Πορευθέντες οὖν οὗτοι βεβρεγμένοι καὶ ἀσθμαίνοντες εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, ὅπως προσενέγκωσιν εὐχαριστίας τῷ λυτρωτῇ αὐτῶν, ἐζήτησαν ν' ἀνοιχθῇ ἡ ἱερά Λάρναξ, ἵνα προσκυνήσωσι τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λειψάνον καὶ ἐβρέξωσι μὲ τὰ δάκρυά των τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ πόδας· ἀλλ' ἀπουσιάζοντος τοῦ ἐφημερίου, ὅστις ἐκράτει τὰς κλείδας, ἐνῷ ἦσαν ἐτοιμοὶ οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς οὗτοι ἄνδρες ν' ἀσπασθῶσι μόνον τὴν ἱερὰν Λάρνακα καὶ ν' ἀναχωρήσωσιν, αἰφνης ἀκούεται τριγμός καὶ ἀνοίγει ἡ Λάρναξ αὐτομάτως πρὸς ἐκπλήξιν καὶ θαυμασμόν αὐτῶν τε καὶ τῶν λοιπῶν παρισταμένων ὀρθοδόξων! Ἀσπασθέντων λοιπὸν τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ πόδας μετὰ κατανύξεως, πάλιν αὐτομάτως ἐκλείσεν ἡ ἱερά Λάρναξ ὡς πρότερον, οἱ δὲ ναῦται ἐξεληθόντες ἐκήρυττον τοῖς πᾶσι τὰ παράδοξα ταῦτα τοῦ θαυματούργου Ἁγίου Διονυσίου θαύματα.

Ἐν ἔτει 1841 προσεβλήθη ὑπὸ βαρείας ὀφθαλμίας ἡ ὀκταετής Αἰκατερίνη, θυγάτηρ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐστρατίου Ἰατρίδου καλομένου, κατοικοῦ Ζακύνθου, ὅχι μόνον δὲ διὰ τῶν τῆς ἐπιστήμης πολλαπλῶν μέσων δὲν ἐθεραπεύθη τὸ κοράσιον, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἐτυφλώθη κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ εἰρημένου ἔτους, καὶ ἀπεκურτῶθη κατὰ τε τὰ γόνατα καὶ τὴν κεφαλὴν. Ἀπελπισθεὶς οὖν παρὰ τῆς ἐπιστήμης ὁ ἀτυχὴς πατήρ, προσέτρεξεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, καὶ κατὰ τὴν ἱε. Δεκεμβρίου ὅτε τελεῖται ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἡ λιτανεὶα τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ Λειψάνου, περιτυλίξας μὲ σινδόνην τὸ τυφλὸν τέκνον του, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸν ὁρόμον ὅθεν ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ λιτανεὶα, καὶ γονυκλινῆς ἔχεν καὶ παρεκάλει τὸν Ἅγιον μετὰ θερμῶν δακρύων· ἀφοῦ δὲ διέβη ἡ ἱερά Λάρναξ μετὰ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου ἀνθεν τοῦ τετυφλωμένου κορασίου, ἐτόλμιζε πάλιν αὐτὸ ὁ ἀτυχὴς πατήρ καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε, ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀνέβλεψεν ἡ Αἰκατερίνη, καὶ ὅχι μόνον ἀλλ' ἔλαβε καὶ ἐντελῆ ἱακιστὴν τοῦ σώματος.

Ἰωάννης τις Μποφαρδῖος ἐκ τοῦ προαστείου Ποχάλεως εἶχε κρατηθῆ, ἐστηρίχτο δὲ εἰς δύο βακτηρίας (πατερίτσας). Κατὰ τὴν ἑορτὴν ὅθεν τοῦ Ἁγίου μετὰ δυσκολίας ἐπορεύθη εἰς τὸν ἐσπερινόν, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δεινωθείσης τῆς ἀσθενείας του δὲν ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ μόνος ἐντὸς τοῦ Ναοῦ. Τὴν νύκτα ἐνῷ ἔκρουσαν οἱ καλόγηροι τὴν θύραν καὶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ νὰ ἀνοίξῃ, ἀκούει μυστηριώδη τινὰ φωνὴν ἐξερχομένην ἐκ τῆς ἱερᾶς Λάρνακος,

« Εὐλογημένε, ἐγέρθητι καὶ ἀνοίξον. » Τότε ἐνδυναμωθείς δλίγον, καὶ ἐχόμενος τῶν χειρῶν ἐκ τῶν στασιδίων ἠνέωξε τὴν θύραν. Τὴν δὲ πρῶταν, μετὰ τὴν τέλει τῆς θείας Μυσταγωγίας, ἀπεφάσισε τῇ βοήθειᾳ τῶν δύο βακτηριῶν του νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια εἰς Ποχάλιν, καὶ καθ' ὁδὸν ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του, ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀννης ἔρριψε τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, προχωρῶν δὲ μέχρι τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κανέση ἔρριψε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ῥωμαλέου καὶ ὑγιέστατος.

Νικόλαός τις Ντίρλης, ἐνῷ ἤρχετο διὰ πλοιαρίου εἰς Ζάκυνθον, προσεβλήθη ὑπὸ ἐπιληψίας. Ὅτε δὲ προσήγγισε τὸ πλοίαριον εἰς Ζάκυνθον καὶ ὁ πάσχων ἰδὼν τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειάν του, ἐθεραπεύθη πάραυτα.

Ἄγγλος τις πλοίαρχος, ἐλλειψισμένος εἰς τὸν ὁρμὸν τοῦ Κηρίου Ζακύνθου ἐνεκα μεγάλης τρικυμίας, εἶδε τὸν Νικόλαον Κουτσουκῆλην, φύλακα τοῦ Ὑγειονομείου, νὰ δέχται γονυκλινῶς. Ἐρωτήσας δὲ αὐτὸν τίνα παρακαλεῖ, καὶ τοῦ ὑγειονομοφύλακος ἀπαντήσαντος δι' ἡμέρας πρὸς τὸν Ἅγιον Διονύσιον, εἶπεν αὐτῷ· Δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ τὸν παρακαλέσω, ἵνα σωθῶμεν; — Καὶ διατί ὅχι; τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Τότε ἀσκεπὴς ἐδεήθη τοῦ Ἁγίου ὁ πλοίαρχος, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! τὴν τρικυμίαν αὐθαρρὶ διεδέχθη γαλήνη· φθάσας δὲ οὗτος εἰς Ζάκυνθον ἐδωρήσατο τὴν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἀρτῷ νῦν ὑπάρχουσαν ἀργυρὰν κανδήλαν. Ἰκτότε δὲ, ὅσαςκις ἤρχετο εἰς Ζάκυνθον μετὰ τοῦ πλοίου του, δὲν ἔλλειπε τοῦ νὰ προσφέρει πάντοτε εἰς τὸν Ἅγιον ἀρχεὶος λαμπάδας.

Ἰλαρίων Γκέρμπες κατὰ τὴν πρώτην ἐκκλησιαρχίαν αὐτοῦ πῶ 1849 τρίς εἶδε κατ' ὄναρ τὸν Ἅγιον, τὴν δὲ τετάρτην φορὰν βλέπει τὸν Ἅγιον σύροντα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ λέγει· « Εὔρηθητι. » Ἐξυπνᾷ, λαμβάνει τὰς κλείδας τοῦ Ναοῦ, ἀνοίγει καὶ βλέπει καίόμενον τὸ κιβώτιον τῆς ἐλεημοσύνης, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε μεταδοθῇ τὸ πῦρ ἐκ τινος λαμπάδος, τὴν ὅποιαν ἐλησμόνησεν ἀνημμένην. Ἐσβασε λοιπὸν ἀμέσως αὐτὸ, καὶ πύχρισται σὲ τὸν Ἅγιον.

Κατὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1861 ὅτε ἐτελεῖτο ὁ ἐσπερινὸς εἰς τὸ « Φῶς Ἰλαρόν », ἐκπυροσφροτούντων τῶν μασκούλων, ἐν ξύλινον ἑναυσμα (μαρκούνι) μασκούλου εἰσῆλθεν ἐν τῇ γαστρὶ τοῦ ἐκ Ποχάλεως παιδὸς Χρήστου Σεμιτέκλου (Ντίρλη) τοῦ Σπυρίδωνος, ὅπερ μείναν ἐθρεφέν ἐν τῇ κοιλίᾳ του. Μετὰ δὲ εἴκοσιν ἡμέρας, ἡσθάνθη ὁ παῖς ἐκ τῶν πόνων, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! τὸ ξύλινον ἐκεῖνο

ἐναυσμά ἐξήλθε διὰ τῆς τακτικῆς ὁδοῦ, διότι ἐπεκαλεῖτο πάντοτε εἰς βοήθειάν του τὸν Ἅγιον.

Τοιαῦτα εἶναι ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν ὑπερφυῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε καὶ τελεῖ καθ' ἐκάστην ὁ Θαυματουργὸς Ἅγιος Διονύσιος, παρέχων ἰάματα πᾶσι τοῖς μετὰ πίστεως αἰτοῦσι τὴν βοήθειάν του καὶ ἐκλιπαροῦσι τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος.

Σὺ δέ, ὦ θαυμαστὲ Ἱεράρχα Διονύσιε, τοῦ ὁποίου θαυμάζομεν τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ τὴν μεγάλην εὐσπλαγχνίαν, δέου τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ ἵνα διαφυλάττῃ πάντας τοὺς διὰ τῶν πρεσβειῶν σου αἰτοῦντας τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ θαυμαστοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, ὡς ἀποδεικνύει ὁ ἀνωτέρω διὰ βραχέων περιγραφεῖς βίος σου, ἐν ᾧ φαίνεται ἡ ἐν σοὶ τοῦ Θεοῦ χάρις ὅπως θαυματουργῆς ἀενάως καὶ ἐλεῆς τοὺς εἰς τὸ μέγα σου προστρέχοντας ἔλεος, καὶ μάλιστα τοὺς συμπολίτας σου κατοίκους τῆς νήσου ταύτης, τοὺς καυχωμένους ὅτι ηὐτύχησαν νὰ ἔχωσι τοιοῦτον προστατήν Ἅγιον.

Ὡδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν τὸ πῦρ ἡδέσθη ἐν Βαβ.

Η' μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἄφθορος χαῖρε Δεσποινα, ἡ παρθένος καὶ μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν μυστήριον, χαῖρε ἀγγέλων τρυφή, χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Σίων πόλις ἔμφυχε, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένη χαῖρε θεόνυμφε, χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμὼν θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργητος ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα· διὸ συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι κράζομεν· χαῖρε χαρᾶς χορηγε, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Υ'πέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθὼν με λύτρωσαι· ἵνα σοι χαρμοσύνης, τὸ χαῖρε κράζω, χαῖ-

ρε ἀγνοίας πηγὴ, χαῖρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος, χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Τοῦ ἁγίου ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμ.

Βράβευσον χάριν Ἱεράρχα, τοῖς προστρέχουσι τῷ Θεῷ σου τεμένει, καὶ ὕμνουσι Χριστὸν ἐν ὕμνοις καὶ βοᾶσιν, εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α'πασαν πλάνην τοῦ βελίαρ, καταρράξας σὺ ταῖς προσευχαῖς ἀνθ' ὅτου, ἐδοξάσθης Χριστῷ ἀναβοᾶν καὶ μέλπων, εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Νῦν πᾶν τὸ στίφος τῶν πατέρων, ἐορτάζει σου ἐπάνοδον τιμίαν, καὶ σοῦ σκήνους πιστῶς, καθάπτονται πλουτοῦντες, ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος, τῇ θερμῇ σου ἰκεσίᾳ.

Καὶ νῦν.

Υ'μνοῖς γεραίρω σε Παρθένε τὴν τιμήσασαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμία δεινὴ τὸ πρὶν κατακριθεῖσαν, εὐλογημένος πάνανγος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία.

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς ἐκλόνισε· πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοσυτοῦς ὁμῶς τρεῖς παῖδας οὐκ ἔδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης οὐ πῦρ βρόμαιοι ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἐφαλλον, ὁ ὑπερύμνητος τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ η'. ὁ Εἰρμός.

Εὐλογεῖτε παῖδες τῆς Τριάδος.

Ι'εσσαὶ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀνθοφοροῦσα, ἄνθος τὸν Χριστὸν ὡραῖον, χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον, χαῖρε Θεοῦ ὄρος,

ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ λόγος, πάντων κηρύσσει πρὸ τῶν αἰώνων.

Σιδηρὰ σου ράβδῳ κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας ὡς ὠρυομένους θήρας, τὰ περικυκλῶντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσώβει πάθη, δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρέ σοι Παρθένε κράζω.

Ωραιώθης ὅλη τὸν ὥραϊον ἐν κάλλεσιν ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἢ ἐν γυναιξίν ὡραία, διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες, χαῖρε Θεοτόκε ἀγνή κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὃ εἶδεν ὅρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτωρ χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακφόρε λαβίς, χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ Ἀγίου ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Τῶν λειψάνων, ἡ σορὸς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσιν, ἰάσεων πλημμύρας, ἀφθόνως πᾶσι ταύτας ἀπονέμουσα, πίστει προσιοῦσι, καὶ ἐπιζητοῦσιν ἀντίληψιν σὴν πάτερ.

Ἰδε Μάκαρ μονὴ ἡ τῶν Στροφάδων, κατ' ἀκρίδων αὐχμοῦ καὶ κλύδωνός τε, ἐκτελεσθέντα ξένα καὶ παράδοξα, θαύματα θεόφρων, ὑπὸ σοῦ πατέρων, λιταῖς τε καὶ πρεσβείαις.

Δόξα.

Νίκης στέφη, πλουσίως ἀντημεΐφθης, ὡς οἱ πάλαι παρὰ Θεοῦ πατέρες, ἰδρώτων καὶ καμάτων τῶν σῶν ἔνεκα, πόθῳ δεδρασμένων, καὶ ἐκτελεσθέντων σοὶ πάτερ ἱεράρχα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε θρόνε, πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε πύλη αὐλοῦ φρυκτωρίας, χαῖρε νεφέλη κούφη ἢ τὸν ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, λάμπασσα τῷ κόσμῳ ἀγνή Θεοκυήτωρ.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἱσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν, ὕμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανύγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ στιχολογεῖται ἡ τιμιωτέρα.

Ὡδὴ θ'. ὁ Εἰρμός.

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή τὴν ἀπόρρητον.

Ἰδοὺ σε πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζουσι τὴν ἀειμακάριστον, ὡς προσφύτευσας θεογεννήτωρ ἐκ Θεοῦ πνεύματος, καὶ ὡς τεκούσῃ τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη ψυχικὸν μέλι βρυσά.

Ωρθώσας Δέσποινα ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ὀλίσθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὐᾶς τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι, χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Αἶσιον χαῖρε σοὶ βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰδώς χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη θεογεννήτρια, χαῖρε παροδῆσε τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρειθρος ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἢ προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερῷ, τὴν καρδίαν ὃ σὸς πόθος πανύμνητε, καὶ ἐλβιάζει με, χαῖρε σοὶ κρά-

ζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνιε λιμὴν,
χαῖρε ἡ ποντίσσα τὸν νοητὸν φαραῶ, γλυκυτάτη εὐ-
διάβατος θάλασσα.

Τοῦ Ἀγίου ἄλλος.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Οὕτως πάλαι ἐξέστη Παγκράτιος, ὅτε πτώσιν αὐ-
τῷ ἐφανέρωσας, ἄρτου φρικτοῦ, ἐν καιρῷ θυσίας
τῆς μυστικῆς, ὅν πατρικῶς ἀπήλεγξας, θείοις τοῦ
προσέχειν φήσας, καλῶς, καὶ οὕτω νουθετήσας, λύσιν
τῶν ἐπταισμένων, αὐτῷ ταχέως ἐναπένειμας.

Υπέρτερος πρὸ τέλους ὥφθης σοφῆ, τὴν σοφίαν σο-
φῶς προαιρούμενος τὴν ἀληθῆ, ὅντως τῆς σοφίας
τῆς κοσμικῆς, διὸ καὶ μετὰ τέλος σε χάριτος ἡξίωσεν
ὁ Θεός, ἰάσεις ταῖς αἰτοῦσι, τὸ πάνσεπτόν σου σκῆνος,
πίστει βραβεύειν Διονύσιε.

Δόξα.

Α'σμάτιόν τι τότε δέχου σοφῆ τὸ βραχύτατον ὄντως
καὶ ἄμουσον, ὡς ἐφικτόν, τῇ ἐμῇ ἰσχύϊ σοὶ κο-
μισθέν, ὦ Πάτερ ἱερώτατε, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις
ἐκδυσωπῶ, πρὸς τρίβους τοῦ Κυρίου, καλῶς τὸ ἐλλιπές
μου, βίου περάσαι με ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν.

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τὸν τὰ σύμπαντα
δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν
τῆς σαρκός· ἄνευ φθοράς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ὠδύνων
τῶν μητρικῶν, διὸ σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρ-
δίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία.

Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χρι-
στὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ πεφυτούργηται δέν-
δρον, δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες οὐτὸν σε μεγαλύνομεν.

Οὐδὲ διὰ θρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ
Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενῆς
κατάρρα διαλέλνται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἥν πᾶ-
σαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Τῶν ἱερέων οἱ δῆμοι, καὶ μοναχῶν αἱ χορεῖαι, καὶ
φιλεόρτων τὰ πλήθη, εἰσέλθετε τῷ τεμένει, τοῦ
Ἱεράρχου καὶ σκῆνος, ἀσπάσασθαι μετὰ φόβου.

Οὐ γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χα-
ρὰ, χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένε μήτηρ
Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βα-
σάνων.

Εἰς τοὺς αἶνους, τὸ Πᾶσα πινὴ· ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια ἥχος β'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οὕτως ἐκ Στροφάδων τὸ σεπτόν, σῶμα δι' ὀλκάδος
ἐνθάδε προσεκομίσθη σοι· τότε ἡ ὁμήγυρις τῶν
τῇ δε πᾶσα θερμῶς, Ἱερεῖς τε καὶ ἄρχοντες, καὶ ἅπαν
τὸ πλῆθος, σπουδῇ πρὸς ὑπάντησιν, τούτου κατέ-
σπευδον, πίστει ἀσπάζόμενοι ὅπως, τὸν ἀγισμὸν καὶ
τὴν λύσιν τῶν πλημμελημάτων ἀπολαύσωσι.

Δίς.

Βρύει θεῖα ῥεῖθρα ὡς τερπνὴ, μυροθήκη πάτερ θαυ-
μάτων λάρναξ ἡ σὴ ἐμφανῶς, νόσοις παμποι-

κίλοις τε προσερχομένοις πιστῶς, καὶ προσφάουσιν Ἀ-
γίῃ, τοῦ Θεοῦ σου σκήνους, ἰατρείας νέμουσα, πᾶσι πι-
στοῖς ἀμισθί, νῦν δὲ πάντας σοὺς ἐκτελοῦντας, ἐορτὴν τῆς
σῆς ἐπανόδου, συμπολίτας φροῦρει ταῖς πρεσβείαις σου.

Δεῦτε Ζακυνθίων ἡ πληθὺς, καὶ τῶν σεβασμίων πα-
τέρων δῆμος συνέλθωμεν, πρὸς ναὸν τοῦ μάκαρος
κοινοῦ προστάτου ἡμῶν, καὶ κυκλοῦντες σὺν δάκρυσι,
τὴν λάρνακα τούτου ἔνθα τὸ πανίερον σῶμα κατὰκει-
ται, χάριν ἐξαιτήσωμεν ὅπως, ἐκ παντὸς κινδύνου λυ-
τρώσῃ, πάντας ταῖς αὐτοῦ ἡμᾶς δεήσεσι.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Α'σματικοῖς ἐγκωμίοις ὧ φιλέορτοι, δεῦτε πάντες
καταστέφωμεν, Διονύσιον τὸν πανθαύμαστον καὶ
γὰρ ἀγγελικὴν οὗτος ζηλώσας διαγωγὴν, ἀκατάπαυ-
στον ὕμνον τῷ Θεῷ προσενήνοχε, καὶ ὑπεράνω πάσης
ἀρετῆς γεγονώς, νῦν συναυλίζεται Ἀγγέλοις ἐν οὐ-
ρανῷ· τὸ δὲ θαυματόδρυτον αὐτοῦ λείψανον, ἐκάστοτε
ἐν γῇ παρέχει, τὰς ἰάσεις ἀφθόνως τοῖς χρήζουσιν· καὶ
πρεσβεύει τῷ Κυρίῳ δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλ-
πίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, τὸ ἀπολυτίκιον καὶ ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου ὡδὴ
γ' καὶ ς'. ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς Ἱεράρχην
Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Κανὼν λιτανευτικὸς καὶ παρακλητικὸς εἰς τὸν μέγαν Ἱεράρχην Διονύ-
σιον συντεθείς παρὰ τίνος ἀνωνύμου χάριν εὐλαβείας.

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς.

Διονυσίου ἱεραῖς μεσιτείαις, παθῶν ποικίλων πειρα-
σμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς σοὺς ἱκέτας λύτρωσε Χρι-
στὲ ὁ Θεός, οἴκτειρον τὸ πλάσμα σου ὡς Θεός ἐλεή-
μων, σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἀπὸ βλάβης παντοίας,
σοὶ γὰρ βοῶμεν πάντες ἐκτενῶς μὴ ὑπερόψη ἡμᾶς πο-
λιεύσπλαγχνε.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ἀεὶ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λα-
λεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύ-
ουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς
δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέ-
σποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ὁ. Ν. καὶ ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος· ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. ὁ εἰρμός.

Ἦγρ' ἀν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν.

Θεὸς ἐκ πανοικτιέρμων καὶ λυτρωτὰ, ταῖς Διονυσίου ἱκεσί-
αις λύσιν δεινῶν, παράσχου μοι, μόνε ἐλεήμων, καὶ
βασιλείας τῆς σῆς με ἀξιώσον.

Δίς.

Δόξα.

Θεός ὁ μέγας καὶ ἰσχυρός, ὁ τοὺς σοὺς ἀγίους θαυ-
μαστώσας ἐπὶ τῆς γῆς, οἰκτείρησον πάντα λαόν σου,
Διονυσίου λιταῖς πολυέλεε.

Καὶ νῦν.

Πρεσβεΐαις Χριστέ μου τῆς σῆς μητρός, καὶ Διονυσίου κατοικτεΐρησον σὸν λαόν, καὶ θάττον παράσχου τὴν εἰρήνην, ταῖς ἐκκλησίαις σου μόνε φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ ε'. ὁ εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος ὁροφουργέ Κύριε.

Ο σωτὴρ τῶν ἀπάντων, καὶ ποιητὴς Κύριος, ὁ ἐνδοξαζόμενος μόνος ἐν τοῖς ἀγίοις σου, τοῦ σοῦ θεράποντος, πανευπροσδέκτοις πρεσβεΐαις, πᾶσι τὰ ἐλέη σου ἡμῖν κατάπεμψον.

Δίς.

Δόξα.

Ιεραῖς μεσιτείαις πατὴρ Θεὸς εὐσπλαγχνε, λύτρωσαι κινδύνων παντοίων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πίστει καὶ δάκρυσι, καὶ οὐρανῶν βασιλείας, πάντας καταξίωσον, πιστοὺς ὡς εὐσπλαγχνός.

Καὶ νῦν.

Ο ἐν μήτρᾳ οἰκήσας παρθενικῇ Κύριος, δέχου τὰς αὐτῆς ἱκεσίας, Διονυσίου τε, καὶ σῶσον ἅπαντας τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῆς βασιλείας σου σῶτερ ἀξίωσον.

Πρὸς τὸ διάσωσον.

Διάσωσον, ἡμᾶς κινδύνων πρεσβεΐαις Διονυσίου, ὅτι πάντες εἰς σέ ἐλπίζομεν, καὶ βοῶμέν σοι φιλάνθρωπε, ἀπάλλαξον βλάβης τοὺς σοὺς ἱκέτας.

Επίσκεψαι τοὺς σοὺς ἱκέτας πρεσβεΐαις τοῦ Ἱεράρχου χορηγῶν ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, φιλάνθρωπε καὶ Θεὸς πανοικτεῖρμων,

Κοντάκιον ἤχος β'.

Πρεσβεΐα θερμὴ καὶ τείχος ἀπροσμ.

Χριστέ Ἰησοῦ, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, πρεσβεύει θερμῶς ὁ μέγας Διονύσιος, ταῖς αὐτοῦ δεήσεσι, ψυχικῶν κινδύνων ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καὶ θείας δόξης δεῖξον κοινωνοὺς, ὁ μόνος δοξάζων τοὺς ἀγίους σου.

ᾠδὴ δ'. ὁ εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε τῆς οἰκονομίας σου.

Ο Θεὸς ὁ πανάγαθος, ταῖς τοῦ ἱεράρχου λιταῖς ἐλέησον, τοὺς ἱκέτας σου μακρόθυμε, ὅπως εὐχαρίστως σέ δοξάζωμεν.

Δόξα.

Παντοδύναμε Κύριε, πλούσια ἐλέη ἡμῖν κατάπεμψον, τοῖς ὑμνοῦσί σε φιλάνθρωπε, ταῖς Διονυσίου παρακλήσεσι.

Καὶ νῦν.

Πανάμωμος Δέσποινα, σὺν Διονυσίῳ καθικετεύε σε τοῦ δωρησασθαι τοῖς δούλοις σου, ἱλασμόν πταισμάτων πολυέλεε.

ᾠδὴ ε'. ὁ εἰρμός.

Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ο Θεὸς ὁ Θεός μου, ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν τοῖς ἀγίοις σου, ταῖς Διονυσίου ἱκεσίαις ἡμᾶς διαφύλαξον, θλίψεων ἀτρώτους, καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου, ἀπολαῦσαι σοὺς δούλους ἀξίωσον.

Δίς.

Δόξα.

Ωσπερ στύλῳ νεφέλης, πάλαι τοῖς ἀγίοις σου ἐλάλεις Κύριε, Σαμουὴλ Μωσῇ τε, τῶν τηρούντων σὰ θεῖα

προστάγματα, οὕτω νῦν παράσχου, Διονυσίου ταῖς
πρεσβείαις, ἡμῖν πᾶσι παισμάτων τὴν ἄφρσιν.

Καὶ νῦν.

Κύριε τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ ἄπειρος
ἄβυσσος, ταῖς τῆς σὲ τεκούσης, ἱκεσίαις ἡμᾶς δια-
φύλαξον, καὶ τοῦ Ἱεράρχου Διονυσίου ἵνα πάντες, εὐ-
χαρίστως ἀεὶ σὲ δοξάζωμεν.

Ὡδὴ ς'. ὁ εἰρμός.

Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομι.

Ιλάσθητί μοι Σωτὴρ, τῷ σὲ πολλὰ παροργίσαντι, καὶ
ρῦσαί με τοῦ πυρός, τοῦ διακονίζοντος, φιλόανθρωπε
Κύριε, ταῖς Διονυσίου, ἱκεσίαις καὶ δεήσεσι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Επάκουσον ὁ Θεός, τῆς προσευχῆς τοῦ ἱκέτου σου,
καὶ αἰωνίου πυρός, φλογίζοντος λύτρωσαι, τὸν σὲ
παροργίσαντα, ταῖς Διονυσίου, εὐπροσδέκτοις παρα-
κλήσεσι.

Δόξα.

Διονυσίου λιτάς, προσδέχου ὦ πολυεύσπλαγχνε, καὶ
βασιλείας τῆς σῆς, τυχεῖν καταξίωσον, ἡμᾶς τοὺς
ἱκέτας σου, τοὺς προστρέχοντάς σοι, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Οἰκτεῖρμων παμβασιλεῦ, οἰκτεῖρῃσον τοὺς ἱκέτας σου,
τῆς σῆς ἀχράντου μητρός, πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγ-
χρος, καὶ τοῦ σοῦ θεράποντος, ὅπως εὐχαρίστως, με
γαλύνωμεν τὸ κράτος σου.

Διάσωσον, ἡμᾶς κινδύνων πρεσβείαις Διονυσίου, ὅτι πάντες εἰς σὲ
ἐλπίζομεν, καὶ βοῶμέν σοι φιλόανθρωπε, ἀπάλλαξον βλάβης τοὺς
σοὺς ἱκέτας.

Επίσκεψαι τοὺς σοὺς ἱκέτας πρεσβείαις τοῦ Ἱεράρχου, χορηγῶν ἡμῖν
τὰ ἐλέη σου, φιλόανθρωπε καὶ Θεὲ πανοικτεῖρμων.

Κοντάκιον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον.

Εἴτα οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἀ. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου· προκείμενον. Οἱ
ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου. Τὸ εὐαγγέλιον
εἰς Ἱεράρχην.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ.

Τροπάριον· ἤχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Προσπίπτομέν σοι Κύριε, βοῶντες τὸ ἡμάρτομεν μὴ
παρίδῃς, ἀλλ' οἰκτεῖρῃσον ἡμᾶς, πιστῶς προσπε-
φευγότας, τῇ σκέπῃ σου καὶ σῶσον, Διονυσίου παρα-
κλήσεσι.

Ἔτερον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δέσποτα φιλόανθρωπε, ὁ θαυμαστός ἐν ἀγίοις, αὐτός
τὰ ἐλέη σου, ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσαν ἀνεξίκακε, καὶ δει-
νὼν λύτρωσαι, ὡς Θεός δώρησαι, καὶ τυχεῖν με κατα-

ξίωσον τῆς θείας δόξης σου, θείαις τῆς μητρός σου δέησεν, καὶ λύτρωσαι τὸν δοῦλόν σου, τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου, σεπτοῦ Διονυσίου προσευχαῖς, ἵνα ὑμῶ καὶ δοξάζω σὲ τὸν Θεὸν καὶ πλάστην μου.

Ὁ ἱερεὺς, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

Ὡδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες παῖδες.

Προσάγομέν σοι πρέσβυν, Ἱεράρχην τὸν μέγαν Διονύσιον Δέσποτα, ταῖς τούτου ἱκεσίαις, ἐλέησον καὶ σῶσον, τοὺς ἐν πίστει σοὶ κράζοντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θαυμάστωσον Θεέ μου, ἐν ἐμοὶ τὰ ἐλέη ταῖς παρακλήσεσι, πατρός Διονυσίου, ἡμᾶς ὑπερασπίζων τοὺς ἐν πίστει βοῶντάς σοι, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους, ἡμᾶς οἵκτειρον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, λιταῖς Διονυσίου, καὶ δόξης σου τῆς θείας κοινωνοὺς, ἡμᾶς ποίησον, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Μητρός σου ἱκεσίαις, ἀνεξίκακε λόγε κινδύνων ῥῦσαι ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ ταῖς Διονυσίου ἰσχυραῖς παρακλήσεσιν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ'. ὁ εἰρμός.

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὁν ὑμνοῦσι.

Διονυσίου ταῖς ἱεραῖς μεσιτείαις, κινδύνων ῥῦσαι τοὺς σοὺς ἱκέτας, σὲ ὑπερυψοῦντας Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ικετηρίαις τοὺς ἐκτενῶς σὲ ὑμνοῦντας, τῆς τρυφῆς τῆς ἀφράστου σου λόγε, ταῖς Διονυσίου ἀνάδειξεν μετόχους.

Δόξα.

Τὸν λυτρωτὴν σε καὶ βασιλέα τῆς δόξης, ὁ κλεινὸς δυσωπεῖ Ἱεράρχης, τοῦ καταξιῶσαι ἡμᾶς τῆς ἁνῶς δόξης.

Καὶ νῦν.

Ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ σωτὴρ τῆς μητρός σου, καὶ Διονυσίου σῶσον πάντας, τοὺς ὑπερυψοῦντας σὸν κράτος εἰς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν.

Ο μέγας Ἱεράρχης, σὲ καθικετεύει, Χριστὲ τοῦ δοῦναι πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει καὶ μεγαλύνουσι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Λιταῖς Διονυσίου, Κύριε προσδέχου, καὶ Ζακκυθίων τὴν νῆσον περίσωζε, τὴν ἀνυμνοῦσάν σε πόθῳ καὶ μεγαλύνουσαν.

Δόξα.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρωσον σοὺς δούλους Διονυσίου πρεσβείαις φιλόφρονες, τοὺς σὲ δοξάζοντας πόθῳ καὶ μεγαλύνοντας.

Καὶ νῦν.

Η' πάντα γνός σου μήτηρ, σὺν Διονυσίῳ ἐκδυσωπεῖ σέ
τὸν μόνον μακρόθυμον, κινδύνων σῶσαι, τοὺς πί-
σται σέ μεγαλύνοντας.

Τὸ ἄξιον ἐστίν. Τὸ τρισάγιον κτλ.

Μεγαλυνάρια.

Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οἰκτεῖρησον πάντας,
καὶ ἐλέησον σὸν λαόν, ταῖς Διονυσίου θερμαῖς ἱκετη-
ρίαις, καὶ σοῦ τῆς Θείας δόξης, τυχεῖν ἀξιώσου.

Ὁμοιον.

Δέσποινα παρθένε μήτηρ Θεοῦ σὺν Διονυσίῳ, ἐκδυ-
σώπει τὸν σὸν υἱόν, ἡμᾶς ἀπαλλάξαι κινδύνων
πολυτρόπων, καὶ θλίψεων παντοίων τοὺς εὐφημοῦν-
τάς σε.

Εἰ βούλει ὁ ψίλτης, ψαλέτω καὶ τὰ ἐξαποστειλάρια.

Πρὸς τὸ ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Τοῦ ἱεράρχου πρεσβείαις, καὶ τῆς ἀχράντου μητρός
σου, ἐλέησον σοὺς ἱκέτας, Χριστέ σωτήρ τῶν ἀπάν-
των, καὶ θείας σου βασιλείας, ἀνάδειξον κληρονόμους.

Ὁμοιον.

Ρῦσαι παντοίων κινδύνων, νῆσον Ζακύνθου οἰκτεί-
ρων δεήσεσιν ἱεράρχου, τεῦ θείου Διονυσίου, ὅπως
δοξάζωμεν πίστει, τὴν ἄκραν σου εὐσπλαγχνίαν.

Ὁμοιον.

Δεήσεσι τῆς μητρός σου, καὶ τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου,
ἐλέησον Θεὲ λόγε, ἡμᾶς τοὺς προσπεφευγότες, τῇ
τῶν πτερύγων σου σκέπῃ, καὶ σῶσον ὡς ἐλεήμων.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς σὺνήθες καὶ ἀπόλυσις.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Συντεθεὶς παρὰ Ἀντωνίου Μαρτελάου τοῦ Ζακυνθίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡδὴ α. ὁ Εἰρμός.

Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε.

Τλωττοστροφοῦντας ἀφυεῖς ἀπέδειξας, ἐν τῇ ὑμνῃ-
σαι τὰ σά· ὑλικῶν γὰρ φύσιν, πᾶσαν ὑπερέβαλες,
τῇ τῆς ζωῆς λαμπρότητι, οὐρανῶν ὅθεν νόες, ἀφθαρτα
στέφη σοι ἐβηκαν, ἄσαρκον, ὁρῶντές σε ἄνθρωπον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αντεκδραμόντων τῷ φονεῖ ὁμαίμονος, ἀνδροκτονία
τοῦ σοῦ, συγγενῶν σοι Μάκαρ, τοῦτον ἐναπέ-
κρυψας προσπεφευγότες σκέπη σου, ἀδελφὸν μὴ εἰδό-
τα ἀποκτανθέντος ὑπάρχειν σε, σῶν τ' ἀλλαχοῦ
ἐναπέστειλας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τχθυοβόλους τῇ καινῇ ἐξέπληξας, ἄγρα πεισθέντας
ἐν σοὶ, ψυχοβλαβῇ πλάνην, μετὰ τοῦτο ἔπαυσας,
ἀνδρῶν τοιούτων θαύματι, ἱερέων παρόντων, ἀποτυγ-
χάνειν τοῦ πράγματος, τούτους νοουθετῶν Διονύσιε.

Δόξα.

Τὴν ἐρυθράν ὁ Ἰσραὴλ διώδευσεν, ἐν ἀβροχίᾳ πο-
δῶν, ἀλλὰ καὶ σὺ Μάκαρ, συναντήσας ῥεύμασιν,
ἐν ποταμῷ χειμάζοντι, ὑστῶ τε ῥαγδαίῳ ποσὶν ἀβρό-
χοις διέδραμες, οὔτε δὴ ψεκὰς σοῦ καθήψατο.

Καὶ νῦν.

Ανάρχου Μητερ ἐξαιπεῖν τὰ τέρατα, τίς ἐξισχύει
ποτέ; ὅσα περ εἰργάσω, τὸν Θεὸν βαστάσασα, ἐν τῇ

γαστρί σου ἔμβρυον, ἀπαρχὴ σωτηρίας, τῆς τῶν ἀνθρώπων ὑπάρξασα, τέλος καὶ τῶν τούτοις κακώσεων.

ᾠδὴ γ'. ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὁροφουργὲ Κύριε.

Συμπληροῖς τὰς αἰτήσεις, τερατουργὰ ἄπασιν· ἐπὶ σοὶ γὰρ χάρις θεόθεν πᾶσα κεκένωται, καὶ τῶν θαυμάτων τῶν σῶν, οὐκ ἔστι πέρας ἀντλήσαι, τῆς Ζακύνθου γέννημα, ὦ Διονύσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αποδόκιμον δέμας, τὸ γυναικὸς ἔλυσας, ἡ ἀφορισμαῶν δεσμευθεῖσα χρόνοις ἐτύγχανε, πολλοῖς ἐν τάφῳ ποτὲ, δίχρα ἀρᾶς ἐκλυθῆναι, δεηθεὶς πρὸς Κύριον ὦ Διονύσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Νεοτρόπως τὰ πάντα δουλοπρεπῆ ἐκρύψας, τὰ περὶ τὸν κόσμον, καὶ ὥφθης πνεῦμα οὐράνιον, ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ, πνευματικῶς βιοτεύσας, καὶ ἐκ γῆς ἀνέπτασο, πρὸς ἀνακτόρια.

Δόξα.

Διατάττεις προσέχειν, ἐν τελεταῖς Ἄγιε, Θεῖου Παγκρατίῳ τὴν πτῶσιν Ἄρτου δηλούμενος, ἐκπληττομένῳ τῆς σῆς, ἀνακαλύψεως δῶρον, ἐκ Θεοῦ πρὸς μέγιστον οὐπὲρ ἀπειλήφας.

Καὶ νῦν.

Ρυπτικοῦ κατελθόντος, ἀπ' οὐρανῶν Δέσποινα, καὶ ἐκ σοῦ λαβόντος τοῦ λόγου σῶμα ἀνθρώπινον, συνεξυφάνθη ἐν σοὶ, ἡ τῆς ἀρᾶς ἡμῶν λύσις, καὶ πιστοὶ γεγονάμεν, οὐρανοβάμονες.

Πρὸς τὸ Διάσωσον.

Ναυάγησον, τῶν πολεμίων τὴν ἔφοδον Ἱεράρχα, πάντας σκέπων αἰεὶ θερμῶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, καὶ φάνηθι, δούλοις σου προστασία.

Υπόδεξαι, τῆς σῆς πατρίδος Αἰγίνης τε καὶ Στροφάδων τὴν εἰς σὲ αὐτῶν ἄκραν δέησιν· γεραίρουσι γὰρ αὐτὰ τὸ σὸν γάνος.

Κάθισμα. Ἦχος β'.

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος.

Φωσφόρος καινὸς ἐδῆθεν ἀνατέταλκας, εἰσρέων φαίδρῶς, τοῖς πᾶσι τὰ σωτήρια, εὐτερπῇ δωρούμενος, ὀρθοδόξοις θρίαμβον σήμερον, τῶν πολεμούντων αἰσχυρὸν ἀκμήν, τὰ ὅπλα ἐκείνων ἀμβλυνόμενος.

ᾠδὴ δ'. ὁ Εἰρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

Ερκος ἡμῖν, ὑπαρχε ὄπλον καὶ ἄμαχον, εὐσεδέσι, πέμπων νικητήρια τὰ κατ' ἐχθρῶν λίαν κραταιῶν, καὶ τὴν εἰλωτείαν, ἀνδρείως ἐκδιωκόμενος· καὶ γὰρ σὺ παρρησίαν, βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, παρὰ πάντας ἐκτήσω τοῖς ἔργοις σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Οὕτως αἰεὶ, κύριος προσεχῆς πέφυκε, σαῖς πρεσβείαις, ὅθεν ἀποπλήξεως τῇ συγγενεῖ πότμον μετὰ σὸν, καὶ τῆς ἀφωνίας τὴν ῥῶσιν ἐπιδωρούμενος, λειψάνου σου προσψύσει, λυπηρὸν ἀπετρέψω τῷ ἐν οἴκῳ εἰς ἄκρον εὐφρόσυνον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Υψιτενῶς, Ἄγιε γυνὴ ἐδέετο, ἐνοικοῦσα, δόμον πολυχρόνιον ὅστις σεισμοῖς πλείστοις τὸν κρημνὸν, πᾶ-

σιν ὁμολόγει, ἀλλὰ σὺ ἐνοπτανόμενος, κακὸν ἅπαν
 ἰάσω, προσφυγούσῃ παρέχων, τὸ ἀκράδαντον τούτου
 καὶ ἄτρωτον.

Δόξα.

Θλός ποτέ, ἐκθαμβος ὦ Διονύσιε, κατὰ νύκτα, γε-
 γονώς, ἡγούμενος ὁ Δανιὴλ ἄλλων σε θυτῶν, μέ-
 σον ἐστηκότα, πρὸς κτίστην καὶ ἐκπεμπόμενον, δεή-
 σεις ὅτε ἴδε, δισταγμὸν ἀποκρούει, τῆς ψυχῆς ἐκδιώ-
 κων τὴν ἔρευναν.

Καὶ νῦν.

Δρόμον παντός, παίσματος γηγενῶν ἀναρχος, ἀ-
 νατρέπει εἰσελθὼν νηδυῖ σου, καὶ σαρκωθείς πάν-
 τας ἀπὸ γῆς, εἰλκυσεν εἰς ὕψος, τὴν ἔχθραν διαλυό-
 μενος, ὦ Μητὴρ τοῦ Δεσπότη, καὶ ἀνθῶν στεφθεφόρους,
 ἀμαράντων δεικνὺς τοὺς πιστεύοντας.

Ὡς ἑ. ὁ Εἰρμός.

Ἵνα τί με ἀπώτω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Τσὸν βίον διήλθες, τοῖς ἐν ἀσωμάτῳ τῇ φύσει ὑ-
 πάρχουσι, τὰς αἰσθητηρίων, ἐξ ὀργάνων ἰδέας τρο-
 πούμενος, καὶ ἀπλαῖς ἐμφύτοις, ταῖς πρὸς Θεοῦ ἐκ-
 τυπωθείσαις, τῇ ψυχῇ σου ἐπόμενος ἄριστα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Θρμος πᾶσιν ἐδείχθης, θαλαττοποροῦσι μεγάλῳ ἐν
 κλύδωνι, καὶ ἐπικαλοῦσι, τὸ σὸν ὄνομα Πάτερ τὸ
 ἅγιον· φθάνεις γὰρ ταχέως, καὶ τοῖς στοιχείοις ἐπιτάτ-
 τεις, ἀοράτως πρᾶναι τὴν ἔφοδον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Νηφαλῶς προσέχειν, διὰ τοῦ Ματθαίου κατ' ὄναρ
 ἐπέταξας, τοῖς ἐν ταῖς Στροφᾶσιν, ὅτι μέλλει γε-

νέσθαι παρμμέγιστος, συσεισμός ἐν τάχει, καὶ τὸν τοῦ
 πύργου ἐκπεσόντα, προσφρουροῦντα διέσωσας ἔμβιον.

Δόξα.

Υψος ὄρους ἀνῆλθες, ἵνα τὰ ἐν ὕψει σκοπεύσης βᾶ-
 θύτερον, καὶ τῶν ἐπιγείων, περιφόνειαν δόξαν εὐ-
 γένειαν, θησαυροὺς ἐπαίνους, σκιὰν ὑπάρχειν πάντα
 κρίνας, ἀπεδείχθης οὐράνιος ἀνὴρ.

Καὶ νῦν.

Σωματούμενον ὅτε, ἴδε σου τὸν ἄσαρκον ἐν μή-
 τρα πάναγνε, ὅλος ἐξεπλάγη, σὺν τῷ χαῖρε τῷ
 δέσει ὁ Ἄγγελος· τοιγαροῦν πῶς ἄσαι, ἔξω καὶ γὰρ σά
 μεγαλεῖα χοῖκός ὢν τῇ γλώττῃ καὶ ἄμουσος.

Ὡς ἑ. ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ.

Εκέτευε ἐκτενῶς πανάριστε πρὸς Θεὸν ἐν πειρα-
 σμοῖς καὶ κινδύνοις, ὅτι φρουρὸν προσκαλεῖ σε πα-
 τρίς σου, καὶ ἀλλοφύλοις καυχᾶσθαι ὡς εὕρηκε, σὲ
 πρύτανιν καὶ βοηθόν, καὶ τὴν ἥτταν ἐν πᾶσι δωροῦ-
 μενον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θξυδρομος γεγονώς ἐπέδραμες, πρὸς τὴν σὴν ἐκ-
 ζητουμένην προσθείαν, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ υἱὸν
 ἐδωρήσω, προστεθλημένη τὰ μάλιστα πρότερον, τὴν
 ἔφεσιν τὴν τῶν καλῶν, αἰτημάτων τελῶν Διονύσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Στροφάδων σε διακρίνει πρόμαχον, εὐσεβῶν τῶν
 μοναζόντων ὁ κληρὸς, ὅτι πολλῶν, ἐκ κινδύνων
 ἐρρύσω, προσπεφυγότα τῇ σκέπῃ σου Ἄγιε, καὶ ἔχει σε
 διὰ παντός, ὡς προστάτην καὶ πρέσβυν θερμώτατον.

Δόξα.

Αιγίνης συνεκηρύχθης πρόεδρος, παμψηφὶ ἐξ ἀρε-
τῶν σου παντοίων, ὅτι κανὼν, εὐσεβοῦς ὑπῆρ-
ξας, καὶ Ἐντολῶν τὸ παράδειγμα ἅγιε, καὶ ἔλαμψας
ἐν τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ φωστὴρ Διονύσιε.

Καὶ νῦν.

Συνήνωσεν ἐν γαστρὶ σου πάντα, ἐκοντὶ τὰ διε-
στῶτα, ἀλλήλων, ἀπ' οὐρανῶν, καταγόμενος λό-
γος, ἀμπλακημάτων τὴν λύσιν δωρούμενος, καὶ ἔδει-
ξε τὴν τοῦ Ἀδὰμ, οὐρανῶν ἀναβάθραν παράδοσιν.

Ναυάγησον, τῶν πολεμίων τὴν ἔφοδον Ἱεράρχα,
πάντας σκέπων αἰὲς θερμῶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύ-
γοντας, καὶ φάνηθι, δούλοις σου προστασία.

Ρόδεξαι, τῆς σῆς πατρίδος Αἰγίνης τε καὶ Στρο-
φάδων, τὴν εἰς σὲ ἄκραν δέησιν γεραίρουσι γὰρ
αὐταὶ τὸ σὸν γάνος.

Κοντάκιον

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμ.

Τὴν σὴν μητέρα, προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, ὡς προς-
τασίαν, καὶ κραταίωμα καὶ σκέπην, πάντων καὶ
καύχημα καὶ ἀντίληψιν, αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις πάντας
ἡμᾶς ἐλέησον, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθες, ὡς προεγράφησαν· καὶ τὰ ἐξῆς.

Ὡδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ

Ασαιοι τολμῆσαι τίς ἰσχύσει, Διονύσιε τὸ πέλαγος
προσβλέψας, τῶν θαυμάτων τῶν σῶν καὶ πάλιν

τῶν ἀγώνων, καὶ οὐρανῶν ὧν ἔτυχες ἀγαθῶν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Πσος Ἀγγέλοις τίς εὗρεθι τὴν ἀπάθειαν, ἐν σώμα-
τι γεώδει, προσγυμνάζων ἐν γῇ φυοῦση τοὺς τρι-
βόλους, ἥνπερ αὐτὸς διέδειξας, ἐμβιδῶν χριστομιμή-
τως.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σῶμα ἐν λάρνακι πρὸς ὕπνον, κατεχούσῃ σου τὸ
λείψανον τὸ πάλαι, ἱερεὺς τις αὐτοῦ τιθέμενος,
ρίφθηναι, εἰς ἀμαρτίαν ἤγερται, παρὰ σοῦ προκινδύ-
νεύων.

Δόξα.

Εσχέ τὴν ἱάσιν τὰ μῆλα, κτήνη πάντοτε, πωρώσει
τυφλωθέντα, τῶν Στροφάδων τοῦ σοῦ λειψάνου τῇ
προσψάψει, ὃ τῶν ἀπάντων ἄριστε, ἱατρὲ ἀσθενημάτων.

Καὶ νῦν.

Κλέος τοῖς πᾶσι γηγενέσιν, ἐδωρήσατο ὁ Κτίστης
τῶν αἰώνων, κατελθὼν ἐπὶ γῆς, καὶ σῶμα ἐκ
Παρθένου, ἐπιλαβὼν ἀνήγαγεν, οὐρανῶν ἡμᾶς εἰς δόξαν.

Ὡδὴ η'. ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Κετεύειν, μὴ παύσῃ ταῖς λιταῖς σου, τῶν ἀπάντων
κτίστην ποιμένα καὶ τροφέα· σὲ πρέσβυν γὰρ κα-
λούμεθα αἰετοτε, χρείας τε καὶ νόσοις, ὅτι σοῦ ἀκού-
ει, προθύμως εἰς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Η γινόμενος, τῷ Κτίστῃ ἀπὸ βρέφους, διεπράξω, ἔργα ὡς οὐρανοπολίτης, τὴν ἐπὶ γῆς εὐπάθειαν μισούμενος, δόξαν τε καὶ πλοῦτον, ἄνω νῦν χορεύεις, σὺνάμα τοῖς Ἀγγέλοις.

Δόξα.

Δέλας φέρεις, φωστήρ τὸ τῆς Τριάδος, καινοτρόπως, λάμπων ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μυστικοῦ ὀρίζοντος αἰρέσεων, δόγματα ἐκτρέπων, μὴ ὑπερυφθύντα τὸν Κτίστην ὀρθοδόξως.

Καὶ νῦν.

Α ἄλλος σῶσαι, τὸν ἄνθρωπον οὐκ εἶχε, συμπαθεία, ὁμῶς ἦλθεν ὁ προανάρχου, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ σαρκωσιν προσεῖληφεν, ἀπὸ σοῦ Παρθένε, τῆς ἀπειροτρόπως, τὸν ἄπειρον τεκούσης.

Ὡδὴ θ'. ὁ Εἰρμός.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Τὸ ἄκρον ἀγαπήσας τῶν ἐφετῶν, καὶ δουλεύσας ἐν βίῳ Μακάριε, πᾶσι πιστοῖς, ὥφθης θαυματόβρυτος ποταμός, καὶ ὡς ἀγάπης ἀγαλμα, ἀφθαρτος διέμεινας ἐπὶ γῆς, τὴν ὄντως θαρρέστου· διόπερ σὲ δικαίως ὑμνολογοῦμεν Διόνυσιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Κέως καταφθάσαι τὸν ἀσθενῆ, τῇ ψυχῇ μὴ ἀντείπης ὑμνοῦντά σε ἁμαρτιῶν· πλήρης γὰρ ὑπαρχεὶ καὶ ἐνδεής, τῶν ἀρεῶν καὶ ἄπειρος· οἶδας γὰρ πρεσβεῦειν πρὸς παντουργόν, τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων, κηθάραι καὶ ὑγίαιν, πνευματικὴν αὐτῷ χαρίσασθαι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Διάγειν ἐν ἀγίᾳ διαγωγῇ, τὸν εἰς σὲ ἐπωνύμως καλούμενον, εἰρηνικῶς, πόρρω ἐφορμήματος πειρασμοῦ, καὶ τῆς μελλούσης πρέσβευε πείρας τῆς κολάσεως πρὸς Θεόν, αὐτὸς σὲ ἱκετεύω, δι' ὃν τινα καὶ ὕμνον, τὸν ταπεινὸν τοῦτον σοι ἤγαγον.

Δόξα.

Πλέως προσδεχόμενος τὴν ὥδην, τῶν ἐχθρῶν ἀοράτων τὴν ἔπαρσιν, τῶν κατ' ἐμοῦ, προσεπεγεργθέντων ὀρμητικῶς, καὶ τὰς ἐφόδους ἔκκοψον, τῶν προσμαχομένων μοι ὁρατῶς· καὶ γὰρ οὐκ ἄλλον ἔχω, μεσίτην πρὸς τὸν Πλάστην, ἐν ταῖς δειναῖς μου περιστάσεσι.

Καὶ νῦν.

Θἱ Ἀναξ τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴς, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, βλέπων ποτέ, τῇ φθορᾷ δουλεῦον, καὶ κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς εὐσπλαχνος, πάντων ἡλευθέρωσε τῶν δεινῶν, εἰς σὲ κατασκηνώσας, καὶ γῆινον φορέσας, σῶμα Παρθένε παναμώμητε.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ.

Πρὸς τὸ, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Πὸν πτέρυξιν ἐν αὐλοῖς, εἰς οὐρανὸν ἀναπτάντα, ὦν ἐγκρατὴς ζῶν ἐδείχθης ἐν κόποις καὶ χαμευνίαις, πιστῶς σε Διόνυσιε, δοξάζομεν αἰεὶ πάντες.

Ἔτερον.

Αιγίνης ἀρχιερέα, καὶ Ζακυνθίων τὸν γόνον, ὡς ὁδηγὸν καὶ φωστῆρα, ἡμῶν κακείνης ὑμῆσαι, τὸν θεῖον Διόνυσιον, ἀθροίσθητε κατ' ἀξίαν.

Προεόρτιον.

Τὸ σπήλαιον εὐτρεπίζου, ἀμνάς γὰρ ἦκει γεννηθῆσαι,
Θεὸν ἡμῶν τὸν σωτῆρα, οὐ εἰς προσκύνησιν ἤλ-
 θον αἱ μάγοι καὶ σὺ χόρευε, ἡ κτίσις ἐλευθερίας.

Παράκλησις παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΑΙΤΑΝΕΥΤΙΚΟΣ

Ψαλλόμενος τῇ 17 Δεκεμβρίου

Ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου,

Συντεθείς παρὰ Συνταγῆς Χελωματῶ Ἱερέως Ζακυνθίου.

Ἦχος Πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε.

Τῶν ἀρετῶν σου τῶν πολλῶν τὸ μέγεθος μέλψαι βουλό-
 μενος, ὦ ἱερὲ Πάτερ, λόγου χάριν δίδου μοι, ταῖς πρὸς
Θεὸν πρεσβείαις σου· καὶ γὰρ ἄμουςος πέλω, τῆς ἀ-
 μαθείας τε πέλαγος, καὶ ῥητόρων τέχνης ἀμέτοχος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῶν Ζακυνθίων ἡ πληθὺς πανήγυριν παμφαεστάτην
 τελεῖ, ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, πάτερ Διονύσιε τοῦ ἱεροῦ λειψάνου
 σου, καὶ ὕμνεϊ τερπομένη, μεγαλοφώνως τὸν Κύριον,
 τὸν δοξάσαντά σε Δεσπείσει.

Δόξα.

Ολον τὸν πόθον πρὸς Θεὸν ἀνέθηκας ἀπὸ νεότητος,
 καὶ τοῦ κόσμου πάντα, τὰ ἡδέα πάνσοφε, καὶ τῆς σαρκ-
 ῆς προσπάθειαν, βδελυξάμενος ὄντως, ἐγένου ὁλος οὐ-
 ράνιος, καὶ κατοικητήριον πνεύματος.

Καὶ νῦν προεόρτιον.

Θέλων ὁ Κτίστης τὸν Ἀδὰμ λυτρώσασθαι ἐκ τῶν τοῦ
 ἄδου δεσμῶν, ἔρχεται τεχθῆναι, ἐξ ἀγνῆς νεάνιδος ὡς
 ὁ Πατὴρ νυδόκησε, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἀγγέλων τάξις
 εὐφράνθητι, καὶ πανηγυρίσατε ἄνθρωποι.

Θεοτοκίον.

Λυτρώσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ ὁ Κύριος ἐκ τῶν τοῦ ἄ-
 δου δεσμῶν, ἐν τῇ σῇ νηδυί, ἀπειράνδρως ᾤκησε καὶ
 σάρκα προσελάβετο, Ἀειπάρθενε κόρη, φυλάξας σε ἀδιά-
 φθορον, καὶ μετὰ τὸν τόκον ὡς πρότερον.

Ἡμεῖς γ'.

Οὐρανίας ἀψίδος ὁραφουργέ Κύριε.

Τῆς ψυχῆς καθορῶν σου τὸ νουνεχὲς ἐνδοξε, ἅπας τῆς
 Αἰγίνης ὁ δῆμος σὲ προχειρίζεται, Ποιμένα ἄριστον,
 καὶ Ἱεράρχην φωσφόρον, νεύσει τοῦ Παντάνακτος κα-
 θοδηγούμενος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σὲ·προβάλλεται πρέσβυν ἡ σὴ πατρίς Ζάκυνθος, ἔ-
 χουσα ἐν κόλποις σοῦ σκῆνος τὸ θαυματόβρυτον, ἐξ
 οὗ προχέονται τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, νάματα σω-
 τήρια ὦ Διονύσιε.

Δόξα.

Λειτουργῶν τῷ Δεσπότη ὡς ἱερεὺς ἔννομος, καὶ τὰς
 ἀναιμάκτους προσφέρων τῷ πανοικτείρμονι, θυσίας Ἁ-
 γιε αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖται, ἔχαιρον ὁρῶσαί σου τὴν
 καθαριότητα.

Καὶ νῦν προσέρτιον.

Η' παρθένος **Μαρία** τὸν τοῦ παντός Ἀνακτα, φέρουσα ὡς βρέφος ἐν μήτρᾳ τεκεῖν ἐπείγεται, προερτάσωμεν βροτοὶ καὶ Ἀγγελοὶ πάντες, τούτου τὰ γενέθλια ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν πλατυτέρα ἢ σὴ γαστήρ δαίκνυται, πάντα γνε παρθένε **Μαρία** θεοχαρίτωπε· ὁ γὰρ ἀχώρητος παντὶ τῷ κόσμῳ ἐδείχθη, χωρητὸς ἐν μήτρᾳ σου καθὼς ἠυδόκησε.

ᾠδὴ δ'.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δόναμις.

Ολον τὸν νοῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀνεπτέρωσας, καὶ ψυχὴν σου, Πάτερ κατελάμπρυνας τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀρετῶν, γενόμενος ὅλος, κατοικητήριον πνεύματος, διότῃν τῶν θαυμάτων, κομισάμενος χάριν, ἱατρὸς ἀνεδείχθης πανάριστος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἐν δεινοῖς κατατηκόμενοι πάθεσι, καὶ παντοίαις νόσοις πιεζόμενοι τῷ σῶ τεμένει μετὰ σπουδῆς, πίστει προσελθόντες, καὶ τὸ σὸν σκῆνος ἀσπάζοντες, τρυγῶσι τὰς ἰάσεις, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, σαῖς λιταῖς πρὸς Θεὸν Διονύσιε.

Δόξα.

Σὲ βοηθὸν κέκτηται ὄντως καὶ πρόμαχον, τῶν Στροφάδων, **Μονὴ** ἡ σεβάσμιος, καὶ οἱ μακάριοι ἐν αὐτῇ, ἀσκούντες πατέρες, τῇ σκέπῃ σου ἐναβρύνονται, λυτρούμενοι παντοίων, πειρασμῶν τε καὶ νόσων, καὶ ποιῶν βελῶν τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν προσέρτιον.

Εὔα ποτὲ ἀπατηθεῖσα τοῖς ῥήμασιν ἰοβόλου, καὶ δολίου δράκοντος φθορὰν εἰσήγαγε τοῖς βροτοῖς, νῦν δὲ ἡ Παρθένος, Θεὸν ὡς ἔμβρυον φέρουσα, ἐν μήτρᾳ ἀντεισάγει σωτηρίαν ἀνθρώποις καὶ τεκεῖν ἐν σπηλαίῳ ἐπείγεται.

Θεοτοκίον.

Τῶν Οὐρανῶν αἱ τάξεις πᾶσαι ἐξέστησαν, θεωροῦσαι, ὡς βροτὸν γενόμενον, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀρρέυστως τεχθέντα, καὶ κόσμον δημιουργήσαντα διὸ μεγαλοφώνως, οὐρανόθεν ἐβόων τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ ε'.

Ἰνα τί με ἀπόσω.

Παννυχίους ᾠδὰς σοι, ἐκτελεῖ ἡ πατρίς σου Χριστὸν δοξάζουσα, τὸν δοξάσαντά σε, καὶ τὸ σὸν ἀφθαρτίσαντα λείψανον, καὶ λελαμπρυσμένη, μέγας ὁ Κύριος κραυγάζει, ὁ δοξάζων τοὺς τοῦτον δοξάζοντας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὴν πληθὺν τῶν ἰχθύων, ἀλιεῖς καθορῶντες οἱ δεισιδαίμονες, τῷ προστάγματί σου, ἀθροισθεῖσαν πατὴρ Διονύσιε, συσχεθέντες τρόμῳ γονυκλινῶς σοὶ ἐπεδόων, δὸς συγγνώμην τοῖς σὲ παροργίσασι.

Δόξα.

Δαυιὴλ ἐξεπλάγη παραδόξως ὁρῶν σε λαμπρῶς ἱστάμενον, θυτῶν ἀναμέσον, λευκοφόρων σεπτῶς λειτουργούντων σοι, ὅθεν προσεφώνει, σὺ ἀληθῶς μετὰ Ἀγίων, καὶ Ἀγγέλων συμφάλλεις τῷ κτίστῃ σου.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Προφητῶν αἱ προρρήσεις, τοῦ Χριστοῦ σαρκωθέντος πέρας εἰλήφασι, καὶ σκιά παρῆλθεν, ἡ τοῦ Νόμου ἐλθούσης τῆς Χάριτος, δεῦτε οὖν οἱ πάντες προεορτάσωμεν ἐν ὕμνοις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τὰ γενέθλια.

Θεοτοκίον.

Ως πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τὸν τόκον Παρθέ-
νος διέμεινας, κεχαριτωμένη τοῦ γὰρ ὁ Λόγος ὁ ἀναρ-
χος εἰσελθὼν ὡς οἶδε, καὶ ἐξελθὼν θεοκυῆτορ, παραδό-
ξως ἀγνὴν σε ἐτήρησεν.

Ὡδὴ ζ'.

Τὴν δέησιν ἔλαχον πρὸς Κύριον.

Τὸν Κτίστην ἐπὶ Σταυροῦ μιμούμενος, ὑπεδέξω τὸν
συγγόνου φονέα ἐπιεικῶς, τοῦτον ἐναποκρύψας, τοῖς
γλυκυτάτοις σου τρόποις αἰμύνηστε, καὶ διώξιν τὴν
ἐπ' αὐτὸν ἀντηλλάξω τῇ δείξει ἀλλότριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὴν θείαν περικυκλοῦντες λάρνακα, τοῦ σοῦ σκή-
νους Διονύσιε πάτερ ὅλη ψυχῇ, καὶ καρδίᾳ βοῶμεν,
σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου Ἄγιε, καὶ λύτρωσαι
παντοδαπῶν, συμφορῶν τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Δόξα.

Αβρόχως τὸν ποταμὸν διώδευσας, ὡς ὁ πάλαι Ἰσ-
ραὴλ παραδόξως τὴν ἐρυθρὰν, δεσμευθὲν δὲ τὸ δέ-
μας, ἐκ τῆς ἀρας προσευχῇ σου διέλυσας, ἡ θεία χά-
ρις γὰρ ἐν σοὶ Διονύσιε πάτερ ἐσκήνωσε.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Αστέρος ὁδοιπορία χρώμενοι, ἐκ Περσίδος ἐτοιμά-
ζονται μάγοι ἐν Βηθλέεμ, προσκυνῆσαι ἐλθόντες ὃν
Βαλαάμ μυστικῶς προεκήρυξε, κατέχοντες ἐν ταῖς
χερσὶ τὸν χρυσόν τε καὶ σμύρναν καὶ λίβανον.

Θεοτοκίον.

Συμφώνως οἱ διὰ σοῦ σωζόμενοι, θεομῆτορ τὴν φωνήν
σοι βοῶμεν τοῦ Γαβριήλ, χαῖρε Δέσποινα κόσ-
μου, χαῖρε Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐᾶς ἡ λύτρωσις, τοῦ
Λόγου χαῖρε καὶ Θεοῦ, τὸ εὐρύχωρον ὄντως παλάτιον.

Ὡδὴ ζ'.

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Κόσμου μισήσας τὰ ἡδέα, τὰ οὐράνια ἐπόθησας τρι-
μάκαρ, καὶ βιώσας ἐν γῇ, ὡς ἄσαρκος τὰ γέρα, εἰς
οὐρανοὺς ἀπειλήφας, παρὰ τοῦ μισθαποδότου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Πηγὴ ἀνεξάντλητος ὑπάρχει, τὸ πανσέδαστον καὶ ἁ-
γιόν σου σκήνος ἀεννάως καὶ γὰρ, τοῖς κάμνουσι πα-
ρέχει, ἰάματα σωτήρια, Διονύσιε λιταῖς σου.

Δόξα.

Δέξαι τοὺς ὕμνους Ἱεράρχα, οὓς προσφέρει σοι λαὸς
τῶν Ζακυνθίων, ἀσιγήτοις φωναῖς, καὶ τοῦτον ἐκ παν-
τοίων, κινδύνων ἐλευθέρωσον, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Δόγμα τὸ Καίσαρος ἐξῆλθεν, ἀπογράφασθαι τὴν οἰ-
κουμένην πᾶσαν ὅτε ἦλθε καιρὸς, τεχθῆναι ἐκ Παρ-

θένου, ὁ βασιλεὺς τῆς κτίσεως καὶ Δεσπότης τῶν ἀπάντων.

Θεοτοκίον.

Υμῶ σου τὸν Τόκον Θεοτόκε, καὶ ὃν ἔτεκες ἀσπύρως καὶ ἐν χρόνῳ, ὡς Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἄνθρωπον δοξάζω διπλοῦς γὰρ πεφανέρωται τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὡδή ἡ.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Τῇ δυνάμει, ῥωννύμενος τοῦ Κτίστου, τὰς δαιμόνων, ὁρμὰς οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλ' ὥρμησας τῆς πίστεως τοῖς βέλεσι, κατ' αὐτῶν παμμάκαρ, καὶ τροπαιοφόρος, ἀήττητος ἐγένου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τίς προσῆλθε, πιστῶς τῷ σῶ τεμένει, ἔνθα βρῦει πηγὴ ἡ τῶν θαυμάτων, καὶ τοῦ πανσέπτου σκήνους σου ἀφάμενος, τὰς αἰτήσεις πάσας, καὶ τὰς ἰατρείας, οὐκ εἴληφεν εὐθέως;

Δόξα.

Τῆς Ζακύνθου, ὑμνήσωμεν τὸν γόνον, τῶν Στροφάδων, τὸν ἄγρυπνον προστάτην, Αἰγίνης τὸν φωστῆρα Διονύσιον, τὸν ἀξιοθέντα σὺν τοῖς ἀσωμάτοις, οἰκεῖν ἐν παραδείσῳ.

Καὶ νῦν προσέορτιον.

Αἱ προρρήσεις, τῶν προφητῶν πληροῦνται, ἡ Παρθένος καὶ γὰρ ἐν μήτρᾳ φέρει, τὸν οὐρανοῦς καλύπτοντα τοῖς νέφεσιν, ὅπως τῆς ἀρχαίας τύχῳσι πατρίδος οἱ πάλαι πεπτωκότες.

Παραδείσου, ἀνοίγονται αἱ πύλαι, καὶ φλογίνη, παρὰ χωρεῖ ῥομφαία, καὶ τῶν ἀνθρώπων γένος διασώζεται, τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, σάρκα εἰληφότος, ἐξ ἀπειράνδρου Κόρης.

Ὡδή θ'.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξ Οὐρανοῦ, κατελθοῦσαι βουλῇ τοῦ ποιήσαντος σοῦ τὸ σεπτὸν πνεῦμα Ἱεράρχα περιχαρῶς, δεξάμεναι προσέφερον, τούτῳ ἔνθα χαίρουσιν αἱ ψυχαί, ἀπάντων τῶν Ἀγίων, καὶ ψάλλουσι τῷ Κτίστῃ, δοξολογίαν τὴν τρισάγιον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Καμάτων σου τὸ γέρας εἰς Οὐρανοῦς, Διονύσιε μάκαρ ἀπειληφῆς παρὰ Θεοῦ, τοῦ μισθαποδότου παναληθῶς, διὸ σε ἱκετεύομεν, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου τοὺς πιστῶς, τὴν μνήμην σου τιμῶντας, ἐκ τῶν πειρατηρίων, τοῦ ἀοράτου πολεμήτορος.

Δόξα.

Ψυχὴν σου τὴν ἁγίαν εἰς Οὐρανοῦς, μετὰ δόξης ὁ Κτίστης κατέθετο τὸ δὲ σεπτὸν, σῶμά σου καὶ πάντιμον ἐν τῇ γῇ, ἀφθορον διετήρησεν, ὅπερ ἐν τοῖς κόλποις ὡς θησαυρὸν, ἡ Ζάκυνθος κατέχει, ἣν φρούρει σαῖς πρεσβείαις, ὦ Ἱεράρχα Διονύσιε.

Καὶ νῦν προσέορτιον.

Εγγίζει ἡ πανάφθορος τοῦ τεκαῖν, Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, εὐφράνθητι, καὶ πενιχρὰ φάτνη ὑποδέχου τὸν Ποιητὴν,

μάγοι σὺν δώροις σπεύσατε, ἐκ Περσίδος ὅπως τὸν τοῦ παντὸς, δεσπότην προσκυνῆσαι, τικτόμενον ὡς βρέφος, ἄνευ σποράς διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Η' μήτρα σου ἐδείχθη τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα πα-
νάμωμε Δέσποινα· τὸν γὰρ Θεὸν ἔτεκες ἀσπόρως ὑπερ-
φυῶς, καὶ διὰ σοῦ ἐρρύσθημεν, πάντες τῆς δουλείας
τοῦ πονηροῦ, διὸ Παρθеноμῆτορ, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦν-
τα, ῥῦσαι κινδύνων ταῖς πρεσβείαις σου.

ΥΜΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ

Ψαλλόμενοι ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ.

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

ΣΤΑΣΙΣ Α'.

Μακαρίζομέν σε ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χρι-
στοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θεῖαν σου ταφὴν.

Μακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανῶς, σκῆνός σου τὸ
θεῖον ἀλώβητον, ἐξ οὗ χέονται ἰάσεων πηγαί.

Ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Α'ναβὰς εἰς πόλον, μετὰ πότμον σοφὲ, πνεύματι σκιρ-
τᾶς σὺν ταῖς πνεύμασι, σὺ λειψάνῳ δὲ ῥωννύεις τοῖς
ἐν γῇ.

Βεῖλη τοῦ Βελιάρ, ἀπαμβλύνας στερρῶς, παννυχίοις προ-
σευχαῖς Διονύσιε, ἔστησας τὸ τρόπαιον κατ' αὐτοῦ.

Γῆς τὴν δόξαν ἀφείς, ὡς ψευδῇ νουνεχῶς, εὐκλειαν οὐ-
ράνιον ἔλαβες, Διονύσιε χειρὶ τῇ ζωαρχικῇ.

Δεσμευθὲν τὸ δέμας, ταλαιπώρου ἀνδρός, τῇ δεσμῷ
ἀφορισμοῦ τοῦτο ἔλυσας, ὦ τοῦ θαύματος! εὐχῇ σου
τῇ δραστηκῇ.

Ε'κπλαγεῖς ἑώρα, ἐν ἀβρόχοις ποσὶ, διαβάντα σε πο-
τάμια ρεύματα, Διονύσιε Διάκονος Δανιήλ.

Ζακυνθίων πληθὺς, σὺ τεμένει πιστῶς, ἀθροισθέντες
Διονύσιε ὕμνους σοι, χαριστηρίους προσφέρομεν καὶ
ὠδὰς.

Η'ρθης εἰς τὸ ὕψος, ἀπαθείας σοφὲ, ἐπὶ γῆς βεδιωκῶς
οἶα ἄυλος, διὰ τοῦτο ἐξήνθησας ψαλμικῶς.

Θύτη Παγκρατίῳ, φανεροῖς τὸ κρυπτόν, ὑπὸ λήθης
παρ' αὐτοῦ ἀγνοοῦμενον, ὃν περ ἐνουθέτησας πατρικῶς.

Ι'εράρχην θεῖον, καὶ Ποιμένα καλόν, ἐγνωκυῖα Ἐκκλη-
σίᾳ Αἰγίνης τε, Διονύσιε γεραίρει ἀσματικῶς.

Κασιγνήτου μύστα, τὸν φονέα λαβὼν, ἐν μυχοῖς ὦ τῆς
ἀγάπης κατέκρυψας, πέμψας ἐφοδίοις εἰς ἄλλοδαπὴν.

Λαίλαπος ἐρρύσω, καὶ θαλάσσης βυθοῦ, Διονύσιε πλω-
τῆρας καλούμενος· φθάνεις γὰρ ὀξύτατα πανταχοῦ.

Μόνη σὴ κελεύσει, ἐπομένῃ πληθὺς, τῶν ἰχθύων ἰχθυ-
βόλων εἰς πίστῳσιν, ἐζωγρήθη ὡς Χριστῷ ἐν Γεννησαρέτ.

Νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, δαφιλῶς νάματα θεῖα, ἅτινα ἐκ
σκήνους σου Ἀγιε, βλύζεις ὡς ἐκ κρήνης ζωοποιῶ.

Ξενωθείς πατρίδος καὶ σεμνείας διδούς, σεαυτὸν τὴν

γῆν πράεων κεκλήρωσας, σὺν Ἀγγέλοις τὸν τρισάγιον μελωδῶν.

Ομβρους τῇ Στροφάδων, σεβασμῖα μονῇ, ἐπιρραίνεις ἐν αὐχμοῦ τὸ σὸν Λείψανον, λιτανεύοντες οἱ ἀσκούμενοι εὐλαβῶς.

Παραδόξως Πάτερ, ἐπὶ σοὶ ἐνεργῶν, ὁ δεσπότης σου γυναιίου διέλυσεν, οἰκτρὸν δέμας, τοῦ δεινοῦ ἀφορισμοῦ.

Ραίνεις Ἱεράρχα, ἀεντάως πιστοῖς, ἐκ τοῦ ὕψους πάντα τὰ καταθύμια, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν εὐλαβῶς.

Σκῆνος ἱεράρχου, Ζακυνθίων χορὸς, ἔχοντες πορείαν εἰς τὴν οὐράνιον, ὁδηγούμεθα ἀπταιστως δι' αὐτοῦ.

Τύμβου σου τῇ κόνει, εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ, χρώμενοι λυτροῦνται παντοδαπῶν, νοσημάτων Διονύσιε σοφέ.

Υδρας ἀθείας ἔκκοφον διαμπᾶξ, κεφαλὰς τὰς ἰσοδόλους πανεύφημε, τῇ ῥομφαίᾳ τῇ τοῦ πνεύματος αἰτῶ.

Φρυκτωρεῖς τὸν κόσμον, τεραστίαις φρικτοῖς, ὧ ἀστήρ νεοφανὲς Διονύσιε, τὴν δὲ Ζακύνθον φυλάττεις ἀσινῇ.

Χαίρει νῦν ἀσμένως, σὴ πατρίς καὶ τερπνῶς, ἄγει ἐορτὴν πανυπέρολαμπρον, ἐν τῇ μνήμῃ σου θεράπων τοῦ Χριστοῦ.

Ψάλλε μοι ψαλμικῶς ὦ πατρίς ἡ ἐμὴ, δίκαιος ὡς φαῖνιξ ἐξήνθησε, Διονύσιος τυγχάναι ὁ ἐμός.

Ωφθης ἐν Πατράσι, καλλονὴ καὶ σεπτῆς, Ἐκκλησίας Ἱεράρχα κειμήλιον, Διονύσιε καὶ κλέος τῶν εὐσεβῶν.

Δόξα.

Προσκυνῶ Πατέρα, ἀνυμνῶ τὸν Υἱόν, σέβω καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν οὐσίᾳ καὶ θεότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν.

Βεβαία ἐλπίς εὐσεβῶν ἡ χαρὰ, σὺ ὑπάρχεις Παναγία θεόνυμφε, ὡς τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα τῶν γηγενῶν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, ἐκ βαθέων ψυχῆς, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

ΣΤΑΣΙΣ Β'. Πρὸς τὸ, Ἄξιον ἐστίν.

Αξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σὲ τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰγίνης μὲν Ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνον τε καὶ φρουρόν.

Αξιον ἐστὶ, Διονύσιον ὑμνολογῆσαι, τὸν ἐν γῇ αὐλῶς βιώσαντα, καὶ σὺν τοῖς αὐλοῖς σκιρτῶντα νυνί.

Ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Απασα πληθὺς, αὐτοχθόνων σου ὦ Ἱεράρχα, λάρνακα κυκλοῦντες δέει πολλῶ ἀσπαζόμεθα σὸν σκῆνος τὸ ἱερόν.

Βλέμματι νοῦ, βλοσυρῶ θύτην δῆτα καθ' ὕπαρ, ἔξω τὸν Μεθόδιον ἐπεμφας, ῥαστώνην τε διορθούμενος τὴν αὐτοῦ.

Πέρας ἐκ Θεοῦ, εἰληφώς τῶν σῶν καμάτων Πάτερ, βρύεις ἐκ σοῦ σκῆνους ἰάματα, Διονύσιε ἰώμενος τοὺς πιστοὺς.

Δῶρον ὁ Θεός, τιμαλφέστατον δέδωκε Ζακύνθῳ λείψα-

νόν σου Θεῖον πανάγιε, δι' οὗ ἐκλυτροῦται παντὸς ἑλιβεροῦ.

Ελυσας σαφῶς, σοῦ δακτύλου Πάτερ ἐπιθέσει, ἀφωνίαν Ἀγγέλαις σοι συγγενοῦς, καὶ ἀποπληξίαν ὃ θαῦμα φορικτόν!

Ζῶσιν ἐν Χριστῷ, εἰς αἰῶνα τῶν Ἀγίων τάξεις, ὅθεν Διονύσιε θεῖε σαῖς εὐχαῖς, σύναψον αὐταῖς δυσωπῶ ἡμᾶς.

Ηκεν ἐκ μονῆς, τῶν Στροφάδων Ζάκυνθε σὸς θεῖος γόνος, λαμπρῶς εὐφραίνου τῷ πνεύματι καὶ γὰρ ἀνεδείχθης περιφανής.

Θάλασσα σοφῆ, δεδίττεται σε καὶ στοιχεῖα, οἷδε καὶ γὰρ ἄκρως ἄψυχα παύεσθαι, Διονύσιε κελεύσματι τῷ σῷ.

Ιθυνας καλῶς, εἰς οὐράνιον τρίβον σὴν ποίμνην, ὅθεν μακαρίας φωνῆς ἀκήκοας, δεῦρο εἰς τὴν δόξαν μου δοῦλε πιστέ.

Κλίνην σου σοφὲ πορφυρόστρωτον ἔξωθεν εἶχες, ἐνδοθεν δὲ λίθους περιτραχεῖς, ἐφ' οἷς ἐκαθεύδου Πάτερ ἀσκητικῶς.

Δόγου τοῦ Χριστοῦ, σὺ ἀκήκοας Πάτερ ἐπ' ὤμων, ἦρας τὸν Σταυρὸν τὸν σωτήριον, νουνεχῶς ἰχνηλατήσας τὸν Ἰησοῦν.

Μέγα ἀληθῶς, Διονύσιε πέλει σὸν κλέος, τέκνα τοιγαροῦν χαρίεντα δέδωκας, αἰτησάσαις γυναιξὶ πανευλαβῶς.

Νέμεις τοῖς πιστῶς, προσαιτοῦσι τὰς ἐντεύξεις Μάκαρ· κάτοπτρον ἀγάπης γὰρ ὦφθης σαφῶς, Διονύσιε καὶ τύπος τῶν ἀρετῶν.

Ξένος γεγονώς, ἀγχιστῶν Πάτερ καὶ πατρίδος, οὐρανοπολίτης νῦν ὦφθης συνών, Διονύσιε Θεῷ τῷ τερατουργῷ.

Ορους τῆς ζωῆς, ἐν μονῇ τῆς Ἀναφωνητρίας, ἐκτελέσας ἀπέπτυσας τῷ πνεύματι, εἰς παστάδα πρωτοτόκων χαρμονικῶς.

Ψάσσης προσβολῆς, ἐναντίας πονηρῶν πνευμάτων, ῥῦσαι τὴν ἐνεγκουσάν σε Ἀγίε, ἥτις σέ δοξάζει ἁσματικῶς.

Ρύστης μοι γενοῦ, Διονύσιε σαῖς ἱκεσίαις, ἵνα ἀπορρίψας αἷσχος τὸ δυσμορφον, περιβάλλωμαι χιτῶνα τὸν φωτεινόν.

Σῶζε πειρασμῶν, ἀνενόχλητον μόνην Στροφάδων, πάντας ἐν αὐτῇ ἀσκουμένους δὲ, διατήρησον ὁμονοίαν πνευματικῇ.

Τεῖχος ἀρραγές, νῆσος σχοῦσά σε τῶν Ζακυνθίων, οὐ πτοεῖται δυσμενῶν τὴν ἐπήρειαν, Διονύσιε, ἀλλ' ἄγει πάντες ἀσφαλῶς.

Υπόρ ζωηρόν, νηπιόθεν ἐκροφήσας Πάτερ, ἀνθρώπου παλῶν ἄρδην κατέσβεσας, καὶ ἐπήγασας κρουνοὺς ζωοποιούς.

Φῶς νῦν θεωρῶν, τὸ ἀκάματον τριτῆς μονάδος, τὴν ἀχλὺν ψυχῆς μου πρεσβείαις σου, καταλάμπρυνον σελασφόροις σου βολαῖς.

Χαῖρέ μοι λαμπρὲ, Διονύσιε πατέρων κλέος, χαῖρε Ζακυνθίων τὸ καύχημα, εὐσεβῶν χαῖρε ὁ φύλαξ καὶ χαρά.

Ψάλλων ἀπαυστὶ, σὺν Ἀγγέλοις τῷ ἀστέκτῳ Θρόνῳ, ὕμνον τὸν τρισάγιον ἐν χαρᾷ, Διονύσιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν.

Θύκῃσας σκηναῖς, Διονύσιε ταῖς τῶν μακάρων, ἐν αἷς
ἐνοικῆσαι δὴ πάντας ἡμᾶς, ἱκεσίαις σοῦ αἰτοῦμεν ταῖς
δραστικαῖς.

Δόξα.

Ακτίστε Τριάς, ἐνιαία μοι κυριαρχία, ταῖς τοῦ Ἱεράρ-
χου θείαις δεήσεσι, τῆς γενένης ρῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Κλίμαξ Ἰακώβ, χαῖρε Δέσποινα δι' ἧς εἰς ὕψος, γένος
τῶν βροτῶν ἀνυψώθημεν, διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν σε
ἀγνή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αξιον ἐστὶ, μακαρίζειν σὲ τὸν Ἱεράρχην, τῆς Αἰ-
γίνης τὸν Ποιμένα πανάριστον, τῆς δὲ Ζακύνθου γόνου
τε καὶ φρουρόν.

ΣΤΑΒΙΣ Γ'. Πρὸς τὸ, Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μέγαν ἀρχι-
θύτην.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Ζακύνθου τὸν
προστάτην.

Ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ανῶ προτοτόκων, ὕμνεῖ σε Ἐκκλησία, κάτω δὲ Ζακυν-
θίων.

Βήματι γηίνῳ, ἀγνώως ἔθυσε Κτίστη, νῦν δὲ ἐπουρανίῳ.
Γῆ μὲν σοῦ κατέχει, τὸ σκῆνος Οὐρανὸς δὲ σὸ πνεῦμα
Ἱεράρχα.

Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ἡγαγόν σε μύστα εἰς θρόνον
τὸν τῆς δόξης.

Εδειξας τῷ θύτῃ, Δανιὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὴν πρὸς
Χριστοῦ δοθεῖσαν.

Ζηλώσας τοὺς Ἀγγέλους, ἐπάτησας τὴν πτέρυν, σα-
τὰν ἐν τῷ σεμνεῖῳ.

Η κλίμαξ τῆς θαλάσσης, σὸν νεῦμα αἰσθημένη, ἐ-
τράπη εἰς γαλήνην.

Θήρας αἰμοδόρους, ποιμαντικῇ σου ράβδῳ, διώξον
τῆς σῆς μάνδρας.

Ιλέωσον τὸν Κτίστην, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς ἔ-
χων παρρησίαν.

Κῦμα ἐμφυλίου, πολέμου ἐνεγκούσης, στόρευσον Ἱε-
ράρχα.

Λύει ἀνομβρίαν, τὸ λείψανόν σου Μάκαρ, παρὸν τοῖς
εὐσεδέσι.

Μερίδι σωζομένων, ποίησον γραφθῆναι, καὶ ἐκδυ-
σωπῶ σε.

Νέφος ἀμαρτίας, διώξον ψυχῆς μου, κάλος ἰδεῖν τὸ
θεῖον.

Ξένως ὡς βιώσας, ξενοπρεπῶς ὁ Κτίστης, ἀφθάρτισε
σὸν Σκῆνος.

Ομβρους οὐρανίους, ράνον εἰς ἀκάρπους, καρδίας ἡ-
μετέρας.

Πῶς σὲ ἀνυμνήσω, ὃν ἀρρήτῳ δόξῃ, ἔστεφεν ὁ Παν-
τάναξ;

Ρήματι καρδίαν, σῶμα δὲ τῷ ἄρτῳ, ἔτρεφες σοῦ ποι-
μνίου.

Ξωμά σου τὸ θεῖον, πλουτοῦσα Ἐκκλησία, γάννυται
Ζακυνθίων.

Τυφλοὺς σὺ δαιμονῶντας, χωλοὺς καὶ νόσον πᾶσαν,
ἰᾶσαι ὁσημέραι.

Υπὸ πολλοῦ τοῦ πόθου, τολμήσας ἐπαινέτης, γενέσθαι
σύγγνωθί μοι.

Φονέα τοῦ συγγόνου, διέσωσας προθύμως, ὀργῆς τῶν
διωκόντων.

Χάρις ἐξεχύθη, σοῖς χεῖλεσιν ἀφθόνως, ποιμάνης Ἐκ-
κλησίας.

Ψάλλομεν συμφώνως, ᾠδὰς σοι Ἱεράρχα, τὰς εὐ-
χαριστηρίους.

Ωφθης ἐκμαγεῖον, κανὼν γνώμων καὶ τύπος, Πάτερ
ἀγιοσύνης.

Δόξα.

Τρισάγιε Θεέ μου, συντήρησον τὸν κόσμον πρεσβεί-
αις Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν.

Σαρμονὴ τῶν νόων, καὶ βροτῶν Παρθέने, δός μοι
πταισμάτων λύσιν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε τὸν μέγαν ἀρχιθύ-
την.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε διδάξόν με Διονύσιον ὑμῆσαι.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ χοροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ-
πλαγέντες βοῶσι, Διονύσιος ἰσχύϊν τοῦ θανάτου καθεῖλεν,

ἐν τῷ τάφῳ γὰρ ἐνεργεῖ θαυμάσια, ἐκ δαινῶν τε σώζει
πάντας ἀθάνατος.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε διδάξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Μὴ δακρύων, ὀχετοὺς ἐκχέωμεν, ἀδελφὸς τῷ Ἱε-
ράρχῃ, ἐν Στροφάσι, τῶν Πατέρων ὁ χορὸς πρὸς ἀλ-
λήλους ἔλεγον ὁρῶντες, τὸν νεκρὸν αὐτὸν ἐν τάφῳ κεί-
μενον, καὶ ὡς ζῶντα αὐτοῖς προσεντυγχάνοντα.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε διδάξόν με Διονύσιον ὑμῆσαι.

Διηνεκῶς, τῷ Θεῷ παρίσταται, ὁ Ἱεράρχης πρεσβεύ-
ων ὅπως, τὴν αὐτὸν ἐκφύσασαν νῆσον διαφυλάττη,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων μετὰ πίστεως, πάντοτε
εἰσακούει τὰ αἰτήματα.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε διδάξόν με Διονύσιον μέλψαι.

Υπὲρ νάρδον, ἐκπέμπει εὐωδίαν, τοῦ λειψάνου σου
θεσπέσιε Πάτερ· Ἀγγελοι γὰρ περιίστανται κύκλῳ τί
οὖν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα νομίζομεν; ζῶν γὰρ ἀληθῶς
ἡμῖν ἀναδείκνυται.

Δόξα.

Προσκυνοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν ἄχρονον Λόγον ἐξ
αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ Παράκλητον θεῖον ἐκ Πατρὸς
προελθόντα, σὺν τοῖς Σεραφίμ κράζοντες τὸ Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Καὶ νῦν.

Ζωοδότῃν γαστρί σου, Ἀειπάρθενε κόρη, συλλαβοῦσα
ἀφράστως, σωτηρίαν τῷ κόσμῳ, καὶ ζῶν προεμνη-
στεύσω, εἰς ἡμῶν συντήρησιν, μεσιτείαις ταῖς σαῖς
πρὸς τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεάνθρωπον.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἐκ γ'.

Δέξαι ικετεύω πανευλαβώς, Ἱεράρχα θεῖε, πόνημά μου τὸ ταπεινόν, ὡς ὁ ποιητής μου λεπτὰ τὰ δύω χήρας, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τοῦ δούλου σου.

Εἰς τὴν ἐπάνοδον ὁμοιον.

Δεῦτε Ζακυνθίων δῆμος πιστός, πρὸς Διονυσίου, θεῖαν λάρνακα εὐλαβώς, ἐγγίσσατε σκῆνος ἀσπαζόμενοι τούτου, ῥῶσιν ψυχῆς τρυγῶντες ὁμοῦ καὶ σώματος.

ΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΟΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΙΓΙΝΗΣ
(ὑπὸ Ἀγγέλου Κονιδάρη Λευκαδίου.)

Τροπάριον. Ἦχος πλ. Δ'.
(Κατὰ τὸ, Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ κτλ.)

ΔΙΟΝΥΣΙΩ τῷ σοφῷ καὶ ἀντιλήπτορι,
Ἐν ταπεινώσει Λάρνακί Σου παριστάμενος,
Ἀπετόλμησα ὁ δούλός Σου μετὰ ζήλου,
Προσκομίσαι Σοι τοὺς Οἴκους τούτους Ἄγιε,
Πλὴν παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον.
Ἰνα κράζω Σοι: Χαῖρε Πάτερ Θεόσοφε.
Εἰθ' οὕτως τοὺς Οἴκους.

Ανθρωπος ἀγγελόφρων, ἐν τῷ κόσμῳ ἐδείχθης,
Ἱεράρχα σοφέ τε καὶ μάκαρ· καὶ σὺν τῇ παναφθάρτῳ
σαρκί, ἀθανατούμενόν Σε θεωρῶν Ἄγιε, ἐξίσταμαι,
καὶ ἵσταμαι ἀνακράζων πρὸς Σὲ τοιαῦτα:

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ χαρὰ ἐκλάμπει.
Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ζωὴ ἐφάνη.
Χαῖρε πλανωμένων πολλῶν ἡ ἀνάκλησις.
Χαῖρε θλιβομένων ταχεῖα παράκλησις.
Χαῖρε σκῆνος θαυματόδρυτον ἱαμάτων τοῖς πολλοῖς.
Χαῖρε σῶμα θεοδόξαστον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.
Χαῖρε, ὅτι τυγχάνεις τῆς Τριάδος οἰκία.
Χαῖρε, ὅτι πρεσβεύεις τῷ ποιήσαντι πάντα.
Χαῖρε ἀστήρ περιλάμπων τὸν ἥλιον.
Χαῖρε λαμπτήρ τῆς θείας ἐλλάμπφως.
Χαῖρε, δι' οὗ ἐξεπλάγη ἡ φύσις.
Χαῖρε, δι' οὗ ἐλαμπρύνθη ἡ Πίστις.
Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Βλέπουσα ἡ πατρίς Σου, τὸ σὺν ἔνθεον Σκῆνος, ὡ-
δὰς πρὸς τὸν Θεὸν ἀναπέμπει. Καὶ γεραίρουσά Σε
πανδῆμει, θαυματόδρυτόν Σου περικυκλᾷ Λάρνακα·
πόδας δετούς σεπτούς Σου ἐν πίστει ἀσπαζομένη κράζει:
Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν λαβὼν τῶν προσκαίρων, ὃ σοφὲ Ἱεράρχα,
ἐγκατέλιπες κόσμου τὰ πάντα· Καὶ Ἀγγέλων βίον
βιδῶν, τοῦ ποιεῖν κατηξίωσαι τεράστια, πρὸς ὃν ἡμεῖς
προσπέλομεν ἐν πίστει, συμβοδῶντες οὕτως:

Χαῖρε ἀρετῆς ὁ λαμπρὸς τύπος.
Χαῖρε Πνεύματος πέλων ὁ οἶκος.
Χαῖρε θαυμάτων πολυειδῶν τὸ πέλαγος.
Χαῖρε νοσημάτων δρασθήριον φάρμακον.
Χαῖρε μεσιτεία, δι' ἧς φιλιούμεθα μετὸν Θεόν.
Χαῖρε ἀντίληψις ἡ σκέπουσα τοὺς ὑπὸ τὸν Οὐρανόν.
Χαῖρε τοῖς Ἀγγέλοις συνομιλῶν ὁσημέραι.
Χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας τραυματίσας καιρίως.
Χαῖρε λαμπρὸν Ζακύνθου τὸ καύχημα.
Χαῖρε πολλῶν γηγενῶν ὑπόδειγμα.
Χαῖρε αἰρετικῶν ἐλέγχων κακίαν.
Χαῖρε πιστῶν κατευφραίνων καρδίαν.
Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Δεῦτε ἐν τῇ Ζακύνθῳ, σύλλογος Ὁρθοδόξων, πρὸς θέαν σώματος ἀκηράτου· ὃ εὐωδίαν χέει πολλήν, καὶ ἴασι νόσων χαλεπῶν ἅπασι, τοῖς ἐν ζεύσει πί- στει προσιοῦσιν, ἐν τῇ ψάλλειν οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Εχουσα ἡ πατρίς Σου, σὸν πανάγιον Σκῆνος, πε- ριτείχισμα παντός κινδύνου, καὶ ὄπλον ἀήττητον πο- λύ, κατ' ἐχθρῶν ταύτης δυσμενῶν, χαίρεται καὶ ἁ- σμασιν ἐν δάκρυσι βοᾷ πρὸς Σὲ τὸν Ἱεράρχην·

Χαῖρε νεκρὸν ἀναστήσας βρέφος·

Χαῖρε γονέων λύσας τὸ πένθος·

Χαῖρε Ὁσίων ἀγλαώτατον δώρημα·

Χαῖρε Ὁρθοδόξων πανθαύμαστον ἔρεισμα·

Χαῖρε θάλασσα προχέουσα ἰατροίαν τῶν παθῶν·

Χαῖρε πηγὴ ἀνεξάντλητος τῶν θαυμάτων τῶν πολλῶν·

Χαῖρε, ὅτι προστάτης Ζακυνθίων τυγχάνεις·

Χαῖρε, ὅτι τῷ Σωτῆρι Χριστῷ προσπελάζεις·

Χαῖρε δεκτὸν πρεσβεῖας θυμίαμα·

Χαῖρε πολλῶν πιπτόντων ἐξίλασμα·

Χαῖρε Στροφάδων δόξα ἡ κυρία·

Χαῖρε ἡμῶν πρὸς Θεὸν παρρησία·

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Ζάλην ἐνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ψυχοφθόρων, σπεύ- δω Σοι συνεχῶς ὡς οἰκέτης, ἵνα ῥύσης με ἀντιβολῶ, ἀπὸ παγίδων τοῦ πονηροῦ Ἀγίε· καὶ χάριν δός μοι ταῖς λιταῖς Σου Πνεύματος Ἀγίου, λέγων·

Ἀλληλούϊα.

Ηκουσαν καὶ οἱ ξένοι, θαύματά Σου ποικίλα, τήν τε σὴν πρὸς Χριστὸν παρρησίαν· καὶ δραμόντες εἰς τὸν ναόν Σου, θεωροῦσί Σε ὄντως ὡς νεκρὸν ζῶντα, ἐν πόθῳ δὲ καρδίας προσκυνοῦντες, ὕμνουν Σε ὡς ᾧδε·

Χαῖρε Μονῆς Στροφάδων ὁ ῥύστης·

Χαῖρε Χριστοῦ ῥημάτων ὁ μύστης·

Χαῖρε τῶν βαρβάρων ἐχθρῶν ἀμυντήριον·

Χαῖρε τῶν Θαυμάτων Χριστοῦ τὸ μαρτύριον·

Χαῖρε, ὅτι σὺν Ἀγίοις τὰ ἐπουράνια οἰκείς·

Χαῖρε, ὅτι τὰ νοσήματα ἰατροῦεις ἀμισθί·

Χαῖρε τῶν Ζακυνθίων τὸ ἀκοίμητον ὄμμα·

Χαῖρε Ἀρχιερέων τὸ ἀνίκητον θάρσος·

Χαῖρε στερρόν ἀγάπης ὑπόδειγμα·

Χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνῶρισμα·

Χαῖρε δι' οὗ ἐπικράνθη ὁ Ἄδης·

Χαῖρε δι' οὗ κατεπόθη κακία·

Χαῖρε, Πάτερ Θεόσοφε.

Θαυματέμφορα μέγαν, Σὲ εἰδότες οἱ πάντες, τῇ σοφῇ Σου προστρέχουσι πίστει καὶ ἱατρὸν Σὲ γνῶν- τες σοφόν, διὰ Σοῦ αἰτήσεις αὐτῶν λαμβάνουσι· καὶ συμφάλλοντες τὸν ὕμνον, χαίρουσι, Θεῷ βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Ιδὸν πλήθη μερόπων, τὸν πιστὸν Παναγιώτην, τὸν τυφλώττοντα πρὶν ἀνιάτως· καὶ βλέποντα ὁρῶντες αὐτόν, ὡς ἐκπλαγέντες ἐπὶ πολὺ, ἔσπευσαν ταῖς ἁσμα- τι δοξάσαι καὶ βοῆσαι Σοι τῷ Ἱεράρχῃ·

Χαῖρε τυφλοῦ τὴν βλέψιν δωρήσας·

Χαῖρε μισθὸν οὐρανοῦ ὁ λήψας·

Χαῖρε ὁ τῶν ἀνθρώπων πάντων σοφώτατος·

Χαῖρε τῶν ἀπόρων φύλαξ προθυμώτατος·

Χαῖρε ἀνθρωπὸν παράλυτον ἀνορθώσας παρευθὺς·

Χαῖρε ἰσαγγέλου νηστείας ὁ σοφὸς καθηγητής·

Χαῖρε ἄσειστε κίων ὀρθοδόξου θρησκείας·

Χαῖρε ἐραστὰ Ἀβραμιαίας συμπαθείας·

Χαῖρε στερρόν παθῶν ἀποτρόπαιον·

Χαῖρε Θεοῦ ὁ φέρων τὸ τρόπαιον·

Χαῖρε ὑπογραμμὲ τῆς σωφροσύνης·

Χαῖρε ὑπόδειγμα ἀγιωσύνης·

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Κήρυκες σὼν θαυμάτων, γεγονότες οἱ πάντες, εὐχαριστοῦμεν Θεὸν τὸν μέγαν, ἐν δοξολογίαις καὶ ᾠδαῖς, ὡς δεδωκότ' Σε ἱατρὸν ἅπασιν· τιμῶντες δὲ Σου τὴν μνήμην τρισμάκαρ, οὐ παύομεν ψάλλειν·

Ἀλληλοῦια.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ὡς φωστήρ ὑπερλάμπων, ἐδίδαξας αὐτὴν θείοις λόγοις· τὰ γὰρ λογικὰ πρόβατά Σου, πνευματικῇ τε θείᾳ τροφῇ, ἔθρεψας, ἐν ἔργοις τε καὶ λόγοις, δι' ὃ κραυγάζουσιν πρὸς Σε τάδε·

Χαῖρε κραταίωσις Ὁρθοδόξων·

Χαῖρε κατάπτωσις κακοδόξων.

Χαῖρε ὁ οἰκήσας οὐράνια δώματα·

Χαῖρε ὁ συγχίσας δαιμόνων φρυάγματα.

Χαῖρε λύχνη τηλαυγέστατε ἀπαστράπτων ἐμφανῶς·

Χαῖρε ἄστρον Ἡλιοφωτον διαλάμπων τηλαυγῶς.

Χαῖρε ὁ συνεδριάζων Ἀγίοις Ἀγγέλοις·

Χαῖρε σκέπη Ζακύνθου πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε λαμπρὸν Ὁσίων τὸ καύχημα·

Χαῖρε πληγῆς καιρίας τὸ ἱαμα.

Χαῖρε ὁ κήρυξ τῆς ἀληθείας·

Χαῖρε ἐξ οὗ ῥέει ἄβρῃτος εὐωδία.

Χαῖρε, Πάτερ θεόσορε.

Μένοντες οἱ ἐν πλοίῳ, πάντες ἐκθαμβοὶ λίαν, θεωροῦσί Σε αὐτοφαι φάος· ὥφθης γὰρ ὡς μονάζων αὐτοῖς, καὶ ἐκ τοῦ σάλου τῶν κυμάτων ἔσωσας· διόπερ συνεδόξασαν τὸν Ὑψιστον βοῶντες, οὕτως·

Ἀλληλοῦια.

Νέος Ἡρῶς ἐφάνης, τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ· ἐλέγχων γὰρ στίφη αἰρετικῶν, φράττεις κακοδόξων τὰ χεῖλη, τῶν φασκόντων Σε μὴ τυγχάνειν Ἀγίου· Ἡμεῖς δὲ Σε γεραίροντες, συνάδομεν πρὸς Σε, βοῶντες·

Χαῖρε ὁ τύπος τῆς ἀφθαρσίας·

Χαῖρε ἡ στάθμη τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε μοναζόντων ἀπάντων τὸ κάτοπτρον·

Χαῖρε τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ὁ σύσκητος.

Χαῖρε σῶμα πολυθαύμαστον, ἐξ οὗ σώζονται πιστοί·

Χαῖρε ἱατρεῖον ἀμισθον, εἰς ὃ τρέχουσι πολλοί.

Χαῖρε Ἀρχιερέων ἡ κρηπίς καὶ λαμπρότης·

Χαῖρε Ἰησοῦ ὁ νηφάλιος στρατιώτης.

Χαῖρε πολλῶν πτωχῶν ἀνακούφισις·

Χαῖρε ὁρφανῶν πάντων περιθαλψίς.

Χαῖρε πηγὴ τῶν παθῶν θεραπείας·

Χαῖρε κανὼν βιωτῆς τῆς ἁγίας.

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Ξένον θαῦμα ὁρῶμεν, Διονύσιον θεῖον, νεκρὸν ὡς ζῶντα θήκη τελοῦντα· διὰ τούτου γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς βοηθεῖ ἡμῖν ὡς εὐσπλαγχνός· βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλοῦια.

Ολος πέλει ἐνθάδε, καὶ τοῖς ἄνω ἐπίσης ἐστίν, Ἱεράρχης ὁ μάκαρ· Ζάκυνθος γὰρ σῶμα κατέχει, Πνεῦμα δὲ αὐτοῦ ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει, δι' ὃ ἐν ᾤσμασιν αὐτὸν τιμῶντες, προσβοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε σεπτῶν Ὁσίων ἀκρότης·

Χαῖρε σεμνῶν βροτῶν ἡ λαμπρότης.

Χαῖρε τῶν ἀπίστων πικρότατος ἐλεγχος·

Χαῖρε τῶν πιστῶν θηταυρός ὁ ἐξαιρετός.

Χαῖρε Ἱεράρχα πάνσορε τὸν Χριστὸν ὁ καθορῶν·

Χαῖρε προστάτα πάντων κράτιστε τῶν εὐτεβῶν ἐθνῶν.

Χαῖρε ὁ τῇ Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν προσβεῦων·

Χαῖρε ὁ σοῖς εἰκέταις πᾶσιν ἱασιν νέμων.

Χαῖρε, δι' οὗ διώκονται διίμωνοι·

Χαῖρε, δι' οὗ ἐδοξάσθη Ζάκυνθος.

Χαῖρε λαμπρὴ λύχνη τῆς εὐσεβείας·

Χαῖρε, στερρὴ τύπε τῆς Παρθενίας.

Χαῖρε, Πάτερ θεόσορε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, ἐκ Θεοῦ ὧ Τρισμάκαρ, τὰ ὑπερφυῆ πράττειν σημεῖα· βιώσας γὰρ ὡς σάρκα μὴ σκῶν, ἐφάνης πᾶσιν ὄντως βροτοῖς Ἄγγελος· πάντες δὲ Σε εὐφημοῦντες, φάλλομεν πρὸς Θεὸν ἐν πίστει οὕτως:

Ἀλληλούια.

Ρεῖθρω τῶν σῶν δακρύων, σὴν ψυχὴν ἐκλαμπρύνας, ὧ Διονύσιε Ἱεράρχα· ἐδείχθης ὑπογραμμὸς πᾶσι τοῖς θέλουσι φθάσαι, ἐκ γῆς εἰς τὰ ἄνω. Ἡμεῖς δὲ ἐν ὕμνοις πολλοῖς γεραίροντες, σαφῶς βοῶμεν:

Χαῖρε τύπε ἀρετῶν παντοίων·

Χαῖρε χάριτος Θεοῦ δοχείον.

Χαῖρε Ἱεραρχῶν θεῖον ἐγκαλλώπισμα·

Χαῖρε Χριστιανῶν θαυμαστὸν διάσωμα.

Χαῖρε, ὅτι ἱατρεύθησαν οὐκ ὀλίγοι ἀσθενεῖς·

Χαῖρε, ὅτι διεσώθησαν κινδυνεύσαντες πολλοί.

Χαῖρε ὁ ἐκ Στροφάδων τὰς ἀκρίδας διώξας·

Χαῖρε τῶν ἀλιέων τὰς σαγῆνας πληρώσας.

Χαῖρε πιστοῖς ἱατρεῖον ἀμισθον·

Χαῖρε πηγὴ τεραστίων ἀρρήτων.

Χαῖρε φωνὰς κακουχούντων ἀκούων·

Χαῖρε πληγὰς τῶν ψυχῶν θεραπεύων.

Χαῖρε, Μάκαρ Διονύσιε.

Σεισμοῦ προβλέπων τὸν τρόμον, ὧ πιστῶν ἀντιλήπτορ, πρὸς Ματθαῖον καθ' ὕπνον ἐφάνης· καὶ Μονὴν φυλάξας ὡς φρουρὸς, μοναχὸν ἐκ πύργου πεσόντα ἐσώσας· οὗτος δὲ τὸ θαῦμα ὄντως γνωρίσας, ὡς πιστὸς ἐβόα:

Ἀλληλούια.

Τεῖχος εἰ τῆς Ζακύνθου, Ἱεράρχα Παμμάκαρ, καὶ πάντων τῶν εἰς Σε προσφευγόντων· ὁ γὰρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πανεδόξασέ Σε Ποιητὴς Ἄγιε, ἀ-

φθαρτίσας Σου τὸ σκῆνος, καὶ πάντας Σοι προσβοᾶν διδάξας:

Χαῖρε ὁ κανὼν τῆς ἀγρυπνίας·

Χαῖρε ἡ εἰκὼν τῆς εὐσπλαγχνίας.

Χαῖρε κηδεμὼν ἐνδεῶν ἐτοιμότητος·

Χαῖρε ἀσθενῶν Ἱατρός προθυμότητος.

Χαῖρε, Σὺ γὰρ ἠλευθέρωσας ἐκ τοῦ θανάτου πιστούς·

Χαῖρε, Σὺ γὰρ διέσωσας ἐκ τῆς θαλάσσης πολλούς.

Χαῖρε θνητῶν πασχόντων ὁ ἀκάματος ῥύστης·

Χαῖρε ὁ θείας Τριάδος πιστότατος λάτρης.

Χαῖρε εὐῶδες Ζακύνθου τὸ βλάστημα·

Χαῖρε εὐκλεὲς Αἰγίνης τὸ καύχημα.

Χαῖρε ὁ μύστης τῶν Θεοῦ Μυστηρίων·

Χαῖρε ἀκρότης πανευλαβῶν Ὁσίων.

Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Υμνον δέξαι ὧ Πάτερ, Σοῦ δεόμενοι ζήλω, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν πρεσβειῶν Σου· ἐξάλειψον ἡμῶν πάθη δεινὰ, καὶ ἐχθρικῶν σῶσον προσβολῶν Ἄγιε, ἵνα ὕμνοῦμεν ἅπαντες, τὸν Ὑψιστον Θεόν, σὺν Σοὶ βοῶντες:

Ἀλληλούια.

Φωτὸς τοῦ Οὐρανίου, ἐρασθεῖς Ἱεράρχα, σὴν ψυχὴν ταπεινώσει ἐκόσμεις, νηστείαις δὲ σῶμα ἀγνίσας, ἀφθαρτον καὶ σῶον ἡμῖν ἀνεφάνη· δι' ὃ αὐτὸ ἀσπάζοντες, ᾠδὰς Σοι μελωδοῦμεν ταύτας:

Χαῖρε ὁδηγὲ λογικοῦ ποιμίνου·

Χαῖρε ὧ πιστὲ θεράπων Κυρίου.

Χαῖρε εὐσεβῶν πανευφρόσυνον ὄραμα·

Χαῖρε τῶν πιστῶν εὐκλεέστατον δώρημα.

Χαῖρε, ὅτι νοσημάτων ἀνεδείχθης ἱατρός·

Χαῖρε, ὅτι δεομένων ἀνεφάνης ἀρωγός.

Χαῖρε τῆς Ὁρθοδοξίας δεικνύων τὸ ὕψος·

Χαῖρε Μονῆς τῶν Στροφάδων τυγχάνων τὸ τεῖχος.

Χαῖρε ἀστὴρ διαχέων ἀγνότητα·

Χαῖρε Ποιμὴν ἐρῶν ἀνθρωπότητα.

Χαῖρε κρηπὶς τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας·
Χαῖρε βροντὴ κατ' ἐχθρῶν συμμορίας.
Χαῖρε, Μάχαρ Διονύσιε.

Χάριν πλείστων θαυμάτων, εἰληφὼς Ποιμενάρχα,
ἐδόθης εὐεργέτης Ζακύνθου, καὶ πάντων ὁ Προστάτης
ἀνθρώπων, τῶν δεομένων Σου εὐλαβῶς, πρὸς οὓς ἀεν-
νάως δίδεις ἰάματα, ἀρδεύων δὲ τοῖς θαύμασιν, ἀκούεις
παρὰ πάντων οὕτως: Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές Σου τὸν ὕμνον, εὐφημοῦμέν Σε πάντες,
θιασώτην πιστὸν τοῦ Σωτῆρος· Σοὶ γὰρ χάριν δωρή-
σας πολλήν, ὁ δεσπότης πάντων ἐσαεὶ Κύριος, ἡγία-
σεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξεν βοᾶν σοι πάντας:

Χαῖρε πηγὴ πολυτίμου μύρου·
Χαῖρε Ἀγίων πάντων ὁ φίλος.
Χαῖρε ὁ περιθείς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος·
Χαῖρε ὁ δοξασθεὶς τοῦ Θεοῦ τῇ χάριτι.
Χαῖρε ἀρρήκτον διάσωσμα βασιλείων εὐσεβῶν·
Χαῖρε καύχημα σεβάσμιον Ἱερῶν εὐλαβῶν.
Χαῖρε ἀθανασίας ὁ ἀκήρατος οἶκος·
Χαῖρε τῆς ἀφθαρσίας ἀναμφίβολος τύπος.
Χαῖρε, δι' οὗ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι·
Χαῖρε, δι' οὗ ἐσώθησαν ἄνθρωποι.
Χαῖρε χρωτὸς σταθερὰ θεραπεία·
Χαῖρε πιστῶν πρὸς Θεὸν ἡ πρεσβεΐα.

Χαῖρε, Πάτερ θεόσοφε.

Ω Τρισόλβιον σῶμα, τὸ θαυματοπάροχον οὕτως
καὶ ἀγιώτατον πάντη· προσφέροντές Σοι τὴν δε λυτὴν,
αἰτοῦμεν θεῖε τῶν κακῶν τὴν ἄφεσιν, καὶ αἰώνιου λύ-
τρωσιν κολάσεως, Θεῷ βοῶντες:

Ἀλληλούϊα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΩΝ.

Διονυσίῳ τῷ σοφῷ καὶ ἀντιλήπτορι.

«Εἰσέρχαι, ὁ δοξασθεὶς ἀνταξίως τῶν σῶν κόπων,
«ὡς δειχθεὶς ἐν κόσμῳ πάντων ὁ σφωτάτος μερόπων.
«Δέξαι τὴν δέησίν μου ταύτην, ὡς φόρον εὐλαθείας,
«Καὶ βοήθει μοι, ἀντιβόλῳ, διὰ τῆς Σῆς πρεσβείας.
«Βοήθει καὶ τοῖς Ζακυνθίοις τοῖς τέκνοις Σου τοῖς φίλοις,
«Τοῖς τιμῶσί Σε πανευλαβῶς ἐν ἡσασιν ποικίλοις.
«Βοήθει, Ἄγιε, καὶ πᾶσι λαοῖς τοῖς Ὀρθοδόξοις,
«Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους πρέσβευε τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης.»

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ὁ Ὑμνογράφος

Τεῖς Ὑμνοδοῖς καὶ Φιλέστοις.

Ὁὐκ ἄλλο τῆς ἱερᾶς ταύτης Ἀκολουθίας τὸ αἶτιον, πλὴν ὁ διάπυρος ἔρω, καὶ σέ-
βας τὸ θάδιον πρὸς τὸν ἐν Ἱεράρχοις ὑπέρτιμον Διονύσιον, τὸν ἡμίτερον αὐτόχθονα,
προστάτην τε καὶ πρὸς Θεὸν πρόσθον ἀκούσαν. Κατιὼν δὲ προσεῖτε καὶ ἐκ τῆς πρὸς
αὐτὸν οἰκειότητος, (ἦν γὰρ θεὸς μέγας Μιχαὴλ τῇ ἐμὲ τεκούσῃ, ὡς ἀδελφὸς κατὰ σάρκα
τῆς ταύτης πρὸς μητρὸς σεβασμίας μάμμης Σηκουράς, τῆς ἐπιτα τῷ ἀγγελικῷ οὐρανῷ
Σαλώμης μετακληθείσης,) χάρις πως πληρῶσαι νενομίστα τοῦτ' ἐκτεθεὶς τὸ πονηράτιον, εὐ-
λαθείας δῶκεν τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἀνδρα τεκμήριον, καὶ συγγενείας, ὡς εἴρηται, λίαν τε
ὕψιν τοῖς ὕμνοδοις καὶ φιλέστοις χαρίζομενος· ἐν γὰρ Δικαίῳ ἀγαθῶν λαοὶ εὐσεβεῖς εὐ-
φραίνονται· (1) ὡς καὶ ἕτερος μετὰ ταῦτα τροπαρίων προσετίθη Κανὼν, εἰς ἧσαν τὸν αὐτὸν
εὐχριστὸς, Νικολάου πρεσβυτέρου Γαβριηλοπούλου ποιήμα (οὗ καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον), ἡμετέρου
συμπολίτου, ἀνδρὸς εὐγενεῖς, συνίσι, παιδείας, καὶ τῇ κατὰ Θεὸν πολιτείᾳ διαπρέποντος·
ὃς καὶ πρωτεύων τίτακται διὰ τὸ τῆς ἱερωσύνης αἰδίσμιον· καὶ ὅτι μᾶλλον αἱ φίλων προ-
τιάζν τα τῶν φίλων· Διέσθε τοιγαροῦν τοδε εὐμαιὸς καὶ εὐσεβὴς, ἐφελξὲς δὲ καὶ τὴν κατὰ
Θεὸν καὶ πολιτεῖαν τοῦ ἱερχοῦ διεδουκωτέραν ὥριαν διήγησιν ἀπλῆ τῇ φράσει, εἰς ἐπὶ κού-
ον· καὶ κοινῇ ὠρίλειαν· (2) Καὶ μνησθετε ἡμῶν ἐν τῇ κατ' ἑτοῦ αὐτοῦ μνήμῃ, ὥπως ταῖς
τούτου εὐπροσδέκτοις ἐνταύσεσι, σὺν ταῖς ὑμετέροις πρὸς Κύριον δέησιν εὕριμεν τὸ θεῖον
ἔλεος. Ἐρρωθε, καὶ πνευματικῶς σκιρτῶντες πανηγυρίζατε.

Ἀπὸ Ζακύνθου ἑτοῦ Θεοφανείας αὐγ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΙΟΣ.

Noi Giovanni Zancaropulo per Divina Misericordia
Protopapa del Zante.

Nella fatale passata Guerra fra le principali disavventure
arrecate a questa Isola del Zante, fu quella dello spoglio deplora-
bile dell' Ecclesiastiche ricche suppellettili, originato da un' im-
provvisa incursione di sette Galeotte Ottomane (comandate già
da Mostrino Corsale della Canca) nel Convento della Beata Ver-
gine gloriosa Maria a Strofadia. Il rapimento suddetto dell' Ec-

(1) Καὶ κατὰ τὸν Νεζιανζοῦ Γρηγόριον, «Οὐδὲν οὕτως εὐφραίνει καλὸν φιλοκάλων· οὐδὲν ὡς
πανηγυρίζειν πνευματικῶς τὸν φιλέστον.» (2) Ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1844. Σ. Ε.

clesiastiche spoglie, la schiavitù di 22. Monaci riucsi dolorosa, e a Noi infelicissima; ma il prodigioso ricupero della Santa Reliquia di S. Dionisio Sicuro Vescovo d'Egina, che in detta chiesa si venerava, come singolar Protettore di quest' Isola, fu universal gaudio, e di nostra ben giusta consolazione. Grazia così segnalata viene riconosciuta dalla onnipotente Divina Destra la quale valendosi d'un mezzo opportuno, qual è quello della Cristiana divozione del Capitano Giovanni Ballovich Perastino, oprò un miracolo sì glorioso e celebre in queste parti. Come seguì la suaccennata preservazione del detto Santo Corpo, giova farne un sincero racconto per dar maggior risalto alla verità, lode, et applauso a chi merita. Passando per quelle rive il seguente giorno la pubblica Corvetta diretta dallo stesso Capitano Zuane Ballovich, ed al segno di pochi Monaci raccolti insieme in un nascondiglio. si accorse, e s'immaginò tosto di essere avvenuto qualche infortunio, e stimolato dagli atti di zelo, e Cristiana Carità, accostossi frettolosamente a porger loro soccorso. Alla prospettiva d'una sì cristiana, ed eroica risoluzione, tosto si diedero ad una precipitosa fuga le Galeotte Corsare, e temendosi il ritorno loro, furono con una molto compassionevole benevolenza accolti li smarriti infelici Monaci da esso Capitano Ballovich, e con una particolare divota umiltà fu dato ricetta dal medesimo al prefato Santo Corpo nella sua Camera, trasferendosi poi senza frapposizione di tempo al porto dell' Isola.

Non è possibil spiegare a sufficienza l' universal gradimento d'un azione cotanto benefica, a riflesso di che dall' universale di quest' isola vien congiunta ragione riconosciuto preservatore d'un tesoro sì rimarcabile. Finalmente per debitò indispensabile di grata riconoscenza al nostro degno benefattore, estendiamo la presente veridica narrazione con le presenti vere proteste per dover essere in ogni evento distinto con prerogative di merito particolare. In quorum fides.

Data dal Zante 21 : 7bre : 1720 :

Giovanni Zancaropulo Protopapa del Zante.

(Μετάφρασις.)

ΗΜΕΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΓΚΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΙΑ ΧΑΡΙΤΙ

Πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου.

Κατὰ τὸν παρελθόντα καταστρεπτικὸν πόλεμον, μεταξύ τῶν ἄλλων πρῶ-

τίστων συμφορῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ νῆσος Ζάκυνθος, συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἀξιοδάκρυτος λαφυρκαγωγία τῶν πολυτίμων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, προσελθούσα ἐξ αἰφνιδίας ἐισβολῆς ἐπὶ τὰ θωμανικῶν πλοίων (διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Μοστρίνου πειρατοῦ τῆς Κόγκας) εἰς τὴν Μοῆν τῆς θαυματουργοῦ Παναγίας Παρθένου Μαρίας ἐν Στροφάσιν. Ἡ εἰρημένη διαρπαγὴ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ὡς καὶ ἡ αἰχμαλωσίς 22 Μοναχῶν ἀπέβη θλιβερά, ἡμῖν δὲ ὀλεθρία· ἀλλ' ἡ θαυμασία διάσωσις τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου Διονυσίου Σιγοῦρου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ ἐν τῷ ῥηθέντι ναφ' λατρευομένου, ὡς τοῦ μόνου Προστάτου τῆς νήσου ταύτης, προῦξένησε γενικὴν χαρὰν, καὶ ἡμᾶς ἰδίως τὰ μέγιστα καὶ δικαίως παρεμύθησε. — Χάρis τοσοῦτω ἀξιοσημείωτος ὀφείλεται εἰς τὴν παντοδύναμον θεῖαν Δεξιάν, ἥτις χρωμένη καταλλήλῳ μέσῳ, τῇ εὐσεβεῖς δηλονότι τοῦ πλοίαρχου Ἰωάννου Μπάλοβιτς Περαστινοῦ, ἐτέλεσε θαῦμα μέγα καὶ περιάλητον ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις. Ὁφείλομεν δὲ νὰ ἀπαγγεῖθωμεν ἐν εὐκρινείᾳ τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἡ διάσωσις τοῦ λειψάνου, ὅπως ἐτι μᾶλλον ἡ ἀλήθεια ἀναλάβῃ, καὶ ἀπονεμηθῇ δίκαιος ἔπαινος εἰς ὅτινα ἀνήκει. — Παραπλεούσης ἐκείσε τὴν ἐπιούσαν τῆς πολεμικῆς Κορβέτας τῆς διοικουμένης ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Ἰωάννου Μπάλοβιτς, οὗτος ἐνόησεν ἐκ τινῶν σημείων ὀλίγων Μοναχῶν καταφυγόντων εἰς ἀπόκρυφόν τι μέρος, ὅτι δυστύχημά τι συνέβη, καὶ ἐμπορούμενος ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαγχνίας, προσήγγισε πάραυτα ὅπως παράσχω τὴν συνδρομὴν του. Ἀπέναντι τοιαύτης χριστιανικῆς καὶ ἡρωικῆς ἀποφάσεως τὰ πειρατικὰ πλοία ἐτρέπησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν, τοὺς δὲ ταλαιπώρους Μοναχοὺς, ἐκπεπληγμένους ἐκ τοῦ τρόμου μήπως ταῦτα ἐπανέλθωσιν, ὑπεδέχθη μετὰ συμπαθοῦς φιλοφροσύνης ὁ πλοίαρχος, καὶ μετὰ ἐξαιρετικῆς καὶ εὐλαβοῦς ταπεινώσεως ἐτοποθέτησε τὸ Ἀγιον Λειψάνον ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ δωματίῳ, καὶ μετεκόμισεν αὐτὸ ἔπειτα ἄνευ χρονοτριβῆς εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν ἀρκούντως ὁποία τις ὑπῆρξεν ἡ γενικὴ χαρὰ ἐπὶ πράξει τοσοῦτω εὐεργετικῇ, προκαλεσάσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ τῆς νήσου ταύτης πάνδημον ἀναγνώρισιν αὐτοῦ, ὡς διασώσαντος τοιοῦτον πολυτίμον θησαυρόν. — Ἐν τέλει ἐξ ἐπιβαλλομένου ἡμῖν καθήκοντος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀντάξιον ἡμῶν τοῦτον εὐεργέτην, ἐκθέτομεν τὴν παρούσαν ἀκριβῆ ἀφήγησιν, ἐπειδομένῃν ἐπὶ ἀληθῶν μαρτυριῶν, ὅπως τυχοῦσης περιστάσεως ἀμειψθῇ ὁ ἐκείναις Μπάλοβιτς δι' ἐξαιρετικῶν τιμῶν.

Ἐν Πίττει τῆς ἀλθρείας.

Ἐξεδόθη ἐν Ζακύνθῳ, τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1720.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΓΚΑΡΟΠΟΥΛΟΣ,

Πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου.

ΙΩΑΚΕΙΜ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ἐλλογιμώτατε κύριε Σέργιε Χ. Πατριάρχη, ὁ ἐν Ζακύνθῳ διατελὼν, τὸν ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητὸν, χάρις εἴη τῇ Ἐλλογιμότητι αὐτῆς καὶ ἐρῇ παρὰ Θεοῦ. Ἐλάδομεν εὐμενῶς τὸ σταλὲν ἡμῖν ἐλλόγιμον υἱικὸν γράμμα τῆς καὶ ἡτορημένη ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς ἐρετῆς ἡμῖν ἀγαθῆς αὐτῆς ὑγείας. Εἶδομεν καὶ ἦν δι' αὐτοῦ προτάγει ἡμῖν υἱικὴν ἀξίωσιν τοῦ χορηγήσαι αὐτῇ ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχαίων πληροφορίας περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς χειροτονίας τοῦ ἐν ἁγίοις Διονυσίου Αἰγίνης, ἃς δὴ ἐφιαμένη ἵνα θέσῃ ἐν τακτικῶν, ὡς γράφει, Συναξάριον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μάναστη ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου, ἣν πρόκειται ἤδη ἐκδοῦναι εἰς τύπους ἡ αὐτῆς Ἐλλογιμότης. Καίτοι δὲ εὐχαρίστως ἀπεδεξάμεθα τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς, οὐδὲν ἤττον φιλοτιμούμενοι συντελέσαι τῇ φιλευσεβεῖ αὐτῆς πόθῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ, ἐνεκα τῶν κατὰ καιροῦ ἐπισυμβάντων τοῖς Πατριαρχείοις, οὐ σώζεται δυστυχῶς τακτικῇ σειρά ἀρχαίων καὶ ἐγγράφων, οὕτε Κώδιξ τις τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγίου, διὰ ταῦτα μετὰ λύπης εἰδοποιούμεν αὐτῇ, ὅτι ἀδύνατον χορηγήθῃναι ἐντεῦθεν πληροφορίαν τινὰ περὶ τῆς γεννήσεως, ἢ χειροτονίας, ἢ ἄλλης τινὸς περιστάσεως ἀφορώσης τὸν θαυματόδωτον Ἅγιον. Ἐν τοσοῦτῳ ἐκτιμῶντες ἐπαξίως τὴν τε ἤδη καταβαλλομένην περὶ τοῦ θέματος τούτου τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ εὐσεβῆ αὐτῆς προσπάθειαν, καθὼς καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν προσεκδοθέντων ὑπ' αὐτῆς τοσοῦτων ψυχωρελῶν βιβλίων μακροῦς καὶ πολυτίμους αὐτῆς μόχθους, ἐπιστέφομεν τὴν περιπέθητον ἡμῖν αὐτῆς Ἐλλογιμότητα τοῖς δικαίοις ἐπαίνοις καὶ ταῖς ἐγκαρδίαις εὐλογίαις τῆς πνευματικῆς ταύτης Μητρὸς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐξαιτούμενοι αὐτῇ ἄνωθεν ὑγίαν διηνεκῇ, εὐημερίαν καὶ ζῶν μακρόδιον, ἵνα καὶ ἄλλων ψυχωρελῶν συγγραμμάτων τῆς ἐκδόσεως παραίτιος γένηται τοῖς Ὁρθόδοξοις.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰς ἀπάντησιν ἀπὸ πατρικῆς εὐχαρίστου διαθέσεως. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

ΑΘΩΕ Ἀυγούστου ις'.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χρ'στῷ εὐχέτης.